

FPT CẢM XÚC

BỐN LẦN VIẾT SỬ KÝ

VĂN THỊ HỒNG MINH - FMB

Tôi vào FPT từ năm 2000, khoảng thời gian không quá dài nhưng cũng không ngắn, đủ để tôi chuyển công việc hai lần, chuyển địa điểm làm bảy lần, được tăng lương n lần và... viết sử ký bốn lần.

Lần đầu tiên vào năm 2001, kỷ niệm FPT 13 năm, tất cả cán bộ nhân viên đều phải viết sử ký. Đơn giản, tôi nghĩ vậy, gì chứ viết lách cũng là sở trường của tôi (hồi cấp II, năm nào tôi chẳng đi thi văn thành phố nhưng chẳng thèm được giải). Thế là tôi ngồi viết vèo vèo, viết về cảm xúc của tôi khi vào FPT, được chứng kiến môi trường làm việc, môi trường văn hóa của FPT. Phải nói là lúc đó cái gì đối với tôi cũng mới mẻ, lạ lẫm, cũng sôi nổi và cuồng nhiệt, tôi không quên khoe luôn cái giải diễn viên xuất sắc nhất trong hội diễn 13/9/2000, khi tôi mới chân ướt chân ráo vào FPT. Đúng là tuổi trẻ, năng nổ và hết mình, giải đó đã mang lại cho tôi niềm vui ngây ngất, 400K tiền thưởng và một đêm mất ngủ. Đó là ấn tượng đầu tiên và choáng ngợp nhất, cũng chính nhờ có nó mà khi viết sử ký, tôi viết với một tâm trạng lâng lâng, với một niềm xúc cảm dâng trào. Bài sử ký đó tôi có gửi cho một anh bạn kỳ cựu ở bên FSoft xem, sau đó được phản hồi lại là rất hay và đầy cảm xúc. Cũng sau bài này, chị ThủyDL có giao cho tôi nhiệm vụ viết sử ký về phòng FAD nơi tôi làm việc. Tôi phải liên hệ với chú Vinh để hỏi thông tin về những ngày đầu thành lập và rồi tôi cũng hoàn thành thêm bài sử ký đó. Với hai bài viết đầu tay này, tôi có ít nhiều tự hào về mình!

Lần thứ hai vào năm 2003, FPT kỷ niệm 15 năm ngày thành lập, lúc này tôi đang làm việc tại FMB. Lại được yêu cầu là tất cả nhân viên viết sử ký. Lần này, cảm hứng

đến với tôi lâu hơn, qua mấy hôm suy nghĩ, lại thêm anh Bình "béo" khích bác nên cuối cùng tôi cũng tìm được ý tưởng về bài sử ký của mình. Bài viết mang tên "nụ cười" tâm sự về công việc lễ tân của tôi, về những khó khăn, những trải nghiệm quý giá khi tôi làm việc và ý nghĩa của nụ cười trong công việc. Bài này tuy đơn giản nhưng tôi cũng khá tâm đắc vì nó nói lên được những suy nghĩ thật của đội ngũ lễ tân, lúc này đã có những va vấp, những khó khăn, những kinh nghiệm chứ không hồn nhiên và vô tư như bài sử ký đầu tiên nữa. Bài này cũng được anh Thạch ISO khen hay và ý nghĩa. Sau đó, tôi nhận được đơn đặt hàng của anh LâmNT, tôi nhận lời và thay mặt anh Lâm viết tự truyện về bản thân, được tự do thoải mái dụng văn. Khi bài viết hoàn thành, anh Lâm mặc dù hơi xấu hổ vì chân dung của mình nhưng cũng đành chấp nhận vì chẳng có cách nào khác. Thêm một lần nữa, tôi thấy khả năng viết của mình không đến nỗi tồi!

Lần thứ ba vào năm 2006, FMB kỷ niệm 10 năm thành lập, là nhân viên của công ty, lẽ dĩ nhiên chúng tôi phải viết sử ký. Suy nghĩ một hồi cuối cùng tôi cũng quyết định viết về chặng đường từ lúc tôi mới gia nhập FMB đến thời điểm đó. Bài viết này thì tôi không có ấn tượng gì đặc biệt vì nó thiên về những mốc sự kiện hơn là cảm xúc, tôi viết theo dòng suy tưởng và không khó khăn gì khi kể lại quãng thời gian làm việc của mình. Bài này được in trong sổ "Kỷ yếu 10 năm của FMB", đến giờ tôi vẫn giữ và đem ra khoe mỗi khi có ai hỏi về công ty mình. Cũng sau bài này, tôi lại được đặt hàng từ Hưng "béo" và lúc này, ngòi bút của tôi đã "thương mại

hóa” dẫn nên tôi đồng ý và viết một lèo là xong. Tính đến thời điểm đó, tôi đã viết được bốn bài sử ký cho mình và hai bài theo đơn đặt hàng!

Lần thứ tư là lần này, năm 2008 – kỷ niệm 20 năm thành lập FPT. Quả thật, tôi chẳng nghĩ ra được chủ đề nào ấn tượng để viết. Tám năm làm việc và bốn lần viết sử ký, lại thêm nhiều mối quan tâm khác theo thời gian nên mạch cảm xúc của tôi cứ vơi dần theo từng lần viết. Kể từ lần đầu tiên viết sử ký đến bây giờ, tôi đã làm việc, phấn đấu, đã có trải nghiệm và có rút kinh nghiệm, tôi đã là một thành viên ruột thịt của FPT và là thế hệ anh, chị của không ít các thành viên khác. Thành công có, thất bại có. Thời gian vừa qua đối với tôi cũng giống

như câu chuyện “ông lão đánh cá và con cá vàng”, ngủ một giấc mơ với số tiền không nhỏ mở mắt lại trở về hiện thực với con số không tròn trĩnh. Kỷ niệm FPT 20 năm trong bối cảnh đất nước đang gặp khó khăn, lẽ dĩ nhiên nó ảnh hưởng tới cả tập đoàn, tới FMB và tới bản thân tôi. Tuy nhiên, trước mắt vẫn là cả một quãng đường dài, tôi tự nhủ trong khó khăn mới bộc lộ bản lĩnh con người. Và thời điểm khó khăn này là cơ hội để FPT khẳng định bản lĩnh, 20 năm với chặng đường không ít gặp ghềnh, tôi và những người FPT tin rằng tập đoàn nhất định sẽ vượt qua khó khăn, sẽ phát triển và vững mạnh. Đó là lời kết cho sử ký lần thứ tư về FPT của tôi!

ÁNH SÁNG VÀ BÓNG TỐI

HÀNGĐM - FSoft

Có một ngày lang thang ở Quốc Tử Giám, gặp một người Nhật chỉ ngồi và nhìn mọi người qua lại, liền hỏi anh ngồi làm gì? Anh chờ nắng lên. Chờ nắng lên để làm gì? Để chụp ảnh. Chiều qua lại hỏi một người bạn, đi chụp ảnh thì mấy giờ về? Chờ nắng hết nắng thì về. Thì ra, nắng là ánh sáng là xúc tác của nghệ thuật nhiếp ảnh.

Có một sáng chui vào một căn gác nhỏ hẹp và tối tăm của một sinh viên khiếm thị. Nói rằng em bật đèn lên cho chị chụp ảnh. Em không có đèn. Thế em học bằng gì? Em cần gì đèn hả chị. Bỗng thấy xót xa cho một lời nói vô tâm.

Hà Nội trong những ngày nhộn nhịp cho ASEM, cho ngày giải phóng thủ đô. Thành phố hoa lệ quá chừng, khai trương phố đi bộ, đèn hoa cứ sáng rực, bảng hiệu văn minh phố cổ giăng giăng khắp phố.

Hãy thử bước vào một ngõ nhỏ hình ống ngay giữa chốn phù hoa ấy. Một khoảng sân nhỏ xíu cho mấy gia đình sinh hoạt. Những căn phòng tối tăm bừa bộn. không hề có một bàn tay sắp đặt đồ đạc cho gọn gàng chứ đừng nói là nghệ thuật. Mọi người ngủ la liệt dưới sàn, mỗi bậc thang có một đôi giày cũ mới lẫn lộn, những bức tranh cũ xỉn và bụi bặm xộc xệch trên tường.

Từ đó bước ra những con người ăn mặc xúng xính cho những ngày hội. Đó là gì? Đó có phải là văn hóa sống không?

Giàn nhạc giao hưởng mỗi nhóm người một đạo cụ, mỗi người chơi một đoạn nhạc của riêng mình hoà chung với tất cả mọi người. Người chỉ huy bản nhạc giao hưởng quay sang đưa con gái của mình chơi đàn một cách âu yếm, rồi lại đưa mắt nhìn từng người chơi nhạc bằng thứ ngôn ngữ riêng. Duy chỉ có một người duy nhất ở cuối sân khấu cầm hai cái đạo cụ đập cheng vào nhau một vài tiếng ở cuối mỗi bản nhạc.

Những ánh đèn màu trên sân khấu. Đèn này màu hồng, đèn kia màu xanh. Khi người chính đèn làm cho những luồng ánh sáng giao thoa nhau ta được một thứ ánh sáng khác. Và khi chính đèn quay về vị trí khác, lại là hai thứ ánh sáng riêng biệt.

Một con người trẻ tuổi sống giữa một thời đại hỗn độn giữa sáng và tối, giữa phồn hoa và nghèo nàn, giữa những luồng văn hóa không định hướng, sẽ nghĩ gì và suy ngẫm những gì về thời đại của chính chúng ta?

Không thể đánh giá được hết những gì là tốt, xấu giữa cuộc đời này. Mỗi con người cứ như là những viên bi, nhiều màu sắc và góc cạnh.

ĐOÀN “ÉP PÊ TÊ” MỘT LẦN RA ĐI...

NGUYỄN THÀNH TRUNG - FMB

Khi những lời của bài hát này vang lên tại phòng họp của công ty trong buổi đầu tiên gặp mặt của khóa huấn luyện tân binh Hải Phòng khiến trái tim của những con người mới (hoàn toàn mới) của FMB Hải Phòng càng thêm rạo rực.

Tôi vẫn nhớ như in cái ngày đầu tiên ấy. Đối với tôi đó là một ngày đáng nhớ, một ngày làm thay đổi hướng đi của cuộc đời mình.

Những ngày lang thang trên mọi miền của tổ quốc cùng những cỗ máy chuyên dụng của ngành xây dựng đã khiến tôi thành con người của nắng mưa cùng sương gió. Tôi đã đi và đã xây nên nhiều công trình có tầm cỡ, những tòa nhà cao tầng thật to và đẹp. Bỗng giật mình nhìn lại khi mà vẫn chưa thể xây được một mái ấm cho chính bản thân mình. Thế là tôi quyết định thi tuyển vào FPT với hy vọng sẽ đổi thay...

Công việc mới, con người mới, những quy trình quản lý mới cùng với môi trường hoàn toàn mới ban đầu đã làm tôi gặp rất nhiều ngỡ ngàng. Nhưng những ngỡ ngàng và

khó khăn đó càng làm tôi thêm quyết tâm trau dồi và học hỏi. Cộng với sự giúp đỡ nhiệt tình và chỉ bảo của các anh chị FSM chi nhánh Hà Nội, tôi đã hoàn thành những công việc của mình khá xuất sắc.

Những buổi dã ngoại, nghỉ mát cùng nhiều hoạt động phong trào của Tổng hội càng làm tôi và các thành viên còn lại của FMB Hải Phòng thêm hăng say làm việc, để đóng góp chút ít công sức nhỏ nhoi của mình cho sự phát triển và thịnh vượng của công ty.

Ước mơ của tôi đã thành hiện thực, sự ổn định ban đầu tôi cũng đã tự xây được cho mình một mái ấm hạnh phúc. Giờ đây, mái ấm hạnh phúc của chúng tôi đang chờ đợi tiếng khóc chào đời của thành viên mới. Và ngôi nhà FPT giờ đây đã trở thành ngôi nhà thứ hai của mình.

"Đoàn “Ép Pê Tê” một lần ra đi... Đoàn “Ép Pê Tê” một lần ra đi..." Lời bài hát lại vang lên trong tôi khi mà cả công ty đang ra sức làm việc để chào mừng 20 năm thành lập công ty.

ĐÀ LẠT – NHỮNG KỶ NIỆM KHÓ PHAI

NGANTTK - FSoft

Tin Đà Lạt tổ chức Festival hoa làm những FSofter Sài Gòn nôn nao. Cái se lạnh của đất trời, nét lãng đãng của thiên nhiên, nơi hội tụ của ngàn hoa quả thật là địa điểm lý tưởng cho bất cứ chuyến đi chơi nào. Và đó là lý do chính để nhóm BA chọn Đà Lạt là điểm đến cho chuyến đi chơi kết hợp với Lễ Tổng kết cuối năm. Tự thuê xe, tự lo chỗ ăn, và ngủ tại ngôi biệt thự trên đồi Du Sinh của nhà VọngNT (Fist), một chuyến đi tự túc thật đúng nghĩa. Mọi người đều thống nhất ý kiến là đi chơi phải “bụi bụi” một tí thì mới hấp dẫn, ăn ngủ là chuyện nhỏ, chơi mới là chuyện lớn!!!

Đúng 10h tối ngày 16/12/2005, 36 thành viên chúng tôi hăm hở lên đường đến Đà Lạt. Thời tiết đã được dự báo là mưa dài ngày và rất rét. Chúng tôi ngủ thiếp từ 10h đêm đến khoảng 4h sáng thì đến nơi. “Lạnh khủng khiếp”, gió lạnh thổi rất vào mặt làm cho mọi người run lập cập và nhanh chóng bước vào nhà. Quả thật cái lạnh không phải chỉ đến từ gió mà dường như đã len lỏi đến mọi ngóc ngách của buổi sớm mai tại Thành phố này. Chúng tôi nghỉ ngơi, cất đồ đạc và chuẩn bị kế hoạch đi chơi ngày đầu tiên. Sự hào hứng khám phá lễ hội hoa lan tỏa trong tất cả mọi người.

Vườn hoa thành phố vào ngày 17/12, một ngày trước lễ mạc lễ hội mà hoa cỏ vẫn còn tươi nguyên sắc thắm rực rỡ để khoe mình với nắng sớm mai. Chúng tôi nhanh chân hòa mình vào dòng người nhộn nhịp và chụp hình liên tục với những khoảnh khắc hoa và người đồng điệu. Một buổi sáng thật đẹp trời với khí lạnh, gió thổi mơn man và chút nắng vàng hiếm hoi xuất hiện sau những ngày mưa dầm rả rích. Chúng tôi tiếp tục bằng việc tham quan và mua sắm ở chợ Đà Lạt. Rau thật to và tươi xanh mơn mớn, mứt và củ quả các loại được trưng

bày bắt mắt không ngừng lôi kéo bước chân chúng tôi. Sau một hồi tham quan, mọi người khệ nệ mang ra xe những món đặc sản của miền núi để đem về làm quà cho bà con thành phố.

2h chiều, xe của đoàn chạm đến ngay chân núi Lang Bian. Hình ảnh núi non hùng vĩ trước mắt làm cho mọi người như được tiếp thêm sức lực trước cuộc chinh phục đầy cam go phía trước. Chúng tôi nhanh chóng bắt chuyện với hai em nhỏ người dân tộc để các em dẫn đường cho đoàn và hành trình leo núi bắt đầu. Đầu tiên là quãng đường nhựa với những con dốc thoải thoải như một bước khởi động chân tay cho mọi người. Khi đến được “Thung lũng trăm năm” thì việc leo núi mới thật sự bắt đầu. Dốc núi thẳng đứng gập ghềnh làm chúng tôi kiệt sức nhưng không nản lòng. Và sau hơn 1h miệt mài chinh phục núi non, 15 chiến sĩ anh dũng nhất đã lên được đỉnh Lang Bian hùng vĩ. Lại tiếp tục chụp ảnh, tham quan đỉnh núi và sau cùng là cưỡi xe Jeep bon bon trở về chân núi đón các thành viên đang chụp ảnh bên dưới. Buổi tối của chúng tôi được tiếp thêm sự lãng mạn với rượu vang sủi tăm tại khu trung tâm thành phố. Chúng tôi hò reo múa hát và hòa vào dòng người đông nghịt đang tung tăng nhẩy múa trong lễ hội đến gần 10h đêm mới trở về tham gia đốt lửa trại. Một đồng lửa nhỏ được thắp lên, mọi người ngồi quây quần bên nhau cùng nướng khoai và kể chuyện tâm tình. Mùi khoai thơm lừng và những câu chuyện kể tâm tình, kể cả chuyện ma rừng rợn làm cho chúng tôi xích lại gần nhau hơn... Trong cuộc đời đi làm mà có những giây phút đáng quý như vậy thật sự là niềm hạnh phúc khó tả đối với tất cả chúng tôi.

Sáng hôm sau, chúng tôi tiếp tục hành trình tham

quan Hồ Tuyền Lâm và Thiền Viện Trúc Lâm. Cáp treo là sự lựa chọn số một để mọi người được ngắm toàn cảnh núi non và vẻ đẹp lãng mạn của hồ. Sau khi ra khỏi thiền viện, chúng tôi tiếp tục hành trình đến Thác Pongour, vốn được mệnh danh là “Nam thiên đệ nhất thác”. Những dòng nước đỏ ngầu phù sa do mưa mấy hôm liền tuôn xối xả tạo nên vẻ đẹp hùng vĩ và tráng lệ của thác nước nơi rừng sâu. Chúng tôi men men theo bờ cỏ để tận hưởng trọn vẹn vẻ đẹp của thác nước và

nuối tiếc lên xe về thành phố khi còn bỏ lại sau lưng rất nhiều thắng cảnh của Đà Lạt chưa được tham quan hết. Mọi người trong đoàn đều thấm mệt nhưng ai cũng hạnh phúc và sảng khoái với chuyến đi vừa trải qua, và chỉ mong rằng năm sau BA sẽ được thưởng nhiều hơn nữa để những chuyến tham quan thú vị như vậy còn mãi... Giai điệu của những bài hát STCo vang lên như chấp cánh cho ước mơ của chúng tôi bay lên mãi...

BAY TRÊN NHỮNG VÌ SAO

DUCLH - FSoft

Tặng dải đất miền Trung thân thương

Rời khỏi văn phòng FPT Cầu Giấy trong một trạng thái mệt mỏi sau một ngày làm việc căng thẳng, tôi ra sân bay với tâm trạng thấp thỏm, hy vọng chuyến bay của Vietnam Airlines vào Đà Nẵng sẽ không bị muộn như thường lệ. Trời mùa đông Hà Nội hơi se se lạnh. Mới có 5h chiều mà mặt trời đã chấp chờn lặn sau đường chân trời, tiếc nuối tỏa những tia nắng cuối cùng vàng vọt vào trong không trung.

Máy bay chao nghiêng cánh, lượn một vòng quanh sân bay Nội Bài rồi ổn định dần độ cao. Nhìn qua khung cửa sổ máy bay, tôi chợt thấy thoáng ẩn thoáng hiện dưới dải mây mờ muôn ngàn ánh đèn thuyền ngư dân nhấp nháy trong đêm đen thăm thẳm của Thái Bình Dương. Phong cảnh mờ ảo khiến cho người ta thăng thốt tưởng chừng như đang lạc vào cõi thần tiên. Bao nhiêu nỗi bực bội tan biến sạch và tôi cứ ngỡ như mình giống như Peter Pan đang bay trên xứ sở diệu kì của những câu truyện cổ tích. Bay cao trên cả những vì sao...

SAU CƠN MƯA TRỜI LẠI SÁNG

ỨNG THANH TUYẾN - FMB

Tôi gia nhập ngôi nhà FMB đã được 6 năm và phòng dịch vụ bảo hành chính là nơi tôi gắn bó 8h mỗi ngày. Sáu năm là quãng thời gian không dài nhưng cũng đủ cho tôi chứng kiến những khó khăn, thăng trầm của bộ phận. Khi tôi vừa bước chân vào ngôi nhà FMB được vài tháng thì bộ phận lâm vào tình cảnh khó khăn. Lúc đó sản phẩm Motorola đang từ đỉnh điểm bắt đầu xuống dốc. Còn Samsung thì không chọn FMB làm nhà phân phối. Kinh doanh khó khăn, bảo hành cũng lao đao, có người nói với tôi rằng, với tình hình khó khăn như vậy chắc phải giải tán bộ phận, nhưng với suy nghĩ của tôi lúc đó thì "không có việc gì khó, chỉ cần mình có sự kiên trì và lòng tận tụy với công việc thì khó khăn nào mà không vượt qua được". Và đúng như vậy, với sự sáng suốt của ban lãnh đạo và quyết tâm vì bộ phận, hết lòng trong công việc của anh em đã đưa con thuyền FMB vượt qua cơn bão để tiến đến thành công.

Trong 4 năm tiếp theo, FMB đã không ngừng lớn mạnh, từ một bộ phận nhỏ với gần 30 thành viên đã phát triển lên thành công ty với hàng trăm thành viên. Chúng tôi như một đại gia đình, cùng làm việc, cùng vui chơi trong những chuyến dã ngoại, nghỉ mát, cùng chia sẻ niềm vui, nỗi buồn, những khó khăn, vất vả trong cuộc sống hay khi ốm đau. Tôi coi FMB là ngôi nhà thứ hai của mình, ngôi nhà thân yêu mà tôi gắn bó mỗi ngày. Nếu như cuộc sống cứ tiếp diễn như vậy thì tốt đẹp biết bao. Nhưng cuộc sống thường không như người ta mong muốn. Một ngày kia, cơn bão lớn đã

kéo đến, đó là tình hình kinh doanh khó khăn, do FMB buộc phải thu hẹp quy mô hoạt động để vượt qua giai đoạn khủng hoảng này. Vì thế, một số thành viên buộc phải rời xa ngôi nhà thân yêu khi Ban Giám đốc đưa ra danh sách những thành viên FSM bị cắt giảm - một điều họ đã rất day dứt khi quyết định. Bầu không khí như trùng xuống, người ta chỉ nghe thấy những tiếng khóc thút thít, tiếng thở dài lặng lẽ. Sau buổi họp ấy, những người ra đi với tâm trạng buồn và lưu luyến, chúng tôi - những người ở lại cũng buồn và lo lắng không kém. Ban Giám đốc nhắn nhủ: "Mỗi cá nhân ở lại cần nỗ lực hết mình cùng công ty vượt qua khó khăn hy vọng đây là cơn bão cuối cùng và nó nhanh chóng qua đi. Những cuộc chia tay diễn ra vội vã, những nụ cười chia sẻ, những lời chúc may mắn trong công việc mới, những giọt nước mắt lưu luyến. Những người ra đi ngày hôm nay là những đồng nghiệp đã từng gắn bó với tôi trong công việc một khoảng thời gian nhất định; có người vài tháng, có người vài năm và ít nhiều cũng để lại trong tôi biết bao kỷ niệm vui buồn dưới mái nhà FMB.

Người ta thường nói: "Sau cơn mưa trời lại sáng" và tôi luôn tin tưởng vào điều đó, vì tôi đã một lần chứng kiến FMB vùng dậy phát triển mạnh mẽ. Hy vọng sau cơn bão, cuộc sống lại trở lại như xưa, những thành viên hôm nay phải ra đi ngày mai sẽ trở lại cùng đóng góp sức mình xây dựng công ty ngày càng phát triển lớn mạnh hơn!

FDC RẤT CHUỘNG GIỚI TRẺ

NHƠN NH - FDC

Ấn tượng đầu tiên của tôi về FPT ư? Tôi còn nhớ, đó là một buổi tối mà anh trai tôi với khuôn mặt hớn hở đã khoe rằng: “Báo cho ba mẹ và hai nhỏ, Rốt (tên cúng cơm của anh trai tôi) đã xin được chỗ thực tập rồi, Công ty FPT đó” - Anh trai tôi khoe với mọi người. Ba mẹ tôi ai cũng vui cả, còn tôi đã trễ giờ học Anh văn nên cuống cuống bỏ bát cơm xuống và dắt chiếc xe yêu dấu của mình vi vu đến lớp. Trong đầu không quên suy nghĩ, FPT là công ty gì ta, mà anh Rốt thì học tin học, chắc công ty này là công ty về phần mềm tin học rồi, chẳng liên quan đến mình. Trời ơi, anh Rốt thì đã xin được chỗ thực tập, còn mình thì vẫn chưa xin được chỗ nào, một tuần nữa là hết hạn đăng ký nơi thực tập, phải lo tìm chỗ thôi Nhon ơi! - Tôi tự nhủ thầm với bản thân.

Sáng mai tôi đến lớp và tụi bạn đang lao nhao bàn về chỗ thực tập. Tôi ngồi xuống và tán với nhỏ bạn - “Anh ta xin được chỗ thực tập rồi, Công ty FPT gì đó, mi có biết không?” - Bạn tôi nói. “Trời ơi, giỡn hay thiệt vậy mi, FPT mà không biết, mi không thấy trên máy điện thoại mình có ký hiệu ba chữ này hả?”. Tôi rút điện thoại và phát hiện ra con tem FPT trên điện thoại của mình. Thì ra FPT là công ty kinh doanh điện thoại (thông cảm vì lúc này tôi chưa biết nhiều về FPT). Mà lạ quá, anh trai tôi học Tin học trên Bách khoa, tại sao lại thực tập ở công ty bán điện thoại, tôi chả hiểu, mà cũng chả quan tâm nữa, tính tôi vốn vậy đấy. Tôi thôi không nghĩ đến FPT và chỗ thực tập vì thấy giáo đã vào lớp rồi, tôi phải học thôi.

Tôi cũng đã xin được chỗ thực tập rồi tốt nghiệp ra trường. Những khoảng trời mơ mộng thời sinh viên đã hết, tôi phải đi kiếm việc.

Sáng chủ nhật, ngày 23/02/2007, tôi đọc được trên báo: “FDC tuyển dụng...”. “Anh Hai ơi, FDC là công ty

gì của FPT vậy, thấy tuyển bốn kế toán luôn nè, em nộp hồ sơ nghe”. - Tôi í ới lời đầu ông anh dạy. Vốn dĩ anh tôi làm việc tại FSoft (thuộc FPT) nên chắc chắn anh ấy biết về FDC. Mà thôi, nó có trang web này, tôi leo tọt lên gác và online. Chà đây rồi: FDC - một công ty hàng đầu về phân phối sản phẩm CNTT và viễn thông tại Việt Nam. Tôi tự đúc kết bằng một câu về FDC mà sau này, đó cũng là câu trả lời phỏng vấn của tôi khi được hỏi về FDC. “FDC là cái gì mà ai ai cũng muốn vô đây?” - Anh Hưng NHQ hỏi tôi. Tôi đã trả lời: “FDC cũng như bao công ty khác ở Việt Nam, nhưng người ta muốn vào FDC vì FDC rất chuộng giới trẻ, là nơi để sức trẻ tự khẳng định mình”. Có lẽ cái duyên của tôi với FDC bắt nguồn từ câu nhận xét này khi tôi nói đến FDC, bởi tôi là tân sinh viên mới ra trường đang mang trong mình sức trẻ.

Tôi đã đậu vào FDC (FPT). Cảm giác về ngày đầu tiên làm việc ở FDC là mọi thứ quá đẹp, chuyên nghiệp và bài bản. Một cảm giác thật sang trọng. Tôi làm quen với mọi người và được chỉ định chỗ ngồi. Cả bốn người mới chúng tôi được trang bị máy tính màn hình phẳng, bàn ghế thì mới toanh, lại còn ghế nệm xoay nữa...

Bây giờ, tôi đã được tiếp nhận làm nhân viên chính thức tại FDC, tôi có thêm nhiều bạn tốt. Sau những lúc làm việc căng thẳng, chúng tôi lại giải tỏa tâm lý bằng những câu chuyện hể, tiểu lâm... Bây giờ tôi đã lớn lên rất nhiều, FDC đã dạy cho tôi biết bao nhiêu bài học trong công việc và trong cuộc sống. Phải biết cách đối nhân xử thế như thế nào để mọi người yêu quý, tin tưởng và trân trọng bạn. Tôi đã học được rất nhiều điều từ FDC mà cho đến tận bây giờ tôi vẫn cảm ơn FDC đã luôn tin tưởng và cho tôi nhiều cơ hội như thế này.

GIAO MÙA

HUYNQ - FSoft

Sáng thức dậy, gió heo may đã xào xạc trên những nhành liễu rủ rung rinh. Bầu trời mới hôm qua còn trong xanh, hôm nay đã bàng bạc một màu trắng, một vài chiếc lá bàng đỏ thắm còn sót lại trên cành cây khẳng khiu, đơn độc, mà hùng vĩ tạo nên những đường nét chấm phá cho một bức tranh lãng mạn phút giao mùa.

Trời se lạnh, cái lạnh chỉ mới chớm nhẹ, mơn man trên làn da, mái tóc. Đâu đó trên đường phố một vài thiếu nữ đã khoác lên mình chiếc áo len mỏng đầu mùa, xen vào với những chiếc áo dài duyên dáng, gợi cảm thướt tha. Nắng cuối thu dịu dàng rải lên vạn vật một màu vàng óng ả làm cả không gian như bừng sáng. Đã từ lâu rồi có cậu học trò tự ước mình là giọt nắng mùa

thu ấy, giọt nắng đủ ấm nồng làm hồng đôi môi người con gái cậu thương khi những đợt gió heo may về. Có lẽ không ít người đã bắt đầu một tình yêu với cảm xúc đầu tiên như thế.

Chiều, khi ánh nắng cuối ngày vừa vụt tắt, gió mùa đã thổi se se trên đường phố, gió hồi hã lách mình qua các ô cửa kính đóng kín mít như tìm muốn tìm chút hơi ấm. Trời chuyển gió mùa, mùa đông đã về. Dòng người trên phố hồi hã, gấp gáp hơn nhanh chóng về với vòng tay ấm áp của gia đình yêu thương. Những ngày đầu đông gió mùa se se không đủ xua tan cái háo hức được hít hà mùi chần, mùi áo mới. Không hiểu từ khi nào cảm xúc ấy đã hết sức đặc biệt đối với tôi. Yêu lắm cái cười ấm áp của bà khi nhận chiếc áo ấm mới ba mẹ tôi tặng, xúng xính rộn ràng, hòa lẫn với tiếng cười hồn nhiên, trong trẻo khi các em nhỏ mặc áo ấm đầu mùa. Phía xa, những dải sáng than hoa đã bùng lên như những chùm pháo hoa nhỏ xinh xắn ở hàng quà nào gần đấy. Kia rồi, những bắp ngô thơm lừng, những hạt ngô trắng ngần, tròn mẩy đang nhảy tanh tách trên lò than rực hồng. Bạn có thể sà xuống hít hà mùi ngô nếp thơm lừng ấy, hơ đôi bàn tay vào bếp than hồng, cái ấm áp của mùa đông sẽ tỏa ra từ đó, sẽ thấm sâu vào ký ức bạn một mùa đông không quên.

Đêm về trăng hạ tuần ánh lên vạn vật một màu vàng nhạt. Những con phố như dài hơn, bí ẩn, sâu lắng hơn như tóc nàng thiếu nữ. Đâu đó trong không gian thoảng một chút hương hoa sữa cuối mùa nồng nàn da diết. Trên cây hoa từng chùm hoa sữa đã kết thành. Đi bên em vào những phút giây giao mùa, chợt thấy lòng nhẹ nhàng, khoan khoái ta thấy yêu đời biết bao, bất chợt một bản tình ca nào đó vọng về:

"Đi bên em trên đường Hà Nội

Gió mùa đông về nhẹ nhàng mưa rơi

Em lặng im thẹn thùng chẳng nói

Chỉ để thương để nhớ trong tôi ..."

CẢM XÚC

TUUYLT - FSoft

Có những lúc, những sự việc đơn giản nhưng cũng làm ta xúc động. Có những lúc, chỉ một câu nói bình thường cũng làm ta xúc động. Cảm xúc đôi khi chỉ xuất hiện khi mình đang có tâm sự, nhưng để ý kỹ hơn, ta sẽ thấy nhiều sự việc khiến ta xúc động.

Với tôi, cảm xúc là những giây phút thấy mình nhỏ lại và yêu đời hơn.

Đó là những lúc ôm bà, được bà vuốt tóc và mắng yêu, tôi thấy mình như được trở về những ngày thơ bé. Hơi ấm từ bà như dẫn được tiếp vào người tôi. Mùi áo thơm màu nắng, mùi hơi thở thơm nồng trầu cau cứ dần ấm lên. Những giây phút ấy, ước gì cứ kéo dài mãi nhỉ!

Đó là những lúc đi xa về, được nằm cạnh mẹ. Mẹ ngắm nhìn tôi, thấy tôi đã lớn hơn nhiều. Mẹ thở dài: nhiều lúc mẹ toàn ngủ mơ thấy hai chị em thôi. Tôi nghẹn ngào mà không khóc được. Mẹ nhớ chị em tôi qua những giấc mơ.

Đó là những lúc được nhìn những lời nói bằng tay của hai cô bé cầm trên xe buýt. Tay em ra hiệu mà như đang múa, miệng muốn nói mà không nên câu. Các em chỉ nói được bằng tay.

Đó là lúc được dốc bầu tâm sự với cô bạn thân. Nó cứ để tôi nói, và khuyên tôi chỉ một câu: Đây là thử thách, mình cần phải vượt qua. Lúc đó, tôi thấy nhẹ lòng hơn. Đúng rồi, mình phải vượt qua thử thách.

Đó là lúc nhìn thấy ai đó khóc. Có thể khóc vì hạnh phúc, có thể khóc vì buồn, vì đau, vì thương, vì nhớ, vì giận hờn... Lúc đó, thấy nghẹn ngào nơi cổ họng. Đôi khi cũng cần biết ai đó không vui vì sao.

Đó là lúc nhìn thấy các em bé cười. Nụ cười mới ngày thơ và đáng yêu. Nụ cười tươi mới và đầy sức sống. Tôi biết nghĩ gì nhỉ, chỉ biết nhìn và cười theo mà thôi. Cuộc sống rất cần những nụ cười. Có thể mình sẽ gặp nhiều khó khăn nhưng hãy luôn cười để thấy cuộc sống thật đáng quý.

CHO TA NGÀY MAI!

CHƯƠNG LỄ - FDC ĐN

Chuyện cũng chẳng có gì nếu không có ngày hôm ấy...

Thật ra, trước khi vào công ty, tôi chẳng biết gì nhiều về FPT chứ đừng nói đến FDC. Trong tâm trí tôi, mang máng đâu đây, FPT là công ty viễn thông.

... Rồi cái ngày ấy đã đến...

Hôm vào làm ở FDC, tôi diện bộ cánh thật đẹp, bước ra khỏi cổng nhà, thằng con của tôi hỏi bố: "Sao hôm nay bố đi làm khác mọi ngày thế?" "Bố chuyển qua công ty mới rồi con ạ! Ai hỏi thì bảo bố làm cho Công ty FPT nhé!". Tôi trả lời với sự tự hào hiện rõ trên mặt.

Tôi ngẩng cao đầu bước vào FDC với lòng hân hoan vui sướng.

... Và cái không khí thân thiện từ ngày đầu ấy thật khó quên. Không một ranh giới, không một khoảng cách giữa các đồng nghiệp, giữa Sếp và nhân viên, thay vào đó là những tình cảm, những ánh mắt, những nụ cười cao đẹp và cả những giọt mồ hôi nhễ nhại của tất cả mọi người chỉ vì mục tiêu chung của công ty. Như một mái nhà chung, tất cả các thành viên luôn đồng lòng, hỗ trợ giúp đỡ nhau với những tình cảm chân thành nhất để cùng nhau tiến tới. FDC thật là một gia đình hạnh phúc...

Mỗi giai đoạn khác nhau, ta chọn cho mình những cách sẽ chia, những cách trải lòng khác nhau. Có lúc sự lựa chọn nào là đúng, cũng có lúc sai - nhưng mỗi lần được sống trong hạnh phúc gia đình, được thực sự là chính mình khiến ta cảm thấy nhẹ nhàng và thanh thản biết bao.

Cuộc đời không bao giờ cho ta quay lại những ngày ta đã trải qua, không bao giờ có thể xóa đi tất cả những gì ta đã làm... nhưng nó sẽ cho ta ngày mai để ta biết cần phải nghĩ gì, làm gì để có thể gìn giữ và sống mãi với gia đình FDC hạnh phúc này...

Mãi mãi FDC!

CHUYỆN TỐ ĐỌC BÁO

ANHLT - FSoft

Ấy là tớ đọc báo. Tớ nghe nói mấy năm nữa luật sở hữu trí tuệ (phần mềm) có hiệu lực thì chi phí sản xuất của FSoft sẽ bị đội lên cao hơn bây giờ. Và rồi lúc đó ở nhà, tớ cũng chẳng dám xài chùa phần mềm như bây giờ nữa. Rủi mà có ai đó xì mình cho công an thì mình tèo. Lúc đó, các cậu sinh viên khóa sau cũng chẳng có điều kiện sử dụng phần mềm chùa như cái thời của mình nữa. Sách photocopy cũng sẽ đi vào dĩ vãng. Mà với nguồn lực hiện thời của nước mình thì chắc họ vẫn chỉ học sách của những năm 70 như tớ. Tiến bộ hơn thì có thể vài chú tằm tuổi tớ hiến tặng sách cho nhà trường - tất nhiên là sách photocopy rồi, giữ lại cũng vi phạm bản quyền mà. Thế thì các cậu ấy cũng được học những kiến thức của những năm 90. Dù sao như thế cũng là tiến bộ vượt bậc rồi. Trở lại với FSoft mình, giả dụ 5 năm nữa vẫn là khoảng 1.000 thành viên như bây giờ. Thế thì tiền bản quyền cũng tốn lắm lắm? Thôi tớ chả tính nữa. Thấy nó nhiều nhiều tiền mà hải.

Ấy là tớ đọc báo. Tớ thấy nước mình gia nhập WTO. Đầu tư nước ngoài đổ vào Việt Nam rầm rầm. Tớ nghĩ chỉ 3-5 năm nữa, các công ty nước ngoài về công nghệ sẽ nhiều như lợn con ở Việt Nam. Tớ cho là thế và tớ quyết định trau dồi ngoại ngữ. Tớ cũng chẳng còn ham muốn đi nước ngoài học hay làm việc như mấy năm về trước nữa. Ấy tớ lại nghĩ. Lúc đó chợ nhân lực IT sẽ sôi động đông vui lắm. Khi đó, FSoft mình không nằm ngoài tình cảnh chung khi xảy ra hiện tượng chảy máu chất xám,

nhân viên sẽ chuyển dịch sang các công ty nước ngoài có chế độ ưu đãi vẫn có tiếng là tốt hơn các công ty Việt Nam. Ấy rồi tớ lại cũng thấy mấy năm nay, mình hội nhập AFTA và APEC nữa. Mà dạo này thấy bên cạnh việc xuất khẩu cô dâu, nước mình cũng xuất khẩu nhân lực trong các ngành công nghệ nhiều lắm. Thế thì trong nước còn ai làm nhĩ. Ấy là tớ nghĩ thế. Chẳng biết khi đó thì FSoft mình thế nào nữa nhĩ?

Ấy là tớ đọc báo. Tớ thấy nhà mình đang đặt mục tiêu hướng vào thị trường Embedding của Nhật Bản, rồi lại ERP gì gì nữa. Tớ thấy cũng hay. Nhưng tớ rút kinh nghiệm ngày xưa làm về CTI (Computer Integrated Telephony), mấy cái mảng này đòi hỏi đầu tư vốn và thiết bị cũng ghê gớm lắm, hơn hẳn cái mảng làm Application như bình thường. Ấy rồi tớ lại thấy ngành dệt may của mình cũng hao hao giống. Mấy năm trước, xuất khẩu dệt may ầm ầm, nhà mình nô nức đầu tư thiết bị, cải tiến dây chuyền sản xuất, mở rộng đầu tư và sản xuất. Và rồi ùng một cái, khách hàng ép giá, các nước nhập khẩu bỏ quota, kiện chống phá giá. Bao nhiêu mồ hôi công sức đổ đi hết. Chưa thu hồi vốn đầu tư thì đã tèo mất rồi. Ấy nên tớ nghĩ ngoài việc làm theo xu hướng của thị trường, tớ vẫn phải có võ để phòng thân. Đến ông hàng xóm lâu năm Trung Quốc của nhà mình lâu lâu buồn chân lại đá mình một cái nữa là. Thôi thì tớ cứ phải học võ phòng thân trước đã. Chả biết ngày sau thế nào nữa?

ĐỊA DANH NỔI TIẾNG Ở TOKYO

ANHKK - FSoft

Shibuya

Những ai đã từng đến Shibuya đều nhận thấy rằng, Shibuya là một thành phố sản sinh ra văn hóa của giới trẻ thích ăn diện. Đến đây, bạn có thể tận mắt chiêm ngưỡng những hoạt động nghệ thuật vô cùng thú vị. Đột nhiên xuất hiện một ca sĩ nổi tiếng biểu diễn ngay trên đường phố, chương trình TV, phim truyền hình cũng được trình chiếu. Bạn hoàn toàn có thể tìm kiếm một cái gì đó cho mình bởi thành phố tiềm ẩn những đặc tính như vậy.

Có lẽ ở Shibuya ai cũng biết đến một địa điểm rất nổi tiếng để hẹn hò, chờ đợi nhau, đó chính là bức tượng Con chó Hachi bằng đá. Từ câu chuyện kể về một con chó ngồi mãi ở sân ga Shibuya đợi người chủ đã mất trở về, năm 1934 người ta đã xây dựng bức tượng chú chó Hachi này. Bước chân ra khỏi cổng Hachi Kou của ga Shibuya, đập vào mắt du khách là tòa nhà 109, xung quanh có vô số các cửa hàng, department san sát nối đuôi nhau, các đôi trai gái hẹn hò, từng tốp bạn trẻ ăn mặc những mốt thời trang mới nhất tạo ra một không khí vô cùng sôi động.

Ngoài ra, Shibuya nổi tiếng với các ngõ phố, con hẻm nhỏ như Tougen, Miyamasu... Con hẻm nhỏ nổi tiếng với cái tên cũng rất romantic là hẻm Spain. Nơi đây tập

trung rất nhiều những cửa hàng xinh xắn, các quán cafe ven đường cũng rất đẹp.

Hãy khám phá!

Từ ga Shibuya đi bộ khoảng 10 phút, vượt qua con đường dẫn đến công viên là NHK Studio Park. Đến đây, bạn có thể vào thăm quan Open Studio, có thể xem họ truyền hình trực tiếp, ngắm nhìn các phát thanh viên thu hình...v.v.

Nếu cảm thấy đói bụng, đến Shibuya nhất định bạn phải thưởng thức món Kare. Ở đây có rất nhiều cửa hàng bán Kare ngon tuyệt với đủ các hương vị như của Nhật, Châu Âu, Indonesia, Pakistan, Nepal...

Toà nhà 109 ở Shibuya rất nổi tiếng, thoải mái cho bạn đi shopping. Xung quanh khu vực tòa nhà này, rất nhiều các cô gái trẻ ăn mặc diện tụ tập.

Ngõ hẻm Spain là một con đường rất nhỏ nhưng có một không khí và hình ảnh rất đẹp và ấn tượng.

Asakusa

Asakusa ở Tokyo là một khu phố nổi tiếng phát triển và có chiếc cổng lớn của ngôi chùa Sensou. Từ thời Edo (năm 1603 - 1867) ở đây, đã tập trung rất nhiều các nhà hát kịch nhỏ, các gian triển lãm nhỏ.

Chùa Sensou là một công trình kiến trúc lịch sử lâu đời được xây dựng từ năm 628 (1.300 năm trước đây). Chuyện kể rằng, một nhà sư đã vớt được một pho tượng Phật nhỏ ở sông Sumida, và để thờ cúng pho tượng này người ta đã cho xây dựng ngôi chùa như bây giờ.

Từ cổng Kaminari đi vào đến chùa Senso là con phố nhỏ có tên Nakamise. Con phố này lúc nào cũng náo nhiệt khách đến tham quan. Dọc phố san sát những cửa hàng bán đồ lưu niệm, kẹo, senbei, manjyu, những chiếc quạt giấy, obi... Nếu xem hết từng cửa hàng một, du khách sẽ mất khá nhiều thời gian ở đây.

Chùa Sensou từ ngày xưa cho đến bây giờ lúc nào cũng thu hút được rất nhiều du khách đến tham quan.

Trước cổng chùa là Kaminarimon. Một cái đèn lồng rất to nổi bật ngay thẳng cổng chính đi vào chùa.

Enjoiy Asakusa

Xung quanh chùa Sensou có rất nhiều cửa hàng ăn truyền thống gọi là Shinise. Asakusa umezono là cửa hàng Shinise rất nổi tiếng, bắt đầu kinh doanh từ năm 1854. Tại Asakusa bạn có thể thưởng thức rất nhiều món tráng miệng truyền thống của Nhật bản. Đến đây

vào tháng 5 bạn có thể tham dự lễ hội Sansha, tháng 7 là lễ hội Hoozuki, tháng 8 là lễ hội Samba Canival, tháng 12 là lễ hội múa Hagoita.

Odaiba

Odaiba là một nơi thắng cảnh mới của Tokyo nằm ở gần Vịnh Tokyo. Công viên sát bờ biển với những cơn gió biển thổi nhẹ nhàng, những cửa hàng mua sắm vô cùng đa dạng... Chúng ta hãy cùng khám phá một Odaiba đầy sức quyến rũ.

Ngày xưa, Odaiba là nơi đặt bệ súng của quân đội, mấy chục năm trước đây chỗ này vẫn chỉ là một bãi đất trống chưa có gì. Tuy nhiên, những năm gần đây, càng ngày càng có rất nhiều các tòa nhà lớn được xây dựng như: Trụ sở chính của Đài truyền hình Fuji, các trung tâm mua sắm lớn... và nó đã chuyển mình, trở thành một địa danh du lịch thu hút được sự chú ý của mọi người.

Sức cuốn hút của Odaiba là ở đây bạn có thể tha hồ vui chơi thỏa thích. Bạn có thể đi dạo ở những công viên dọc bờ biển, hoặc đi mua sắm hay ngồi trên những chiếc xe tham quan đưa bạn đi ngắm khung cảnh về đêm.

FPT ĐÀ NẴNG VÀ TÔI

UYÊN TNN - FPT ĐN

Viết cho HO 178 Trần Phú

Mẫu tin tuyển dụng nửa trang báo đã ngay lập tức thu hút tôi. Tôi đọc ngẫu nhiên mẫu tin, và chọn cho mình một vị trí.

Đó là lần đầu tiên, tôi biết và ấn tượng với FPT, đơn giản chỉ vì trang tuyển dụng hoành tráng chiếm hết cả nửa trang báo. Đang có công việc ổn định, nhưng vẫn muốn thử sức mình ở một công việc hoàn toàn khác, tôi nộp đơn. Chỉ còn một ngày là hết hạn, hồ sơ được gửi chuyển phát nhanh ra 89 Láng Hạ. Hồi hộp, và hy vọng đặt hết vào bộ hồ sơ chuẩn bị rất kỹ càng. Ngày đấy, tôi cũng chỉ biết đến FPT với mảng phân phối ĐTDD Samsung.

Bằng đi mấy ngày không quan tâm, đơn giản chỉ vì công việc. Đến khi nghe giọng nói nhẹ nhàng của chị phụ trách nhân sự qua điện thoại (sau này mới biết là chị LanVH), tôi vẫn không tin là được phỏng vấn sớm thế.

Đến nơi phỏng vấn, không thấy tên mình trên bảng điểm và sự chờ đợi làm tôi “suýt” nản. May sao, sự kiên nhẫn đã có kết quả tốt đồng thời cũng là một bước ngoặt trong cuộc sống...

Hai tháng sau phỏng vấn, chị LanVH lại gọi, cho lịch phỏng vấn lần hai. Lần này, tôi đã chuẩn bị kỹ càng hơn, tự tin hơn nhưng vẫn bất ngờ với nơi phỏng vấn – ngỡ lại mới thấy, có thể cũng là một nét văn hóa của công ty (sau này hỏi anh TuấnTC cũng được phỏng vấn ở nơi tương tự). Cuộc gặp gỡ với chị HuyềnLH diễn ra nhẹ nhàng hơn mong đợi, chị trò chuyện hỏi han chứ không như một cuộc phỏng vấn. Một ngày sau, tôi chính thức làm việc tại FPT. Lệnh sắp đưa ra, đi đào tạo tại Hà Nội một tháng...

Tòa nhà 89 Láng Hạ, cảm xúc thật choáng ngợp và tự hào khi được tập huấn tại đây. Tôi được đào tạo kiến thức cơ bản về hành chính, thủ quỹ và nhân sự. Chị

HàNTT, chị ChiNK, chị HuyềnĐTN, anh TrungBT, chị LanVH chính là những người “thầy” đầu tiên của tôi trong công việc hành chính mới mẻ này. Và không thể không nhắc đến chị, sếp của tôi – chị HuyềnLH, đã cho tôi thấy sự tự tin, quyết đoán nhưng mềm dẻo khi quản lý và giải quyết công việc. Trong mắt tôi, các chị ở FPT – ai cũng xinh đẹp, giỏi giang và chan hòa đến thế...

Các công việc chuẩn bị cho chi nhánh FPT tại Đà Nẵng đã khiến tôi về sớm hơn so với thời gian dự định đào tạo. Bay chuyến sớm 6h sáng, về đến Đà Nẵng chắc hẳn sẽ được nghỉ ngơi, chiều mới phải làm. Ai ngờ lệnh sắp đưa ra, “về là bắt tay vào việc luôn”. Thêm một kinh nghiệm nữa khi làm việc tại FPT, đó là sức dẻo dai cần có khi làm việc.

Trụ sở FPT Đà Nẵng là ngôi nhà có kiến trúc kiểu Pháp cổ xưa rất đẹp. Khi tôi về, công trình xây dựng sửa chữa đang còn ngổn ngang. Vài ngày sau, với sự thúc giục của chị Huyền, tôi và anh TuấnTC – kế toán trưởng chi nhánh đã tạm có phòng làm việc tạm tắt.

Các công tác chuẩn bị cho khai trương chi nhánh rất chu đáo, chi tiết và cẩn thận. Nhớ lại thời gian đó, tôi nghĩ mình đã có được một thời điểm rất may mắn. Tôi đã được gặp, tiếp xúc và học hỏi rất nhiều từ các anh chị, mà mãi đến sau này mới biết là những quản lý cao cấp của tập đoàn – một cơ hội và vinh dự hiếm có lần hai.

Một chị ToanPT đã chỉ dẫn tận tình cho tôi những kinh nghiệm hành chính, nhân sự khi vào Đà Nẵng công tác. Chính tay chị đã kê lại từng chiếc bàn trong phòng làm việc đầu tiên sao cho hợp lý và thuận tiện. Lúc đó, tôi thật ngạc nhiên, vì sao chiếc bàn đầy bụi đất mà chị không ngại ngừng mà còn nhiệt tình trong việc sắp xếp chỗ ngồi của chúng tôi. Chị thực sự là tấm gương sáng cho tôi học hỏi về tính cầu toàn, cẩn thận,

chi tiết và tiết kiệm trong công việc.

Một chị HươngNT(FIS) trẻ trung, năng động và thân thiện. Đến bây giờ tôi vẫn còn “choáng” trong buổi chiều trước hôm khai trương, chị với quần short và áo phông, cùng với tôi và chị tập vụ quét sân, dội nước làm sạch khu vực khai trương mà không chút ngại ngùng, trái lại chị còn tạo ra không khí rất vui vẻ. Cách chị góp ý khi tôi làm chưa chính xác, cũng nhẹ nhàng, chi tiết nhưng rất thuyết phục. Ấn tượng về chị, làm ra làm, chơi ra chơi. Và một điều ngưỡng mộ là chị rất xinh đẹp, trẻ trung và thời trang.

Một chị HàNTT, chị ChâuBNP chu đáo và cẩn thận đến từng chi tiết. Tôi vẫn nhớ các chị còn chuẩn bị cả khay và kéo cắt băng từ Hà Nội mang vào phục vụ cho công tác khai trương. Và chính nhờ sự chu đáo, cẩn thận của hai chị trong đợt khai trương ấy, đến sau này tôi cũng có thể dễ dàng và thuận lợi khi chuẩn bị hậu cần cho bất cứ sự kiện nào mà không sợ sai sót.

Và còn rất nhiều, nhiều anh chị nữa cũng đã ghé qua, tham gia góp ý cho các công tác chuẩn bị khai trương được kỹ càng, hoàn hảo nhất. Thời điểm đó, có lẽ là lần duy nhất tôi được gặp tất cả các sếp của FPT trong cùng một thời gian như vậy.

Ngày khai trương diễn ra trang trọng và linh đình vào thời điểm ấy. Người đi đường dừng lại xem lễ khai trương rất đông, làm kẹt xe hẳn một đoạn đường. Lễ khai trương tôi tất bật với công tác chuẩn bị và đặc biệt ấn tượng với 2 điều: Thứ nhất là chị HuyềnMT làm MC cho lễ khai trương, mọi người ở chi nhánh cứ lấy cớ chạy ra vào để xem mặt chị ấy ngoài đời thế nào (lúc đó chị HuyềnMT đóng phim “Những ngọn nến trong đêm” rất nổi tiếng). Đến tối khi chiêu đãi khách mời tại nhà hàng, thấy phục vụ chậm, tôi phàn nàn và tìm hiểu thì hóa ra lý do là nhân viên phục vụ tùm hết lại một góc để xem mặt chị HuyềnMT diễn viên. Ấn tượng thứ hai là với anh BìnhTG, TGD của chúng ta. Khi anh đến chi nhánh và hỏi thăm mọi người trước buổi lễ khai trương. Lúc đó, tôi chưa biết anh là ai và cũng không nghĩ TGD một công ty lớn lại trẻ và thân thiện với nhân viên như vậy. Trong hình dung của tôi, sếp lớn bao giờ cũng bệ vệ, khó tính và không thân thiện với nhân viên. Nhưng, anh và anh ChâuHM, cùng các anh chị khác nữa đã xóa tan cảm giác chủ quan của tôi lúc bấy giờ.

Sau lễ khai trương, công việc dần đi vào ổn định. Từ

hai nhân viên ban đầu là anh TuấnTC – kế toán trưởng và tôi, sau này chi nhánh đông dần lên, nhiều bộ phận ngồi chung với trụ sở HO bấy giờ như những anh chàng FIS, FSS... Với tôi, văn hóa STCo và báo Chúng ta lúc đó là một niềm tự hào lớn khi PR với bên ngoài. Một công ty, với nền văn hóa đặc thù khác hẳn các doanh nghiệp bạn trên thị trường, có riêng một tờ báo nội bộ thì đáng để khoe với bạn bè và người thân lắm chứ!

Và niềm tự hào là người FPT, gắn bó với FPT đã làm cho tôi có thêm động lực khi làm việc, khi đi quan hệ với đối tác, chính quyền bên ngoài. Mong muốn của tôi và của cả những bạn làm việc tại FPT lúc bấy giờ, là làm sao quảng bá được tên tuổi FPT tại Đà Nẵng và xa hơn là khu vực miền Trung. Vì những lý do như vậy, tôi cũng thuyết phục được ông xã về đầu quân cho FPT sau này. Và có lẽ, niềm tự hào ấy đối với tôi còn nâng lên gấp bội phần, khi đứa con nhỏ 2 tuổi đã có thể nhận biết logo của công ty mẹ ở khắp nơi, cho dù đen trắng hay màu. Và khi những tiếng nói bập bẹ đầu tiên, con cũng biết công ty mẹ làm là “FPT”.

Đến nay đã 4 năm là FPTer, một thời gian không phải quá dài nếu tính thâm niên tại Hà Nội hoặc TP. HCM, nhưng cũng không quá ngắn so với số tuổi của FPT Đà Nẵng. Mặc dù, các bạn cùng làm việc vào thời điểm đó giờ không còn nhiều, nhưng ấn tượng và tự hào về những ngày là người FPT đầu tiên tại Đà Nẵng, là người của một chi nhánh còn non trẻ nhưng đầy sức sống vẫn lưu luyến mỗi chúng tôi khi có dịp gặp lại.

Thời gian qua đi thật nhanh, cùng với nó là sự tăng trưởng mạnh mẽ về con người, số lượng các công ty chi nhánh tại Đà Nẵng. Tuy nhiên, nhớ về những ngày đầu đó vẫn cho tôi những hồi ức thật đẹp. Cho dù có đi đâu, làm gì tôi cũng muốn mình vẫn sẽ là FPTer, tự hào với văn hóa STCo riêng biệt. Và vẫn sẽ nhớ về trụ sở đầu tiên ấy, nơi tôi đã chia sẻ biết bao niềm vui nỗi buồn với các bạn đồng nghiệp, những người đã cùng làm việc với tôi và cho tôi cảm giác như đang ở trong một gia đình lớn, có anh chị, có em út đồng đủ và chan hòa với nhau...

FPT đã đi một chặng đường dài 20 năm, còn FPT Đà Nẵng cũng chỉ mới chập chững những bước chân đầu tiên tuổi lên 4, nhưng tôi hy vọng rằng, với nhiệt huyết, với sức trẻ và sự năng động, chắc chắn rằng FPT Đà Nẵng sẽ tiến xa và nhanh hơn nữa!

GÃ

LITTLE HANH 2004 - FSoft

Gã, trẻ, trắng trẻo, thư sinh. Tất nhiên, tôi quen gã vì công việc. Ngày đầu thì chẳng có tí ấn tượng gì. Nhưng trong một buổi tối vài tháng sau đó tự nhiên gã bùng sáng và khiến tôi chú ý.

Tôi và gã vẫn chat skype với nhau, nói chuyện khá bình thường. Tôi vẫn thích chia sẻ cho gã những cảm xúc tức thời của tôi lúc đó. Tôi đang chán vì vừa bị sếp mắng, tôi gọi gã. Tôi đang vui vì có được một lời khen, tôi gọi gã. Tôi vừa ăn cơm xong, cơm thật là chán, tôi cũng kêu ca với gã.

Tôi và gã làm khác tòa nhà. Chẳng gặp nhau là mấy. Thỉnh thoảng, gã sang bên này thì vẫn gọi tôi đi uống nước. “Gặp nhau cho đỡ nhớ” chúng tôi vẫn trêu nhau như vậy.

Dần dần, tôi thấy cần chia sẻ với gã những gì tôi đang cảm thấy trong tôi. Một tình cảm mà tôi thấy nó không còn bình thường như trước. Có vẻ như tôi thích gã. Nhưng tôi là con gái. Mẹ tôi dặn không được thổ lộ tình cảm với con trai. Thế là tôi nín lặng, chờ đợi gã sẽ là người nói trước và tôi thì chỉ cần gật đầu.

Tôi tin, gã cũng có một chút tình cảm với tôi, có thể gã cũng đang đợi thời điểm bày tỏ mà thôi.

Tôi vẫn nói chuyện với gã qua skype như bình thường. Hy vọng, một ngày nào đó “chín mười” gã sẽ bày tỏ với tôi tình cảm dành cho tôi, mà gã cũng đang ấp ủ.

Đợi. Đúng là một từ thật đáng sợ.

Rồi một ngày, gã hẹn tôi đi uống nước. Gã xuất hiện, trông thật đặc biệt. Tôi run rẩy và cảm thấy hồi hộp. Tim đập nhanh kinh khủng. Chắc chắn lúc đó mặt tôi đỏ lấm. Tôi chờ đợi gã nắm tay tôi và nói những lời nồng nàn mà tôi hy vọng. Trông gã lúng túng quá. Tôi lại càng

hy vọng.

Sau một lúc im lặng dường như để tìm từ bắt đầu, gã nói: Anh sẽ lấy vợ. Trời đất sụp đổ dưới chân tôi. Tôi không khóc mà cười to. Tôi nói “Có thể mà cũng ấp ủ mãi”. Tôi chúc mừng gã mà trong lòng thì đang đau khổ và muốn hét thật to rằng tôi mới là người phù hợp dành cho gã. Gã kể, cô ấy làm cùng công ty (lại càng đau khổ vì tôi với gã cùng Công ty. Nghĩa là tôi với cả cái gia đình xinh xinh của gã sẽ giáp mặt nhau không ít) và là một con người hiền dịu (chắc chê tôi ghê gớm), nhỏ nhắn và rất dễ thương (tôi cũng dễ thương cơ mà). Tôi ngồi nghe như một cô học trò ngoan ngoãn, nuốt từng lời về cô ấy. Thỉnh thoảng gật đầu đồng ý với gã mặc dù tôi chẳng hiểu gã đang nói gì. Tôi mãi mê ngồi ngắm gã.

Tôi không ghét cô ấy, không giận gã. Tôi thấy tiếc vì đã không nói với gã những tình cảm của tôi. Gã đã chọn cô ấy vì cô ấy xinh xắn hơn tôi, hay vì cái gì tôi cũng không quan tâm nữa.

Người ta nói, con gái thất tình hay khóc và tuyệt thực, không ăn. Nhưng tôi thì không. Tôi không khóc, ăn thì thật nhiều, làm như điên cho khỏi có thời gian nghĩ về gã nữa.

Sắp tới ngày cưới của gã, tôi hỏi gã xem thích quà gì để tôi mua. Gã không nói gì, chỉ nhìn tôi cười. Nụ cười của gã vẫn đẹp như thế, quyến rũ và thân thiện (nụ cười đó đã từng làm trái tim tôi nghẹt thở).

Không biết tôi đi đám cưới gã thì tôi còn cười được không. Nhưng tôi sẽ cố gắng không khóc. Rồi sau này, hy vọng tôi cũng sẽ kiếm được một người chồng tốt bụng, không cần quyến rũ như gã, thương yêu tôi để tôi có thể quên được gã.

GHI NHẬN MỘT CHIỀU CHỦ NHẬT SÔNG NOGAWA

NHẤT SĨ - FSoft ĐN

Chiều chủ nhật thanh thoi đưa V đến dòng sông Nogawa cách nhà chừng 2 phút đi bộ về hướng nam. Con sông nhỏ vừa đủ bắt một nhịp cầu mùa này đã cạn nước, chỉ còn lại vài vũng nước đọng và những hòn đá trắng bạc giữa lòng sông. Hai bên bờ (mà thực ra chẳng phải bờ mà chỉ là hai phần của lòng sông) là những bãi cỏ khô xen lẫn những bãi cỏ xanh mượt cao gần tới ngực. Trên hai bờ của dòng sông là hai hàng hoa đỏ làm lộ rõ dòng chảy của con sông trong buổi chiều. Khung cảnh bình yên trong không gian se lạnh, xen lẫn một vài ngọn gió. Trên cầu và hai con đường dọc bờ sông, vài đôi bạn già, năm ba đôi bạn trẻ đang ngắm cảnh trời chiều trong điệp khúc của những con sáo, cùng với tiếng quạ và tiếng cò kêu làm không gian yên tĩnh càng trở nên lắng mạn đến lạ kỳ.

Một bà cụ đang vẫy tay gọi ông cụ đến xem một con chim lạ đã làm cho V thật sự ấn tượng, nhanh chóng đưa máy ảnh chụp ngay hình ảnh này. Sợ họ hiểu nhầm, V đưa tay chào và kèm theo một nụ cười thân thiện của một người Việt. Bà cụ có vẻ hiểu ý và rất vui tươi tiếp chuyện. Về thân thiện thật dễ mến của bà cụ đã làm V hồ hởi giới thiệu về mình. Bà cụ có vẻ không nghe rõ V là người Việt Nam hay người Trung Quốc nên hỏi lại, sau đó nói thêm một vài điều với dáng vẻ rất vui tươi (rất tiếc là V đã không thể hiểu) rồi hai ông bà dắt tay nhau đi.

Khung cảnh đã cuốn hút V lần theo dọc bờ sông, tất cả tràn ngập trong bầu không khí bình yên, bình yên đến mức mà hai con vịt và một con cá có thể bơi chung ở một đoạn sông cô lập. Hình ảnh này thật sự ấn tượng V đã nhanh chóng ghi lại tấm hình này - bên bờ

một người đàn ông đang cho hai con vịt và một con cá ăn, không hiểu vì sao con vịt lại không thịch con cá!!!

Đi một đoạn V lại bắt gặp một cậu thanh niên đang bắt những con cá ở những vũng nước sắp cạn, cứ tưởng là anh ta bắt cá về làm gì, nào ngờ, anh ta bắt những con cá ấy thả vào những đoạn nước sâu hơn. Hành động này thật không thể nào bình luận được, chỉ cảm thấy mình chưa bao giờ có thể nghĩ là mình có thể làm như vậy trên đất Việt của mình.

Sự bình yên còn mang lại nhiều điều thú vị khác, cái vẻ tất bật của người Nhật trong công việc, sự hối hả trong các ga tàu điện, sự làm việc cật lực trong giờ làm đã lùi lại, nhường chỗ cho sự bình yên, hạnh phúc, tính thẩm mỹ và sự giáo dục.

Trên con đường ven sông, một đôi vợ chồng đẩy trên xe một đứa trẻ chừng vài tháng tuổi, vừa đi vừa nói chuyện, thỉnh thoảng lại dừng lại, chỉ chỉ xuống lòng sông, với những âm điệu của ngôn ngữ phát ra trầm trầm ấm ấm đầy hạnh phúc và yêu thương. Dưới lòng sông, một bà mẹ đang chỉ dạy cho con mình về những điều trước mắt đứa con. Chợt nhớ lại hình ảnh người thanh niên khi nãy, biết đâu ngày trước người thanh niên này cũng được mẹ của mình chỉ dạy như thế này. Trên song chắn của bờ sông cứ khoảng một đoạn 50-10m thì lại có một bức tranh, vẽ hình con cá, con tôm giống như những bức tranh mà các em thiếu nhi ở Việt Nam thường vẽ, chỉ có điều nó được treo một cách cẩn thận với nhiều ý nghĩa.

Nhật Bản một ngày chủ nhật không thể nào quên trong tôi

Sông Nogawa.

GÓC NHỎ

NGUYỄNBS - FSoft

Gió sang mùa.

Những nhấp nhô lầu gác của một góc nhỏ cái thành phố vốn cũng nhỏ này, cứ mỗi sáng lại vẽ một nét vòng qua mắt tôi. Lớp kính bụi mờ của căn phòng chật hẹp chỉ đủ làm vàng thêm một chút cái nắng cuối thu vốn cũng đã đủ vàng vọt rồi.

Kéo một chiếc ghế nhỏ lại ngồi, một ly đá nâu nóng, một câu cầu nhàu thân thiện của bà chị bán hàng “hôm nay hai đá rồi đấy, đồ-ping ít thôi em”. Một ngày làm việc.

Cafeteria, họ gọi cái góc của tôi bằng cái tên lãng nhách như vậy. Buổi làm việc đầu tiên ở công ty này, thằng bạn rủ lên đây uống nước. Khói thuốc ngọt ngào vẽ lên trên nền âm thanh ù ù của chiếc quạt thông gió ngay trên đầu, cộng với cái khung cảnh qua lớp kính bụi kia, đã làm tôi mê ngay tắp lự. Lại thế rồi! Đời tôi sao lắm những góc nhỏ thế không biết. Ngày trước ở Mai Động, một cái quán cà phê nhỏ tạo khuất sâu trong ngõ đã giữ tôi ngồi yên gần một năm, chỉ để ngắm khói thuốc. Ở Cổ Nhuế có một quán rượu nhỏ, chỉ bán rượu với lạc rang và nem chua, chị chủ quán hơn tôi hai tuổi, rất đẹp, có đứa con trai kháu khỉnh mới tuổi rưỡi. Đạo ấy tôi làm việc ở một công ty trách nhiệm hữu hạn, công việc nhàm chán, tuần nào cũng đòi ba lần cùng thằng bạn lê la ra đây ngồi, thằng bạn nói đùa “rượu ở đây nhắm với gái một con, say quá mày ạ”.

Rồi đến năm ngoái, thằng bạn ở Thanh Xuân mở một quán cà phê, nó bảo mình đặt cho cái tên. “Góc Nhỏ! Mày gọi cái quán của mày thế đi”. Vậy là cái Góc Nhỏ ấy cũng ngốn của tôi những buổi tối của hơn một năm

trời, vẫn chỉ là để những giọt cà phê rơi xuống, khói thuốc bay lên... Mà người ta hút thuốc làm gì nhỉ? Để nhìn cuộc đời qua cái màu trắng đục như sữa của nó à? Để nếm trải trên môi cảm giác bập bùng cháy đỏ rồi tàn lụi? Hay để tự mình độc thoại với tiếng rít mùa đông se lạnh qua kẽ răng? Có lẽ đều không phải, nhiều lúc tôi nghĩ họ hút thuốc chỉ vì mong được đi xin lửa. Có một câu chuyện nào đấy kể về một người đàn ông đi xin lửa châm thuốc dưới trời đông lạnh, của một người đàn ông xa lạ – một kẻ thù chưa bao giờ biết mặt. Đốm lửa đỏ truyền trên môi của hai người và cuối cùng họ thành bạn...

“Ăn gì đi kéo đói!”. Giọng bà chị làm câu chuyện vỡ vụn trong cái đầu lăm lăm khê của tôi tắt ngấm. Tôi kêu một món đồ hộp khô, ngó sang bên cạnh, những đồng nghiệp quen có, lạ có đang cúi xuống bên tô mì hộp của mình. Công việc vất vả của họ luôn được cắt ngang một cách đều đặn bằng những tô mì hộp như vậy, có lẽ đã lâu lắm rồi. Phía bên kia của buổi chiều, sau cái lát cắt ấy, luôn là những cuộc họp căng thẳng, những deadline sắp sửa đổ đên, những dòng code nặng nhọc. Tô mì nhỏ ấy chắc giúp họ vững tâm hơn.

“Sao hay ngồi một mình thế?” – Bà chị lại sắp mở đầu câu chuyện, vẽ đủ thứ trên đời. Con gái vừa vào được đại học, người chồng hờ hững không quan tâm đến vợ chỉ vì chị không sinh con trai, cà phê lên giá đắt quá, cô em chồng vụng về đến mức không biết nấu một bữa cơm dẻo...

“Hôm nay mấy tay bảo vệ cấm chị mang đồ ăn lên bán trên này rồi, chắc cuối tháng bán hết rồi chị nghĩ”. Tôi nhìn chị lòng hơi buồn, mấy hôm nay chuyện chị bị cấm bán đồ ăn trên này làm các đồng nghiệp của tôi kêu ca mãi, họ sợ buổi chiều nặng nhọc của mình không còn những lát cắt mì hộp đi qua nữa, những deadline sát ngày sẽ đè bẹp dạ dày, trang code sẽ dài lê thê đến tận tối mịt...

... Tầm kính mờ che thành phố bụi của tôi sắp đón mùa đông, những cái tum trên nóc những ngôi nhà nhấp nhô kia sắp quay tròn trong gió lạnh. Tôi đã bỏ thuốc lá, nhưng vẫn yêu vô cùng cái màu khói trắng đục buồn tênh của nó. Cái góc nhỏ vẫn nhỏ bé ngồi yên một góc của tòa nhà. Bà chị sẽ đi tìm cho mình một công việc khác, những đồng nghiệp sẽ thôi không kêu ca. Còn tôi tạm cất giữ những ly nâu nóng cafeteria vào câu chuyện của ngày hôm qua. Câu chuyện về những góc nhỏ.

HÀ NỘI MÙA THU

THANH TC - Fsoft

Chúng tôi, năm anh em được cử ra Hà Nội công tác trong một cái mùa mà ai cũng thích, mùa thu. Những ngày đầu, cái cảm giác xa lạ cứ bám lấy từng thành viên trong nhóm. Thời gian đẩy công việc cũng chưa đầu vào đâu nên mọi người đều cảm thấy nặng nề. Ở cái HITC này thênh thang quá, chẳng biết ai với ai. Khi còn ngồi tạm dưới G5 thì cũng chỉ biết một vài người xung quanh. Hơn nữa, do lạ nước lạ cái nên các đồng chí trong nhóm cũng lười nói. Cho đến khi dự án bắt đầu thì mọi người mới bắt đầu cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Dù sao thì cũng có việc để làm, cũng có người để giao tiếp. Cứ tưởng sẽ mọi việc sẽ trôi chảy, ai ngờ TúDH phải rời Hà Nội về lại Đà Nẵng vì lý do sức khỏe. Ai cũng buồn, một hai hôm gì đấy thôi.

Công việc vẫn tiếp tục. Được hòa trong cái không khí làm việc của G1 nói riêng và Fsoft Hà Nội nói chung, chúng tôi tự tin hơn. Phong cách làm việc ở ngoài này rất chuyên nghiệp và hết lòng với công việc. Qua đấy, các phong trào vui chơi được tổ chức thường xuyên giúp các thành viên trong nhóm làm quen được với nhiều người. Từ cuộc dã ngoại ở Ba Vì đến các phong trào thể dục thể thao, v.v... đã giúp tạo cho chúng tôi rất nhiều cơ hội để hòa nhập với mọi người xung quanh.

Cũng phải thừa nhận rằng mọi người ở đây ngoài gương mặt trẻ trung còn có một tấm lòng nồng hậu. Ai cũng vui vẻ, trẻ trung và đầy nhiệt huyết. Ngoài cái "máu" vốn có của tuổi trẻ, được thêm cái "máu" của FPT, chúng tôi thấy mình mạnh mẽ hơn. Hà Nội vì thế cũng duyên dáng hơn, hoa sữa bớt khó chịu hơn. Và nhất là con gái Hà Nội cũng dễ thương hơn!

KHỐI U DỄ THƯƠNG

YẾNTTM - FDC

Ngày buồn, tháng nhớ, năm thương,
Thời tiết lạnh thấu xương.

Mới đây thôi, tôi còn nhớ như in ngày 1/11/2007 - ngày đầu tiên tôi đến Công ty Phân phối FPT với tư cách là nhân viên học việc, bao cảm xúc cứ xen lẫn trong tôi: hồi hộp, lo âu, lạ lẫm... Trước khi quyết định đi làm, tôi đã đắn đo, suy nghĩ, thậm chí khóc thắm bao đêm. Tôi phải thôi học kế toán tại trường cao đẳng - ngôi trường mà tôi gắn bó đã gần 2 năm. Thôi học đồng nghĩa với việc xa thầy cô xa bạn bè, xa những buổi học và xa cả sự vô tư, thêm vào đó là những ý kiến của mẹ tôi làm tôi càng thêm rối rắm. Khi nghe tôi nói, mẹ rất đồng ý nhưng khi ra đường nghe mọi người nói về sự không lâu dài của việc bán hàng thì lại không đồng ý.

Tôi như đứng giữa hai con đường, một phần vì tôi rất thương mẹ nhưng một phần tôi muốn được đi làm. Tôi muốn được thử sức trong một công việc mới mà tôi cho là hợp với bản thân tôi. Thực sự lúc đó, tôi không khỏi lo lắng, đi làm mà không có bằng cấp sau này sẽ không chủ động và không ổn định trong công việc. Đặc biệt làm nhân viên bán hàng đòi hỏi có dáng và xinh đẹp nhưng con người có ai lại không đến lúc già đi... Vậy đó, bao nhiêu câu hỏi cứ xoay quanh trong đầu tôi cho đến khi tôi gặp chị Uyên - Người quản lý nhân viên bán hàng mà theo tôi rất xinh đẹp và trang nhã. Chị đã giúp tôi nhận ra rất nhiều điều, hiểu thêm được nhiều về những chính sách của công ty và bằng cách nói chuyện khéo léo của chị, tôi đã bị thuyết phục hoàn toàn không còn gì để suy nghĩ ngoài việc đi đến quyết định bảo lưu kết quả học tập...

Thời gian cứ trôi đi, vậy mà nhanh thật, bây giờ đã là tháng 7, tôi cùng các bạn, các chị đã làm việc với nhau được 8 tháng, chung sống trong ngôi nhà "show room"

cùng nhau "chia ngọt xẻ bùi" cùng vượt qua bao khó khăn trong việc bàn hàng, cùng cố gắng đoàn kết giúp đỡ nhau. Khi còn làm ca, chị Quyên, tôi, LiênTTH, NguyệtHTA, LinhNTT, UyênNTM đã cùng làm, cùng hỗ trợ nhau, cùng đùa giỡn và vui vẻ với nhau biết chừng nào. Các chị dạy tôi rất nhiều điều trong cách sống với tập thể, dạy tôi từ cách đi đứng. Đặc biệt là chị Quyên - người luôn mang trong người nhiệt huyết, ngọn lửa đam mê công việc. Chị đã truyền cho tôi tất cả nhiệt huyết đó.

Tôi thấy mình thật may mắn khi được làm việc với các chị. Vậy mà giờ đây, chị Liên, chị Nguyệt đã nghỉ để theo một hướng khác, nhiều khi nhớ mấy chị mà tôi muốn khóc. Còn chị Uyên, chị Linh thì chuyển qua làm customerservice, cả tôi không còn ai ngoài chị Quyên và tôi. Thế rồi LinhTTH chuyển qua ca tôi. Thoạt nhìn có lẽ ai cũng lầm tưởng Linh ít nói, khó gần nhưng không, Linh là một người rất thật thà, tốt bụng, thích sự công bằng, chỉ "mỗi tội" ít năng nổ tham gia các hoạt động của công ty. Thế nào cũng bị chị Quyên huấn luyện đây (tôi thắm nghĩ).

Trong showroom, người được "đánh giá" là xinh đẹp nhất là chị Thuỷ. Tài ăn nói, sự khôn khéo thì không ai bằng. Chị biết cách giải quyết tình huống trong lúc bán hàng rất đáng để tôi học hỏi. Nhờ chị, tôi không còn giữ danh hiệu "nhắc xém nhất SR".

Tôi cũng rất thích chơi với bé Hiền và Chinh. HiềnNTT rất dễ thương, vui tính và trẻ con - là bé út của SR, nhưng khi nóng, bé cũng "nạt bay" mấy chị luôn (buồn 5 giây). ChinhNLH thì thật thà, biết suy nghĩ và biết lo nhưng lại mắc bệnh "lầy" nan y (hết thuốc chữa).

Còn trường ca thứ hai của SR tôi là chị Châu. Nhìn chị

Châu từ đầu đến chân sang như “nữ bá tước Cleobét”. Cách mà chị Châu làm việc vô cùng chuyên nghiệp; tính chị vui vẻ, hòa đồng, tốt bụng nhưng rất nguyên tắc. Mà khi nhắc đến hai chữ nguyên tắc là tôi nhớ ngay đến chị Quỳnh kế toán. Người chị nhỏ nhắn xinh xắn, vậy mà mỗi lúc chị tức giận khi tôi và các chị làm sai quy trình thì ồ thôi rất “đáng sợ” và chúng tôi chỉ có biết đứng im mà thôi. Sau này SR tôi có kết nạp thêm bạn LanĐP để thương và có tinh thần trách nhiệm trong công việc rất cao, biết học hỏi mọi người và chăm chỉ.

Ở SR, ngoài những girl bán hàng xinh đẹp còn có thêm những boy kỹ thuật HuyPV và ThịnhTX cực kỳ đẹp “zai”, tốt tính. Công việc của chúng tôi không thể thiếu các anh. Sự nhiệt tình xông xáo của các anh với khách hàng đã góp phần thúc đẩy doanh số của SR. Thêm vào đó là sự “ồn ào” của anh HuyPV và sự “im lặng” của anh ThịnhTX đã góp phần tạo nên sự đa dạng trong tính cách, sự sôi nổi vui nhộn trong showroom.

Và người cuối cùng mà tôi muốn một lần nữa nhắc

đến với tấm lòng biết ơn đó là chị Uyên “má mì”. Đây là tên gọi thân thương mà chúng tôi đặt cho chị vì chị là một quản lý cả một đội CS xinh đẹp (chị Trang “bà già”, chị phương “nói nhiều”, chị Tú “ca sĩ”, chị Hương “khó tính”, chị Mỹ “baby”) và một đội SR dễ thương. Chị luôn dạy chúng tôi cách sống, cách làm và cả cách suy nghĩ trong công việc. Chị luôn bảo vệ cho quyền lợi của chúng tôi, diu dặt, tạo điều kiện cho chúng tôi phát triển năng lực cá nhân.

Tình cảm yêu quý và sự trân trọng mà tôi dành cho các bạn, các anh chị nhiều không thể nào kể xiết. Và có lẽ, khi viết đến đây, mọi người đã có thể hiểu tại sao tôi đặt tựa đề là “khối u” rồi chứ? Những “khối u dễ thương” mà không bao giờ tôi muốn cắt bỏ ra khỏi cơ thể. Tôi nguyện mang nhưng “khối u” đó bên mình mãi mãi để cùng chia sẻ tất cả, cùng vượt qua mọi khó khăn, thử thách để ngày càng hoàn thiện bản thân, cùng góp phần đưa công ty ngày càng phát triển hơn.

KỶ NIỆM 8/3 ĐẦU TIÊN Ở FPT CỦA CỐC

QUYENPT2 - FHR

Cốc gia nhập FPT cũng khá lâu rồi, ban đầu với tư cách sinh viên thực tập tại một trung tâm của FIS. Thời gian đó, Cốc cũng đã từng viết về FPT, về phong cách làm việc của người FPT dưới con mắt của một đứa sinh viên còn non nớt và chưa có một chuyên môn gì để người khác có thể tin tưởng và giao việc. Nói nôm na là Cốc đã châm biếm, chê bai FPT lắm. Ngẫm lại, Cốc thấy cũng có hơi bất công một chút. Có cái sự ngẫm lại này cũng là nhờ có ngày 8/3 năm nay.

Cốc chính thức vào làm tại Ban Nhân sự FPT ngày 4/3, chưa kịp ngẫm cái gì thì đã đến 8/3. Cũng chẳng mong đợi, chẳng trông chờ gì cả. Vậy mà...

Sáng sớm 7/3, vừa đến đã thấy cổng bóng bay và hoa chào đón. Nhìn cái cổng bóng bay đáng yêu thế này, có mấy ai biết rằng tối hôm trước anh HaiTX2 phụ trách Tổng hội FHR đã phải ở lại đến tận 10h tối để bơm bóng bay? Đến tận một tuần sau, mỗi sáng đi làm vẫn thấy vui vui khi vừa bước ra khỏi thang máy là được chào đón bằng cổng bóng bay ấy. Đã thế, thỉnh thoảng có chị nào từ các tầng khác lên chơi, nhìn thấy lại trầm trồ hỏi thăm, làm các chị em FHR tha hồ phổng mũi tự hào, còn các anh thì được phen vênh mặt.

Sáng 8/3, những hộp quà cực hoành tráng được bày dọc theo lối vào phòng tự bao giờ. Mấy chị em tha hồ mà xuýt xoa, hồi hộp chờ đợi món quà dành cho mình.

Ở trong phòng cũng đầy những quà là quà. Bật mí nhé, món quà vừa to, vừa êm, vừa mềm, vừa đáng yêu.

Không những thế, chị em còn được tự chọn hộp quà cho mình nhé!

Mà thui, cụ thể luôn, quà là những chiếc gối xinh xắn để chị em tựa lưng cho đỡ mỏi khi làm việc. Các anh tâm lý thật!

Không chỉ có quà, các anh còn chuẩn bị cả hoa nữa chứ, siêu đẹp luôn!

Thêm mỗi người một chậu xương rồng nữa nhé. Chỉ có một điều "đau buồn" là vì các cô nàng khéo chăm sóc quá nên cho đến giờ phút này "bọn" xương rồng chết gần hết rồi, còn toàn chậu thui.

Đây là khu vực các anh phục vụ bữa sáng cho chị em ở tầng 2M. Cũng bỏ công đi thang máy ngắt ngư từ tầng 14 xuống. Ăn xong mấy chị em chụp hình làm kỷ niệm với đồng chí đầu bếp vừa phục vụ mình.

Sau khi ăn sáng xong, FHR còn lên phòng hát hò vui vẻ nữa. Buổi chiều, Cốc về đến nhà mà thỉnh thoảng vẫn tủm tỉm cười mỗi khi nhớ lại những màn văn nghệ hài hước của trưa hôm đó.

Vẫn biết công ty đang trong giai đoạn khó khăn, lòng người không yên chút nào. Song nếu như Tổng hội ở các đơn vị đều có thể mang lại những niềm vui nho nhỏ như thế này cho mọi người, thì việc giữ tinh người cũng không phải là khó. Hi vọng, năm khó khăn này chóng qua, để sang năm Cốc lại tiếp tục được đón mừng một ngày 8/3 đầy niềm vui nữa.

CÂU CHUYỆN NHỎ

PHƯƠNG ĐDX - FDC

Khi trưởng thành, mỗi người đều lựa chọn cho mình một hướng đi riêng, nhưng chung quy lại, tất cả đều có một điểm chung, đó là hướng tới một cuộc sống, một sự nghiệp ổn định và hy vọng có một chỗ đứng tốt, một vị trí thích hợp trong xã hội. Tuy nhiên, đâu phải ai cũng may mắn có được cái điểm phúc ấy, khi mà xã hội luôn biến động một cách thất thường và đầy kịch tính.

Tôi sinh ra trong một gia đình công chức bình thường, không giàu mà cũng chẳng nghèo, được lớn lên trong tình yêu thương chăm sóc của bố, mẹ và gia đình, được cấp sách đến trường. Và thế rồi, sau bao nhiêu năm đèn sách tôi cũng đã trưởng thành. Tốt nghiệp đại học, tôi quyết tâm tự mình đi tìm một công việc để có được cuộc sống tự lập và báo đáp công ơn nuôi dưỡng sinh thành của bố mẹ. Và ước nguyện của tôi cũng đã thành sự thật. Tôi đã tìm được một công việc như mong muốn mặc dù phải đi làm xa. Tôi cố gắng chú tâm cho công việc và mong muốn được cống hiến thật nhiều để bù lại những năm tháng miệt mài trên ghế nhà trường. Nhưng sau hơn một năm làm việc, tôi thấy hơi dao động và nghi ngờ về tương lai của mình. Có lẽ tôi sẽ không thể phát triển được trong môi trường làm việc mà mỗi phần tử của công ty đều có xu hướng phát triển hoàn toàn khác

nhau. Tôi đành quyết định khăn gói trở lại thành phố quê hương của tôi, mảnh đất đầy nắng và gió, để rồi lại tiếp tục bôn ba, vật lộn với cuộc sống mưu sinh.

Đã có lúc tôi thấy nản lòng đến mức bỏ mặc tất cả, nhưng nghĩ đến gia đình tôi, đến cha, đến mẹ - những người đã vất vả gian lao suốt bao năm tháng, đánh đổi bao giọt mồ hôi và nước mắt để tôi có điều kiện được học tập, khôn lớn và trưởng thành như ngày hôm nay, tôi như được tiếp thêm sức mạnh và quyết tâm tìm hiểu về những công ty đang tuyển nhân sự.

Một lần nữa hy vọng lại loé lên trong tôi, khi mà Công ty FPT, một trong những công ty hàng đầu của đất nước đang tuyển dụng nhân viên. Mạnh dạn, tôi đến nộp hồ sơ trong tâm trạng rất hồi hộp, lo lắng. Rồi cũng đến cái ngày người ta gọi tôi đi phỏng vấn, rồi đi thi. Khó mà diễn tả được cái cảm xúc lúc đó của tôi.

Vài ngày sau, tôi như mở cờ trong bụng khi nhận được giấy trúng tuyển và được vào làm ở vị trí đúng như tôi mơ ước. Tôi lại thầm hứa với chính bản thân mình phải cố gắng, cố gắng thật nhiều để làm được một điều gì đó có ích cho đời, cho cuộc sống mai sau của mình. Và thực sự tôi đã và đang làm được như vậy...

NGÀY MÙA ĐÔNG...

KANA - FSoft

Hà Nội, 27/10/2005

Sáng mai tỉnh giấc thấy mình đang co ro, rũ chần ra chui vào ngủ tiếp. Ngoài cửa sổ kính mờ mờ, không biết vì sương hay vì màu không khí xám xám của thời tiết đầu đông. Gió thổi làm tàu cau cứ khua mãi lá, đập sần sật sần sật vào cửa.

Thói quen của mình là ngủ dậy, mở tung cửa sổ để ngấm nghĩa cuộc sống sau giấc ngủ đêm. Nhưng sáng nay không dám mở cửa ra. Chỉ ngồi hình dung qua làn kính mờ của cửa sổ nhỏ. Ngoài kia chắc là gió, chắc là âm u, chắc là lạnh đây... Chỉ nghĩ cũng thấy rùng mình. Mở tủ lôi cái áo ấm bỏ quên từ lâu. Ấm hẳn. Nhẹ nhàng mở cửa sổ. Hé dần. Cánh đồng trải rộng, sương bàng lảng. Hôm nay không có mặt trời rồi. Màu mái ngói như thẫm hơn, lẫm lẫm xanh rêu thời gian. Gió thổi vào qua khe cửa. Lạnh quá. Nhưng thấy gió trong lành lạ.

Sân nhà bên, cụ già vẫn như bao buổi sáng khác, lại lúi túi bợ giang trải ra sân, bắt đầu công việc của một ngày. Cụ tước thanh giang thành những cái lát mỏng dính, nhưng dẻo dai lạ thường. Nhìn những cái lát chẳng hiểu sao mình lại nghĩ đến những chiếc bánh chưng ngày Tết. Mình không thích ăn đồ nếp. Có năm chẳng ăn một miếng bánh chưng Tết nào. Ấy thế mà không có bánh chưng thì Tết chẳng có vị gì. Tiếng pháo rầm rần đã xa lắm rồi, chẳng biết cái bánh chưng còn đi cùng ta bao nhiêu tết nữa. Con gà thì đang bị H5N1 tấn công. Tết này lại chắc gì có gà. Ừ. Mình nghĩ đến bánh chưng cũng đúng thôi. Cái không khí này, mùi không gian này làm mình nhớ Tết quá. Chẳng hiểu nhớ Tết nào nữa. Chỉ nhớ cái không khí se se lạnh, mùi hương

nồng nàn. Nói đại, mình thích ngửi mùi hương. Nó cứ lẫn khuất trong không khí, thoang thoảng trong cái rét, mà sao đậm đà, mà sao da diết.

Cái mùi đường khô gặp mưa, nó cứ nồng nồng ngai ngái. Nhưng cái ngai ngái của nó cũng dịu hơn. Như là nắng mùa hạ với nắng mùa thu vậy. 7h, sao giờ này đông người đi ngoài đường thế nhỉ! À, họ tránh cơn mưa, mưa cũng vừa tạnh. Đi qua chùa Kim Sơn. Mùi hoa đại toả ra thơm dịu dịu. Giữa cái phố xá đông đúc này, những con người đang chờ đèn xanh này, có ai ngửi thấy mùi hương hoa không nhỉ? Hay họ chỉ nghĩ đến còn bao nhiêu giây nữa là đèn xanh, và lại lao đi. Nhưng chắc sẽ có người nghĩ về bữa cơm gia đình đang chờ. Mình sống xa nhà cũng đã mấy năm. Lâu lắm rồi không còn được cái cảm giác về nhà ăn bữa cơm ấm cúng. Quay quần bên bố mẹ, anh em. Nhất là khi đang lành lạnh thế này. Giữa mâm cơm là nồi canh cá bống hơi nghi ngút. Ngon quá. Thèm quá...

Tôi là một comter mới toanh của G2 xin có vài lời tâm sự với những ai mới vào như tôi hoặc mới hơn tôi về FPT, về FSoft, về G2, về niềm vui chen lẫn nỗi buồn, những ngỡ ngàng chen lẫn thân quen.

Khi mới bước chân vào FSoft, tôi cũng như khá nhiều những người khác, có một cái nhìn rất "hiếu kỳ" về nơi này, hào hoa sang trọng có, tinh vi bụi bặm cũng nhiều. Tôi đã từng được nghe người ta nói "Làm phiên dịch ở FSoft lương tháng 6-7 triệu là chuyện nhỏ như con tép đậu trên mép con ruồi" và tôi cũng hy vọng...

Người ta cũng từng nói với tôi "FSoft ư, toàn những

con một đông cứng bên anh người yêu đầu vuông lăm lì” và tôi lo lắng nhiều... Bạn tôi cũng thế, có đứa thì thắm vào tai tôi “Mày vào đây đi làm với bọn tao vui lắm”... thế là tôi quyết tâm. Có vài đứa hét vào mặt tôi “Mày điên thật rồi, FSoft mà làm gì, nhìn con N ấy, đêm nào cũng 10h đêm mới mò được về nhà, thằng người yêu nó mới Play con chuồn chuồn đấy”... Vậy là tôi nhìn cô bạn gái tôi gương hời. Gia đình tôi cũng chẳng phải là ngoại lệ. Bố tôi động viên “Cứ vào làm con ạ, môi trường làm việc hiện đại thế cơ mà”. Nhưng mẹ tôi buồn bã “Ở đây người ta giỏi hơn con nhiều”...

Cho đến ngày vào FSoft tôi vẫn lo lắng vu vơ và mơ hồ hi vọng. Ngày đầu tiên gặp chị Su hiền khô, gặp anh Khôi và chị Hương rất nhiệt tình... tôi vui lắm. Ngày thứ hai thấy mọi người làm việc cặm cụi và tôi thích thế. Sang ngày thứ ba phải lắp cái máy lên, gặp anh Quý “Trông gớm chết”... phải hỏi vài từ mới, chị Giang giương cặp kính nghiêng nghiêng nhìn... tôi bắt đầu thấy lo. Hai ngày sau đó chẳng có việc gì cho mình làm, chỉ lăm lét nhìn quanh quanh, lại có ai đó nói “mày ngồi cạnh sếp Hải Long à?!” Tôi lo thật sự rồi... Nhìn vài kẻ mới vào như tôi thấy họ cũng buồn buồn như thế.

Sau tuần làm việc đầu tiên tôi thấy mình thật bé nhỏ, ngồi trong một cái góc con con, nhìn ra ngoài cửa sổ quanh hiu. Nhưng tôi vẫn đợi, đợi một cái gì đó từ những người lãnh đạo bận rộn đang ngồi kia, đợi cho anh Quý làm cho cái máy chạy ngon lành, đợi chị Giang mỉm cười sau lăng kính... tôi cứ đợi như thế!

Còn bây giờ. Tôi đeo thẻ FPT, 8h30 đi làm và đang tập về muộn như “Người nhón”.

Tôi cũng không hiểu sao mình thay đổi như thế, nhanh quá. Cái gì đã làm cho tôi thay đổi, ai đã làm cho tôi thích nơi này. Tôi không thể viết những lý do ấy vào quyển nhật ký của riêng tôi, cũng không thể gõ nó lên trang Word vô tình... bởi nó trốn đâu đó trong đầu óc tôi, kín đáo lắm nhưng đẹp dịu dàng. Tôi chỉ có thể nói tiếp với những người mới như tôi hoặc mới hơn cả tôi về những gì bây giờ tôi biết về FPT, FSoft và G2, và những gì tôi cảm nhận, có lẽ các bạn cũng giống tôi?

Bắt đầu từ chị Hương, tôi thấy chị làm “hùng hục” cả ngày, mọi người bảo chị mãi làm quên cả nhá nhún đời mình vương trên “ổ cứng” để đến mức bây giờ phải kiếm vội một xuất “sống thử với người ta”, lãnh đạo G2 trong tôi là như thế. Đây là còn chưa kể anh Khôi đáng đẹp như trai thư sinh 18 tuổi, anh Hải Long bề thế nhóc cười như hoàng đế lên ngôi. Nhìn lại chị Giang, bây giờ tôi mới thấy chị thật đẹp, làn môi thắm chưa một lần cười mà rất duyên, đôi gò má hồng hào như rần lên thách thức với đời mỗi khi chị gắt lên vì mọi người không làm theo chị nói... Nhân viên G2 là như thế trong tôi. Họ bận rộn đến lạnh lùng nhưng chan hòa và đẹp đến kiêu sa. Thật lòng là như thế. Các chị tôi đẹp, các anh cũng có kém đâu. Nhìn anh Quý thấy đàn ông dễ sợ, nhìn “anh” Bình là vẻ sang trọng trai Hà thành phồn hoa...

Cho tôi được một lần cảm ơn mọi người, cảm ơn như một đứa em nhỏ với các anh các chị, cảm ơn như một người đồng nghiệp đã hòa đồng và cảm ơn đã cho tôi một ngày mai không mưa bão...

MÙA ĐÔNG

HOANGSON - FSoft

Hồi bé, tôi không thích Mùa Đông. Mùa Đông đối với tôi là rét mướt, buồn thiu. Mùa Đông là cả tuần mới tắm gội vàng một lần. Mùa Đông là những buổi sáng biếng lười chui ra khỏi chăn trong tiếng la mắng của bố mẹ giục đi học. Những buổi sáng trệu trạo ngậm cái bàn chải đánh răng mà vẫn tương tư với cái chăn đang còn nóng ấm.

Bây giờ, ngồi ở một vùng đất tràn trề nắng ấm, tràn trề gió mát, tôi lại đâm ra nhớ nhung cái Mùa Đông ấy. Tôi nhớ vị Mùa Đông chua chua lành lạnh khi lùa miếng cơm nóng rẫy cùng với thịt kho đông và dưa bắp cải. Thịt lợn mẹ kho đông với Mộc nhĩ giòn sực, với Nấm hương thơm nhẹ, với hạt tiêu cay nóng chỉ xay vỡ đôi. Tất cả cứ lóng lánh như thạch vậy. Dưa bắp cải xanh già mẹ chỉ vừa muối với rau răm, với rau cần ta, với ít hành củ hăng hăng. Lùa miếng cơm Mùa Đông vào miệng như lùa cả cái nhìn chăm chăm của mẹ vào lòng. Mẹ thường ăn rất nhanh và nhìn chúng tôi tranh nhau ăn. Thằng em tôi tranh gấp miếng thịt to. Con em tôi chỉ nhắm thịt nạc. Tôi chỉ nhắm nhắm miếng mộc nhĩ nhỏ xíu, miếng nấm hương mềm thơm. Nhất là chân nấm.

Mỗi buổi sáng tháng 12 phương Nam, mở cửa ban công ra, gió mát lành ào vào người, tôi lại nhói lòng nhớ về Mùa Đông phương Bắc. Giờ này những cây bàng đã trơ trọi lá. Còn ở đây, bên kia đường, cây Bàng vẫn xanh ngắt. Quả của nó tròn xoe đang chín vàng như trái ổi đào. Quả bàng ở đây cũng khác quả bàng ngoài Bắc.

Tối qua, một buổi tối hiếm hoi xem được chương trình dự báo thời tiết. Có cái gì nghèn nghẹn khi nghe đài báo sáng nay, phía Đông Bắc bộ có gió mùa tràn về. Nghe bảo trời sẽ rất lạnh.

Một hôm lang thang trên đường, chợt bắt được hương rau mùi già lan trong gió, lại nhớ những buổi sáng đầu đông nào đó, mẹ vẫn thường đun nước rửa mặt với một bó mùi già đầy hạt. Một buổi sáng buốt giá, lóp ngóp bò dậy, nhón nhén hé cánh cửa sân sau, rón rén chạm vào cái thau nhôm lạnh cóng cả mấy khớp ngón tay, khẽ khàng mở cái vung nổi nước nóng mẹ đã đun sẵn từ sáng sớm, một mùi thơm thương nhớ ào vào vào mặt. Hít một hơi dài, áp cái khăn mềm mại lên mặt, hơi ấm như tan vào từng tế bào, mùi thơm lan khắp bên trong cơ thể đến từng nang phế. Trong cuộc sống nhộn nhịp này, có bao điều để nhớ. Nhưng hương Mùa Đông này sẽ mãi đi theo tôi.

Hình ảnh của Mùa Đông ư? Với tôi, Mùa Đông là một cô bé nhí nhảnh với cái khăn len xù màu vàng chanh óng ánh kim tuyến quần xù xụ quanh cổ. Mùa Đông là con mèo già lem luốc than, nằm rên gù gù bên cái bếp lò ấm áp.

Còn tiếng của Mùa Đông? Mùa Đông là tiếng ho húng hoảng của ông cụ nhà bên mỗi buổi mai. Mùa Đông là khoảng lặng sau tiếng rao xôi khúc nóng của cô bán hàng giữa đêm khuya.

Có ai đó từng nói, Mùa Đông là phim trầm trên cây đàn bốn mùa.

NGÀY ẤY... BÂY GIỜ...

UYÊNNTM2 - FDC

- Ngày ấy, khi là một nhân viên bán hàng tại siêu thị điện thoại luôn có những câu hỏi, những thắc mắc về công việc của customer sevice...

Bây giờ, khi là (Customer sevice) CS đã có câu trả lời cho bản thân thì chính mình lại đang là câu hỏi cho những người khác...

- Ngày ấy, mỗi khi nhìn CS thấy thích nhất bộ đồng phục họ đang mặc...

... Bây giờ, mặc bộ đồng phục đó vào mới biết không phải chỉ thích là mặc được. Một khi đã mang trên mình thì bản thân sẽ phải khác đi rất nhiều vì không đơn giản là mang một bộ váy áo mà là đang mang trên mình hình ảnh của cả một đội, một công ty, một thương hiệu...

- Ngày ấy, khi nghe CS nói liên tục về những dòng sản phẩm của Nokia thì biết không làm sao họ có thể nhớ hết những điều đó. Nhưng chắc cũng không khó khi họ tiếp xúc với những chiếc máy điện thoại hằng ngày...

... Bây giờ mới hiểu, để biết, để nói, để làm được những điều đó họ đã phải cố gắng học hỏi rất nhiều, tự tìm tòi cũng không ít. Họ cũng phải trải qua những giai đoạn khó khăn trong những kiến thức mới, những sản phẩm được đưa ra. Họ cũng có những giờ phút rất căng thẳng khi phải trải qua những đợt kiểm tra kiến thức và kỹ năng. Và chắc chắn đó không phải là điều dễ dàng như mình đã nghĩ...

- Ngày ấy, khi biết CS diễn văn nghệ không nghĩ gì ngoài hát hò, nhảy múa vui vẻ...

... Bây giờ thì biết, để có cuộc vui hoành tráng, có buổi diễn thành công phải có cả những giọt mồ hôi,

những nỗi lo, những tâm trạng hồi hộp và có cả những sự cố gắng khi họ vừa phải làm, vừa phải luyện tập, dù mệt mỏi nhưng nhìn lại thật sự cảm thấy rất vui...

- Ngày ấy, ngắm hình CS chụp trong đợt nghỉ mát chỉ nghĩ được đi chơi nghỉ ngơi, thế thôi...

... Bây giờ, đi rồi mới biết ý nghĩa ở chỗ, vẫn là một cuộc vui, nhưng lại rất tình cảm, kéo mọi người lại gần nhau hơn. Thêm cơ hội quen biết, tiếp xúc với thành viên FPT ba miền và biết đâu, nếu may mắn sẽ gặp được một niềm vui thật sự...

- Ngày ấy, thấy CS đến đại lý hỗ trợ một thời gian rồi sẽ chuyển đi thì nghĩ cũng chẳng có gì khó khăn cả...

... Bây giờ, khi mình vào cuộc mới thấm thía câu nói của một người chị: "CS đến cửa hàng chẳng khác gì đi làm đầu trăm họ cho đại lý, cho nhân viên cửa hàng..."

- Ngày ấy, khi nhìn CS là thấy họ cười thật xinh, rồi lại tự hỏi: "Họ luôn vui vẻ, hài lòng như thế sao?..."

... Bây giờ, đã hiểu rằng, đằng sau những nụ cười xinh tươi kia vẫn có những giọt nước mắt tủi thân. Nhưng cũng có mấy ai hiểu được? Có mấy ai chia sẻ được???

- Ngày ấy, tự nhủ, nếu có cơ hội mình sẽ tự tìm câu trả lời cho những thắc mắc, sẽ là một trong số họ - những CS của FPT...

... Bây giờ, đã làm được điều đó, đã giải đáp được những câu hỏi trong lòng và đã là một CS thật sự...

Và rồi bây giờ, khi tình cờ mở một bài báo về CS trên mạng, đọc đến câu: "Cái nghề này tuy vui nhưng mà cũng rất bạc!!!" thì thấy có cái gì đấy hơi cay cay ở mũi và tất cả cứ như thế nhòe dần... nhòe dần đi...

NHẠC JAZZ Ở NHẬT

HOANGTT - FSoft

“Toàn thân tôi cũng co giật liên hồi theo tiếng trống, hai tay như muốn khua loạn xạ, một cảm xúc rất bất rút dâng lên như muốn phá tan mọi bức bách, mọi kìm nén...”

Lời tâm sự của những gã sinh viên thất tình

Điểm đầu tiên chúng tôi đến khám phá sự bí ẩn trong những giai điệu nhạc Jazz là tại một quán bar của một khách sạn nhỏ. Đúng 2h thì đến lượt con trai bác Miyamoto biểu diễn, chúng tôi phải chờ một lúc để lượng khách trước đó ra hết thì mới có không gian cho mình, vì nhu cầu thưởng thức loại hình âm nhạc này dường như vượt quá so với khả năng có thể cung cấp được của các nhà tổ chức.

Cuối cùng thì chúng tôi cũng nhanh chân có được những chỗ ngồi lý tưởng trong một không gian rộng 15m² với ánh sáng phảng phất nhẹ nhàng. Sân khấu dành cho hai tay chơi guitar trẻ ngay sát chỗ ngồi khán giả khiến không khí rất gần gũi và ấm cúng, giống với một bữa tiệc sinh nhật hơn là một buổi nhạc. Thời gian cho mỗi nhóm chỉ có 45' nên tiết tấu guitar nhanh chóng cất lên sau vài lời giới thiệu ngắn gọn. Cảm nhận khi nghe giai điệu Jazz cũng không khác mấy so với số ít những lần nghe vội vã trước đó. Một tiết tấu không có bài bản cộng với âm điệu hơi buồn và dàn trải để đưa tôi vào cảm giác buồn ngủ.

Nếu không phải là màn biểu diễn của con trai bác người Nhật tốt bụng kia, có lẽ tôi đã không cố chịu đựng cơn buồn ngủ đang kéo đến sau khi đã có một bữa ăn nhanh thật ngon và một chai Heniken mát lạnh trong tiết trời nắng nóng. Nhưng sự chịu đựng trong những phút đầu của tôi nhanh chóng được thay thế bằng những cảm giác chờ mong được khám phá những điều mới lạ từ điệu nhạc khó nghe này. Âm điệu nhạc Jazz không đều đều như tôi vẫn tưởng, tiếp theo những âm điệu buồn là những tiết tấu dồn dập, réo rắt và vội vã. Song có lẽ Guitar không phải là nhạc cụ thích hợp để truyền tải những âm hưởng của thể loại nhạc này nên mặc dù trong 45' tôi cố thâm nhập vào thế giới thần bí của nhạc Jazz nhưng vẫn không cảm nhận được điều gì rõ ràng cả.

Sự nổi loạn của những tay chơi lãng tử

Sau phần biểu diễn guitar có sự tham gia của người con trai thứ hai của bác Miyamoto, chúng tôi chụp ảnh lưu niệm cùng với nhóm nhạc và theo chân bác Miyamoto đến điểm biểu diễn tiếp theo. Không khí lễ

hội dọc đường đi càng kích thích ham muốn được khám phá xem thứ nhạc này có gì hấp dẫn mà dân tình có vẻ cuồng tín đến thế.

Đi qua một loạt các điểm biểu diễn Jazz, tôi đều muốn dừng lại một chút chủ yếu để thỏa mãn óc tò mò hơn là thú thưởng thức thứ âm nhạc mà với tôi như một món ăn nhanh chưa đủ vị. Trong bước chân rảo đều của bác Miyamoto, tôi biết mình có rất nhiều sự lựa chọn để tìm hiểu thế giới huyền bí của Jazz. Có tổng cộng 465 ban nhạc biểu diễn chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi là một buổi chiều, thì tôi hiểu rằng bác Miyamoto muốn đưa chúng tôi đến những điểm hội tụ tinh túy nhất của Jazz.

Điểm đến tiếp theo của chúng tôi là một sân vận động nhỏ mà bác Miyamoto gọi là một Free market, gần như là một hội chợ của Việt Nam với những gian hàng thủ công và đồ lưu niệm. Nhưng mọi người tụ tập đông đủ ở đây không phải là để mua sắm mà để thưởng thức nhạc Jazz.

Lúc này là 4h chiều, dưới cái nắng gay gắt đầu mùa, rất đông người vẫn ngồi ngổn ngang trên bãi cỏ để chờ đợi tiết mục yêu thích của mình. Điều khiến tôi ngạc nhiên là sự phổ biến rộng rãi của Jazz trong đời sống âm nhạc của người Nhật bản, số người đến đây để nghe Jazz rất đa dạng. Họ đều là những fan thực thụ của Jazz chứ không phải là người hiếu kỳ và tò mò như tôi. Lúc chúng tôi đến đang là màn biểu diễn của dàn nhạc jazz sinh viên. Mặc dù cũng chỉ là những tay chơi amateur nhưng dàn nhạc được tổ chức khá quy mô với hơn chục cây trumpet với phong cách khá chuyên nghiệp. Trong một không gian thoáng đãng và cởi mở như vậy, tôi cảm nhận nhạc Jazz với một tâm trạng hoàn toàn mới lạ. Các giai điệu trở nên mạnh mẽ và dồn dập, không còn tiết tấu guitar chậm rãi đều đều trong khoảng không gian chật hẹp nơi quán bar. Điệu trumpet hòa quyện vang lên trầm bổng, thể hiện những ước mơ rất đỗi giản dị nhưng cũng có lúc trở nên mơ màng và xa xôi. Dàn nhạc trumpet kết thúc màn biểu diễn cũng là lúc sự chuẩn bị cho tiết mục mới tiếp theo. Giữa giờ nghỉ, người vào xem mỗi lúc một đông hơn. Mỗi người đều mang theo một tờ ghi rõ thông tin về lịch trình biểu diễn của các nhóm, nên nhìn vào dòng người đổ vào sân vận động, tôi biết tiết mục biểu diễn sắp tới sẽ hứa hẹn nhiều điều

hấp dẫn. Chúng tôi dịch chuyển vị trí về phía gần sân khấu.

Khâu chuẩn bị đã xong, tiết mục tứ tấu đầu tiên thay cho màn giới thiệu. Ban nhạc có bốn người, một saxo, một piano, một double bass và một drum. Ấn tượng nhất trong nhóm nhạc này đối với tôi là tay chơi Sax trạc 35 tuổi, người dong dỏng cao, mặt gầy và bác đánh trống người béo tròn, râu tóc bạc trắng, trạc ngoài 50 tuổi. Choáng ngợp toàn bộ màn biểu diễn là phong cách ngẫu hứng không ngừng. Âm điệu phối hợp khá công phu, cái tiết tấu Jazz mà trước đây tôi cho là khá lộn xộn không bài bản giờ tôi cảm thấy ở nó sức tự do sáng tạo không giới hạn nhưng vẫn giữ được sự thống nhất trong toàn bộ bản nhạc. Người nghe không thấy sự xáo trộn mà cảm giác luôn ở trong trạng thái thăng hoa đến tột độ, nhất là qua những màn solo hết sức ngẫu hứng. Tôi thật sự ấn tượng với màn solo của tay trống già. Phong cách thư thái và thoải mái của người chơi khiến cho tiếng trống vang lên thật rộn rã tung bùng đưa người nghe đến với những lễ hội truyền thống vùng Latin đầy nắng và gió. Người chơi không cho thấy có bất kỳ một sự tập trung cao độ nào cả, toàn cơ thể thả lỏng, mắt nhắm nghiền như trong cơn mơ ngủ. Cơ thể đổ sộ với những khúc thật rắn chắc cứ rung lên đổ dồn theo nhịp trống đầy cảm giác thăng hoa lên đến tột độ. Toàn thân tôi cũng co giật liên hồi theo tiếng trống, hai tay như muốn khua loạn xạ, một cảm xúc rất bứt rứt dâng lên như muốn phá tan mọi bức bách, mọi kìm nén... Những tràng pháo tay không ngớt sau mỗi màn solo của các nghệ sĩ. Không chỉ tán thưởng bằng những tràng pháo tay, sau khi kết thúc màn biểu diễn của mình, cũng tự nhiên như chính âm điệu Jazz hoang dã: "Chúng tôi đã đưa đến cho bạn những bản nhạc rất hay, bây giờ các bạn hãy boa cho tôi nhé!". Đó là phong cách sòng phẳng của người Nhật hay là phong cách của những người chơi Jazz, một phong cách rất giang hồ và lãng tử.

Phút ngẫu hứng tột cùng của quý cô thanh nhã

Rời sân vận động mà vẫn chưa ngớt cảm giác hưng phấn, chúng tôi theo chân bác Miyamoto đến điểm biểu diễn tiếp theo và có lẽ là điểm cuối cùng trong chuyến hành trình khám phá thế giới nhạc Jazz của chúng tôi.

Bác Miyamoto đúng là người mê nhạc Jazz hơn cả và bác thể hiện niềm yêu thích đó một cách rất đỗi trẻ thơ. Đọc đường đi bác luôn khua tay múa chân và thỉnh thoảng nhảy căng lên theo khúc drump ngẫu hứng và không ngớt khoe với chúng tôi sự thần phục trong phong cách chơi trống của người nghệ sĩ già.

Chúng tôi đi đến một tòa nhà 8 tầng, trông bề ngoài giống như một công sở hơn một điểm biểu diễn ca nhạc. Điểm biểu diễn nằm ở tầng thứ 8, chúng tôi lo lắng là không còn chỗ vì mình đến muộn mất 15'. Sau những cố gắng thì chúng tôi cũng tìm được cho mình một chỗ đứng để thưởng thức thêm một phong cách Jazz mới. Không hoang dã trong một không gian bao la mà đậm chất classical trong một khán phòng rộng vừa phải, có thể nhìn rõ mặt nghệ sĩ ở khoảng cách xa nhất. Ánh sáng dịu dịu với gam màu xanh và hồng làm cho không gian như càng thu hẹp lại, khoảng cách giữa người nghệ sĩ với khán giả như gần thêm.

Ban nhạc gồm bốn người, hai nam và hai nữ tất cả đều trạc ngoài 30 tuổi. Hai cô gái chơi flut và piano, hai người đàn ông một cao, một thấp chơi bass và drump. Cô gái chơi flute đáng người khá cấn đối, khuôn mặt rất ưa nhìn, giọng nói nhẹ nhàng và khá kiểu cách, đưa mọi người phiêu du với các làn điệu sáo đậm chất dân ca Nhật Bản. Cô có lẽ là trưởng nhóm và là nhân vật chính của màn biểu diễn ngày hôm nay. Nhưng bản chất của Jazz vốn là tính ngẫu hứng và màn sáo của cô chắc hẳn đã bị lu mờ phần nào trước màn solo ngoạn mục của

nữ nghệ sĩ Piano. Không có lời nào để diễn tả được cảm giác hưng phấn của khán giả trước màn biểu diễn của cô. Sự kết hợp hài hòa trong khả năng siêu việt của đôi tay, sự chuyển động của toàn thân và trên hết là tính ngẫu hứng trong cách chơi thứ nhạc cụ cổ điển này đã đưa đến cho khán giả cảm giác hoàn toàn mới lạ. Âm điệu piano réo rất dồn dập thoát ra từ phím đàn cứ đẩy dẫn người nghe qua các cung bậc của sự đam mê, thèm muốn, bứt rứt và thỏa mãn. Người nghệ sĩ cùng hòa vào âm hưởng của tiết tấu bản nhạc, với đôi tay thoăn thoắt trên phím đàn, toàn thân chuyển động uốn lượn theo một vũ điệu la tinh bốc lửa. Cô quay vòng rồi giật nảy mình, tiếng đàn dường như cũng rung lên từng hồi theo nhịp cảm xúc của người nghệ sĩ. Giá như chúng tôi có thể ghi lại những cảm giác của mình một cách chân thật và rõ nét về những âm hưởng của nhạc Jazz trong màn biểu diễn này.

Khi chúng tôi bước ra khỏi khán phòng cũng đã gần 6h. Bác Miyamoto gái xin phép được về trước chuẩn bị bữa ăn cho gia đình, bác trai thì rất háo hức vì vẫn muốn đi xem một số điểm biểu diễn nữa. Chúng tôi xin phép được lên tàu về Kyoto vì nếu tiếp tục theo chân bác Miyamoto tới các điểm biểu diễn tiếp theo có lẽ chúng tôi phải tìm một chỗ tá túc qua đêm tại Takasaki mất. Chúng tôi bước vào sân ga, quay lưng vẫy chào và lòng thầm cảm ơn những con người Nhật Bản tốt bụng và gần gũi, cảm ơn Jazz đã để lại cho chúng tôi những cảm giác thăng hoa, những phút giây ngẫu hứng.

NHẠC KHÔNG LỜI ... ĐÔI DÒNG CẢM NHẬN

HANTT - FSoft

Cái náo nhiệt của thành phố, cái bụi bặm, cái bon chen, cái duyên dáng có thừa, những cái cười ngượng ngịu, những giao tiếp buộc phải có... tất cả đang chìm dần, chìm dần trong những nốt piano nhẹ nhàng, thanh thoát, lắng sâu trong những bản ghi ta không lời, véo von trong những sợi violon thần bí, đam mê trong tiếng saxophone điệu kỳ... từng gam nhạc... nó cứ thế, dần dần đi vào lòng người như thế... Nó kéo con người về cái nguyên vẹn bên trong vốn có, nó quyến rũ cái bản chất nhất, cái chân thật nhất, thậm chí cái đáng sợ nhất, cái trần trụi nhất trong cái tôi đang có. Nó làm ta miên man, chìm đắm trong cuộc đối thoại với chính bản thân, ta xoay vòng trong những điệu nhạc, chỉ có ta và những bản tình ca không lời, cả hai cùng không nói, cả hai cùng lặng câm, cả hai cùng trao nhau những khúc tâm tình. Một cái hít thật sâu, một cái thở hắt ra thật nhẹ, rồi ta bắt đầu lạc trong một thế giới của riêng ta, chính cái thế giới ngọt ngào tràn đầy sự hạnh phúc mà ta đã từng tưởng tượng. Một khu vườn trồng toàn những loài hoa ta yêu thích, một gia đình yên ấm tràn ngập tiếng cười của những người thân, một điệu nhảy chachacha làm quen, một điệu nhảy valse thì thầm, một điệu nhảy tango mãnh cảm bên người yêu dấu... đó, tất cả đều trong những phím nhạc ko lời đung đưa ấy. Ko lời mà thật nhiều lời cho cuộc sống. Thư giãn, thư giãn nào, bên những gì mà piano, ghita, violon, saxophone đem lại... Và có thể... một phím thăng nào đó sẽ kết thúc, ngày mai, ta sẽ lại hoà nhập vào dòng người của thế giới bên ngoài - thế giới thật, ta hẹn cái thế giới ảo của riêng ta trong bản nhạc ko lời đêm sau...

NHỮNG NGÀY ĐẦU TIÊN Ở NHẬT BẢN

HANHNTB - FSoft

Thế là tôi đã ở Nhật được một tháng.

Thành phố nơi tôi onsite là Kyoto, cố đô của Nhật. Đó là một thành phố yên tĩnh và có nhiều nét tương đồng với Hà Nội.

Khi tôi đến Nhật, thời tiết đang là đầu mùa xuân. Đó cũng là khi Sakura (Hoa anh đào) đang độ mãn khai. Thời tiết vẫn lạnh, cái lạnh đặc trưng của miền ôn đới. Cũng nhờ tiết trời se lạnh đó mà Sakura nở cả tuần rồi mà vẫn vẹn nguyên, tươi tắn trong gió, trong cả những cơn mưa đầu mùa.

Sakura có hai loại là Sakura nở rộ vào khoảng đầu tháng tư. Một loại nữa là Zaê-Zakura, nở muộn hơn, vào khoảng cuối tháng 4, đầu tháng 5. Nếu đến Nhật Bản vào ngày này, các bạn sẽ thường xuyên được nghe bản tin về sakura. Nơi này Sakura đang đơm nụ, nơi khác Sakura đã nở được 50%, 80%... Người Nhật hồi hộp chờ mong tin hoa nở từng ngày từng giờ để chọn cho mình những cây hoa nở đẹp nhất để cùng bạn bè, đồng nghiệp và những người thân thiết đi thưởng hoa (tiếng Nhật là Ô-Hanami).

Người ta thường chọn trước những nơi có nhiều hoa

đẹp, mang theo đồ ăn, đồ uống, quây quần bên nhau buồn chuyện, ngâm thơ, ngắm hoa...

Ấn tượng đầu tiên của tôi về thành phố này là hoa. Hoa đủ màu sắc, hoa nở khắp mọi nơi. Hoa nở trong những chiếc giỏ nhỏ xíu treo hững hờ bên tường nhà. Hoa e ấp cạnh lối vào vốn đã rất nhỏ hẹp của người Nhật. Hoa rục rở trong công viên, bên lề đường, trên hè phố.

Hoa thanh tao, nghiêm trang nở bên mái chùa. Hoa dịu dàng, hồn hậu bên đường đi. Hoa rục rở yêu kiều khoe sắc, tỏa hương trên những nẻo đường tôi qua.

Tôi có cảm nhận người Nhật dường như đang chia sẻ từng cm đất đai quý giá của mình cho hoa. Không giống như người Việt thích cắm hoa tươi trang trí trong nhà, người Nhật có thú vui trồng những bồn hoa nhỏ xinh xắn trước cổng nhà, cạnh lối vào hoặc trong khu vườn nhỏ xíu trước nhà và để hoa nở tự nhiên. Trong lòng tôi vẫn còn câu hỏi liệu có phải người Nhật yêu hoa quá chăng nên hầu như không nở ngắt hoa vào bình, yêu hoa nên để hoa sinh sôi nảy nở, sống cùng con người, tô điểm cho cuộc đời theo cách giản dị và bền lâu.

SUY NGẪM VÀ QUYẾT ĐỊNH

KHOANT - FDC ĐN

Trước khi vào FPT, trong suy nghĩ của tôi chưa bao giờ biết tới khái niệm “FPT là gì”. Sau 5 năm học tập tại TP. HCM, tôi quyết định trở về Đà Nẵng với suy nghĩ thật đơn giản: “Mình đã được gia đình chọn một chỗ làm ưng ý”. Trong thời gian chờ việc, tôi cứ lang thang khắp phố phường, hết nhóm bạn này đến nhóm bạn khác lai rai tâm sự chuyện đời hàng ngày. Và trong những lần như thế, có những đứa bạn thân tình rò rỉ những thông tin về tuyển dụng tại những doanh nghiệp đang có nhu cầu. Nhưng do không cần những nhu cầu như thế nên tôi chẳng mấy quan tâm đến những mục tuyển dụng đó. Và rồi, theo lời của mấy đứa bạn, tôi đem hồ sơ nộp khắp nơi, một phần để biết khả năng của mình đến đâu, một phần quan trọng không kém là muốn biết những cô gái chân dài của các doanh nghiệp Đà Nẵng đẹp đến mức nào...

Và khi bộ phận tuyển dụng FPT gọi lên thi tuyển và sau lần phỏng vấn thì tôi lại được lựa chọn. Thực ra lúc này, tôi cũng không biết là FPT là công ty lớn đến mức nào. Và tôi là một trong hai nhân viên được tuyển dụng để phụ trách mảng kinh doanh điện thoại Nokia cho văn phòng sắp mở tại Đà Nẵng và sẽ vào TP. HCM

training trong vòng 2 tháng. Ngày lên đường, chỉ còn mình tôi là nhân viên mới, còn anh chàng kia vì một lý do gì đấy nên không cùng tôi “lên đèn” trên con thuyền FPT.

Khi bước chân vào văn phòng F9 TP. HCM và được hướng dẫn tận tình trong công việc, tôi cảm thấy mình còn quá nhỏ bé trong cuộc sống này, phải tự thân vận động, học hỏi mới có thể tiến bộ trong công việc và có một chỗ đứng trong cuộc sống. Trong thời gian này, tôi nhận được tin về Đà Nẵng phỏng vấn vào chỗ làm mà gia đình đã hướng cho mình. Trong tình huống này bắt buộc tôi phải suy nghĩ và lựa chọn. Công ty mà gia đình hướng đến không phải là nhỏ và nó đảm bảo một vị trí ổn định cũng như một mức thu nhập có thể là khá so với mức sống chung tại Đà Nẵng. Nếu ở lại FPT, tôi sẽ có cơ hội thăng tiến rất nhiều và được làm việc trong một môi trường làm việc rất năng động, không phải cúi luồn ai. Sau bao đêm trăn trở, tôi đã đi đến quyết định cuối cùng: Đi theo con đường tự chọn của mình, cùng anh em hàng xóm đóng hàng và test máy.

Mới đây mà thấm thoát đã 17 tháng trôi qua và hiện nay, tôi đã đứng vững với sự lựa chọn của mình.

TẢN MẠN CÁI SỰ ĐẸP

THOABTP - FSoft

“...Trang điểm có thể biến một người vắn thân thuộc với ta thành người ...xa lạ...”

Trong xã hội hiện đại, đẹp nội tâm dường như chưa đủ. Không biết có phải vì cái đẹp nội tâm khó thấy, khó nhận biết hay tại cái đẹp hình thức nó nhiều quá, cứ lộ ra mà các bà các chị các em nhà ta đành đua nhau làm đẹp: mỹ phẩm, uống thuốc, đắp mặt nạ, spa, phẫu thuật... Quay đi quay lại cũng chỉ tại các anh. Ai bảo các anh cứ nhìn thấy gái xinh là tíť mắt. Nghe nói đến gái xinh là muốn xem. Virus gái xinh vì thế mới lây lan phát tán với tốc độ chóng mặt. Vợ các anh mất 30' trang điểm ở nhà thì các anh kêu ca. Trong khi các cô mất 3h trang điểm ở ngoài tiệm với chi phí khoảng 300.000 VND/lần, các anh lại ngó nghiêng, lại nức nở, trầm trồ. Thế nên các anh mới góp phần thúc đẩy tệ nạn làm đẹp nơi công sở. Chị em giờ muốn đẹp đành... giả vờ đi gặp khách hàng để đi thăm mỹ viện.

Để được đẹp lên trong mắt cái 1/2 thế giới còn lại, chị em nhà ta phải chịu thiệt thòi nhiều lắm. Trước hết là những cái lườm nguýt cầu nhau của cái hội muốn chiêm ngưỡng cái đẹp đấy khi phải chờ đợi, khi phải làm xe ôm, khi không được ăn uống chăm sóc tử tế, khi

nhà cửa chưa được dọn dẹp và quần áo chưa kịp giặt. Thứ hai là cái hoá đơn thanh toán cho việc làm đẹp mà các ông nhìn thấy trán lại nhăn tíť, mồm lầu bầu, và thể nào cũng nói rằng thà đi tha một cái dàn loa hay một cái TV màn hình phẳng về nhà còn hữu ích hơn (mà nói thật, các ông có phải trả đầu cơ chứ. Chị em sợ chồng kêu ca thường phải len lén trả các dịch vụ một mình). Điều thứ ba là chị em phải chịu nhiều rủi ro ghê gớm. Nhìn cái thị trường làm đẹp ở Việt Nam mà xem: Thuốc giả thì nhiều, bác sĩ mổ gây hậu quả nghiêm trọng cho cái mặt bệnh nhân cũng lắm, độn ngực có thể bị sốc thuốc, bôi mỹ phẩm giả có thể tàn phá da mặt... Ôi sợ lắm thay....

Vì thế, anh em ạ. Phải hiểu là chị em đang hy sinh vì anh em đấy. Ai cũng muốn đẹp và ai cũng muốn đẹp trong mắt người khác. Nên anh em nhà mình đừng tiếc lời khen chị em nhé và cũng hạn chế cau có mấy cái vụ làm đẹp của chị em đi.

Đây là tở giả sử rằng cái đẹp nội tâm ổn lắm rồi. Xét cho cùng sản phẩm chất lượng tốt thì cũng cần quảng cáo qua mẫu mã bao bì để mọi người biết đến chứ.

Ngày 20/10/2006

VÔ TÌNH

TÓCTƠ - FSoft

Tặng bạn Trần Văn Minh – P1

Cuộc sống có nhiều cái vô tình để nên chuyện. Tôi và bạn vô tình gặp nhau để bạn “lãi” với tôi một câu gọi bằng “anh”.

Buổi trưa hôm nay, cái nắng được gọi là đẹp hơn nhiều so với mọi buổi trưa khác, tôi sang Trung tâm Đảm bảo Nguồn lực (RAC) của công ty để ăn trưa cùng các chị quen bên đó. Bạn nhìn thấy tôi lúc đang dựng xe máy. Bạn cười với tôi. Nhìn thoáng qua thì đó là một ánh cười khá thân thiện. Tôi nghĩ là người quen nhưng chưa nhận ra ai. Bạn bạn đeo kính đen nên nhìn có vẻ già già thật. Thường thì gặp trường hợp như thế tôi cũng đáp lại bằng nụ cười thân mật kèm lời chào. Nhưng chưa kịp nhận ra ai nên tôi chào bằng câu hỏi: “Sao anh lại cười em?” rồi dựng cái xe máy cho cẩn thận. Tôi dựng xe xong, nhìn lại vẫn thấy bạn cười. Tôi vẫn chưa nhận ra. Chắc chắn là người quen. Tôi nhìn lại bạn lâu hơn một chút. Trời ơi, tôi nhận ra rồi. Bạn Minh còi lớp 7D. Hóa ra là Minh còi. Thế mà bạn để tôi hỏi trước. Bạn cười và nói khoái chí: “Hôm nay mình lãi vì có người gọi mình là anh”. Gặp bạn vui nên tôi không tiếc cái gọi là lãi ấy. Nếu tiếc, có khi bạn lại bị tôi véo tai ấy chứ... Mặc dù bạn và tôi chỉ kịp ngạc nhiên vì đã

không hẹn mà gặp nhau, vì đương nhiên là đồng nghiệp của nhau nữa, rồi hẹn nhau dịp khác.

Nhưng niềm vui trong tôi lúc ấy dường như không có từ nào sẽ diễn tả nổi. Dường như hôm nay gặp nhau chỉ kịp để chào rồi lảng lảng cảm xúc về những ngày xưa. Cái thừa học lớp 6, lớp 7 ủa về trong giây phút nhưng nó đã làm tôi vui một cách lạ lùng. Cái ngày mà tôi bắt nạt bạn khá nhiều lần nhưng bạn không biết. Cái ngày mà tôi hay gán ghép bạn với một bạn nữ cũng còi còi khác. Cái ngày mà khi xếp hàng lúc nào tôi cũng lấy bạn làm mốc để dóng hàng nam cho thẳng. Cái ngày tôi thường nghĩ ra nhiều trò để trêu chọc bạn và các bạn trong lớp. Cái ngày... nhiều nhiều điều để nói lắm.

Nhìn gần hơn thấy bạn vẫn còi. (Tôi không định viết sự thật này đâu, nhưng vì tôi đang viết cảm xúc thật nên mọi sự thật tự nhiên cứ tràn về). Có lẽ là bạn vẫn còi nhất lớp 7D cho mà coi. Bạn vẫn hiền và là đồng nghiệp với bạn, nên tôi vẫn còn cơ hội bắt nạt bạn nữa. Hôm nay tôi tạm thời cho bạn nợ một lần. Kế hoạch “đòi nợ” tôi sẽ không quên thực hiện đâu.

Bạn đi ăn cơm với các bạn của bạn. Tôi ở lại đi ăn cơm cùng các chị như đã hẹn và nghĩ đến một ngày tôi và bạn sẽ gặp nhau. Rồi tôi cùng bạn sẽ nói chuyện được nhiều hơn. Giá mà các bạn cũ của tôi cũng vào công ty làm việc đông đông nhỉ...

Bạn đi rồi. Cái lạ lùng trong tôi vẫn chưa hết. Chắc là nó sẽ còn đọng lại lâu lắm. Chắc là nó còn nóng hổi để tôi còn kịp khoe với cô bạn ở cùng nữa. Chắc là cô bạn của tôi cũng sẽ vui lắm.

Vô tình gặp lại, may mà tôi còn kịp biết bạn đang làm ở nhóm P1. Chúc bạn của tôi – bạn Trần Văn Minh - làm việc tốt. Chúc bạn của tôi mau có nhiều bạn mới ở “xứ sở” này. Chúc những lời chúc này của tôi không còn là vô tình nhưng vẫn kịp làm bạn vui hơn mọi ngày.

Có phải hôm nay trời cũng vô tình tỏa nắng đẹp hơn mọi hôm?...

NGÀY KINH HOÀNG

NGUYỄN XUÂN SƠN - FMB Hải Phòng

Tôi nhớ rất rõ hôm đó là thứ 2 đầu tuần, ngày 26/11 năm ngoái – ngày bắt đầu cho một tuần mới với những công việc thường nhật, nào là doanh số, nào là chỉ tiêu, công nợ... Câu chuyện xảy ra vào buổi chiều hôm đó...

Ăn mặc ngon lành càn đào, cuời con xe “lỗ vốn” sang Thủy Nguyên thu nợ. Đường từ Hải Phòng sang Thủy Nguyên có hai lối: Một lối qua phà Bình và một lối qua cầu Bính. Nếu đi đường cầu Bính thì xa và lâu hơn nên tôi thường chọn lối qua phà. Hơn nữa, ngồi trên phà, tôi còn có thời gian thư giãn, ngắm cảnh sông nước, không khí trong lành, khác xa với trong thành phố ồn ã, ô nhiễm và quan trọng nhất là giúp tôi giảm được stress công việc lúc nào cũng như quả tạ trên đầu.

Xuất phát từ 14 Trần Phú lúc 5h30', tôi đi tới bến phà Bính 5h40' chiều, thời gian này, con nước của sông Bính đang xuống nhưng ở mức trung bình, phà vẫn vận hành được. Cũng rất may mắn cho tôi là vừa đến đó thì phà lên, trong lòng vui khôn xiết vì mình không bị nhỡ phà. Thế là tôi phi xe xuống, dựng chân chống và móc bao thuốc ra, “vĩnh rầu” ngồi hít thở không khí trong lành cùng với điệu thuốc... Sướng thật!

Khoảng 15' sau, tôi đã sang đến đất Thủy Nguyên. Vừa kéo ga chạy được khoảng gần 1km thì thấy xe “nghện nghện”, ngó lên đồng hồ xăng thì xăng vẫn còn nhiều, tôi kéo le chạy một đoạn thì nó “xịt” hẳn, trong đầu nghĩ “thời nhục rồi”. Thế là tôi ị ạch đất bộ khoảng 300m toát hết mồ hôi (mặc dù thời tiết hôm đó cũng mát mẻ). Ah kia rồi thấp thoáng cái biển quảng cáo cho hãng dầu nhờn Shell, trong lòng thầm nghĩ “may quá”. Thế là tôi thực mạng đẩy con xe cà tàng đến đó. Chủ hiệu nở nụ cười rất tươi (chắc là nghĩ bắt được con “ga” rồi), đơn đã mời tôi ngồi và không quên rót một chén nước.

Bắt đầu bằng việc tháo tung hết ra, nó bảo: “Anh ơi, xe của anh bị hỏng cái lọc gió rồi, bộ chế hòa khí kém lắm...”, tôi chỉ biết nói: “Uh, thì anh xem sửa nhanh

giúp em”. Khoảng 30 phút sau, con xe của tôi cũng được khám chữa bệnh xong, hic mất toi gần 5 “lít” (500k). Ngậm đắng nuốt cay tôi đi đến cửa hàng Tuấn Nghĩa.

Vừa đỗ xe trước cửa hàng nhìn thấy cái mặt tôi, mặt vị chủ cửa hàng lại “xiu” như cái bánh đa ngấm nước, gãi đầu gãi tai: “Bác lại sang đây ah, mấy hôm nay em bán hàng ế ẩm quá!”, rồi cái này lung tung cái kia. Nhưng tôi vẫn đi vào trong cửa hàng, kéo cái ghế xoay mà ngày nào tuần trước tôi cũng sang ngồi, ngồi để đòi tiền nợ... và cuối cùng (bằng mọi nghiệp vụ) tôi vẫn đòi được hết số nợ của đầu tuần trước (hơn 20 triệu đồng). Tôi vui mừng cầm sổ tiền đó bước ra xe mở cốp xe cho vào... Xoạch! Xoạch! Xoạch! Tôi nổ máy về Hải Phòng (lúc này tôi nhìn đồng hồ là 8h kém 15'). Tôi phi vội vàng về vì còn hẹn HảiBH và AnhNT2 uống bia.

Tôi đi đến gần bến phà vì trời tối nên tôi nhìn thấy lờ mờ cái đèn tín hiệu, như mờ mờ trong bụng vì lại một lần nữa lại không bị nhỡ phà. Đúng là như vậy, tôi vội vàng phi xe thật nhanh cho kịp... Ôi zời ơi, sao nước lại xuống thấp thế này nhìn thấy cả lòng sông lớn nhón toàn đá và bùn đặc quánh. Lúc này tôi nhìn thấy trên phà có người rồi nhưng vẫn băn khoăn không biết có nên xuống hay không. Đang lưỡng lự thì tiếng con mẹ hàng nước khàn khàn: “Xuống thì xuống đi, chuyến này là chuyến cuối đây, nó sang bên kia là nó nghỉ không còn chuyến nào nữa đâu”. Hic, làm thế nào bây giờ, nếu quay lại đường cầu Bính thì xa, trong khi đó đang đói và ông HảiBH cứ điện thoại réo gọi giục, ông em AnhNT2 thì cứ nhắn tin: “Đang ở đâu rồi, hai anh em đang chờ đấy, anh bảo là đi thu nợ gì mà lâu thế, anh Hải đang bức mình đấy, hay là đang ở với con nào thì thì nói mẹ nó ra, anh em tôi đỡ phải đợi”. “Hay về nhà rồi? Ông này mất uy tín quá!”. Đút cái điện thoại vào túi, tôi chặc lưỡi tự nhủ: “Xuống thì xuống”.

Thế là tôi đẩy xe xuống... Xoẹt.. Suýt ngã vì toàn bùn, cũng may có một anh nhà phà hỗ trợ tôi, đẩy xe tôi lên

phà. Phù! Thế là xong. Tôi lại ngồi vênh râu làm thêm một điều thuốc. Trời bắt đầu se lạnh, bên cạnh tôi là mấy người đồng hành, người già có, trẻ con có, cả thầy khoảng 20 người... Hút được khoảng 1/3 điếu thì thấy phía xa xa, có ba chiếc xe máy lao như điên... Anh nhà phà kêu to: "Đủ rồi".

Thế là Keng! Keng! Keng! (Tín hiệu phà khởi hành)

Pầm! Pầm! Đoàn! Đoàn! Đoàn! Nghe tiếng máy nổ mà mọi người phải bịt tai, khói đen nghi ngút.

2', rồi 5', phà mới nhúc nhích được đôi chút (vì mắc cạn lại chở nặng nên nó bị bùn mút không thể nào lùi ra dòng được), thấy thế, nhà phà phải điều hai thanh niên lực lưỡng ở dưới khoang máy lên, mỗi ông một cái xào dài hì hục đẩy... Tôi và một số người cảm thấy bất ổn nên bảo nhà phà cho lên để đi đường bộ nhưng đã quá muộn vì phà đã lùi khoảng 2m rồi, không lên được nữa.

Và vẫn cứ Pầm! Pầm! Đoàn! Đoàn! Cuối cùng, phà cũng có đà lùi dần lùi dần... với vận tốc 0,1 hải lý/giờ (180m/giờ).

Bồng khục! Khục! Phà lùi vào bãi đá. Nhà phà bắt đầu tăng ga. Tôi và một số người hiếu kỳ chạy ra phía sau xem tình hình thế nào thì thấy chân vịt bị quấn vào một tấm lưới (chắc của nhà thuyền chài nào giăng bắt mấy chú cá mương). Bùn cuộn lên, đất đá văng lung tung, phà bắt đầu xoay, mọi người trên phà hoảng sợ, tâm lý trùng xuống, lo lắng, sợ sệt xen lẫn bức bối.

Và rồi phà cũng ra khỏi được bãi đá, qua chỗ bùn lầy hướng ra giữa dòng... Bồng xoảng! Phụt! Máy vẫn nổ, bố lái phà thấy thế liền gào lên: "Huy ơi, dứt xích lái rồi, nối lại nhanh".

Ấu cũng là cái vận, phà vừa thoát khỏi cạn thì đứt xích và bắt đầu bị trôi theo dòng nước. Lúc đầu, mọi người đang hoan hỷ thì bị rơi ục một cái khi nghe thấy bố trưởng ca nói "Không nối được rồi, bà Minh gọi điện cho thằng Hòa nó lấy canô ra kéo thôi".

Bà Minh (tên con mụ thu tiền vé) sảng giọng: "Điện thoại đ... đâu ra, hôm qua bán rồi, anh bảo thằng Vũ nó gọi đi".

"Vũ ơi, mày gọi ngay cho thằng Hòa lấy canô ra kéo nhanh lên, chết bây giờ" thằng cha trưởng ca thò cổ xuống mòng chống lên gào xuống khoảng mấy rồi nhanh chóng xuống phía dưới mạn phà để cùng mấy người xem xét tình hình.

1' sau... "Anh ơi, máy tắt rồi, chắc đánh chặn cả đêm hôm qua nên nó tắt máy đi ngủ rồi, làm thế nào bây giờ?", giọng hốt hoảng của thằng phụ máy.

Im lặng...

Tôi thấy thế mới nói: "Sao không có bộ đàm hay pháo sáng để phát tín hiệu S.O.S đi chú ơi".

"Không có".

"Thế thả neo đi".

"Không có".

Lúc này, mọi người nhón nhác, nào là có người cởi áo ra vẩy để ra tín hiệu với đội cảnh sát biển đang làm nhiệm vụ ở gần đó, nhưng vô vọng

Thuych! Thuych! Phà va vào cọc tiêu chòng chành, mọi người trên phà bắt đầu thể hiện sự hoảng loạn thực sự, tôi mới gào lên: "Mấy ông nhà phà đâu, chuẩn bị phao cho phụ nữ và trẻ nhỏ đi..."

"Không có".

20' trôi qua không có may mắn một hy vọng nào, không có sự trợ giúp nào, hic...

Phà cứ trôi, cứ trôi, nhưng cũng may trong thời gian này là giờ đi tuần của bọn cảnh sát biển nên không có tàu bè nào qua lại cả. Một phà, một sông, một đồng người, nếu như chỉ cần một cái xà lan chở cát đi qua chào thân ái và quyết thắng.

Một số người trên phà bắt đầu nghĩ đến tình huống tiêu cực nên đã cởi hết áo, đồ đạc, người thì cho ví, đồng hồ vào túi xách, người thì cởi giày, quần áo cho vào cốp xe... và bắt đầu gọi điện thoại cho người thân để cầu cứu, trong đó có tôi. Tôi gọi ngay về cho bà xã: "Em ơi, chết rồi, anh đang trên phà nhưng mất lái, nó đang trôi xuống tận Máy Chai rồi" (Máy Chai cách Phà Bình khoảng 7km). Vợ yêu của tôi bảo: "Kệ anh, toàn lý do lý chầu, về muộn hay chơi bời ở đâu thì về sớm sớm vào..." Rụp! Cúp máy. Lúc này, tôi mới gọi cho AnhNT2: "Hai anh em đang ở đâu rồi? Anh đang trên phà nhưng anh nói mày đừng cúp máy nhé, phà bị trôi mất lái, kiểu này có khi toi, mày phi xe ngay đến trạm cứu hộ ở bến Bình và gọi chúng nó hộ anh". Đầu bên kia trả lời: "Con xin bố, con với ông Hải uống hết hai can rồi đợi bố đấy, làm gì thì làm nhanh lên... Rụp! Hic, nhục như con trùng trực. Tôi bấm ngay cho HảiBH: "Ông ơi, tôi đang trên phà...". Vẫn những câu kêu cứu thảm thiết đó nhưng không, rụp, bố HảiBH cho ngay một câu: "Được, tôi với Thế Anh ra bến Bình xem có phải ông nói đúng không hay ông lại phét lác, sợ uống bia ah? Rụp!

Còn lời nào nói nữa không hả bà con.

Lúc này tôi tệ lắm rồi, mấy con mẹ buồn gà, buồn rau đang chửi như tát nước vào mặt mấy bố nhà phà, còn tôi thì lo lắng vì trong cốp xe còn một đồng tiền và hai cái điện thoại, nhưng tôi thấy thương nhất là mấy đứa

trẻ và một gia đình có hai đứa bé sinh đôi vừa tròn một tuổi được bố mẹ cho về quê thăm ông bà.

Mọi người nhìn xung quanh, tối như hũ nút, chỉ nhìn được mấy cái bóng điện cao thế của cảng Hải Phòng cứ xa dần, xa dần...

Pạch! Pạch! Pạch! Bỗng nhiên có tiếng máy nổ, một cái thuyền nan xuất hiện, trên thuyền có hai bố con nhà chài (chắc họ đi mò sắt vụn dưới lòng sông). Họ tiến lại gần mấy bố nhà phà vẫy tay ra hiệu, chiếc thuyền nan tấp vào mạn phà.

"Có chuyện gì thế này? Phà trôi à? Bố con tôi gặp trường hợp này mấy lần rồi". Miệng nói tay làm, ông chài nhanh thoăn thoắt nhảy lên phà và buộc hai đầu chèo (dây thừng) vào hai cột pích của phà, cậu con trai bắt đầu căn lái để cho phà không bị mất hướng.

Nhưng mọi sự cố gắng của tất cả mọi người trở nên vô vọng bởi vì cái thuyền nan kia quá nhỏ, không đủ để làm gì khi dòng nước đang chảy xiết muốn kéo phăng tất cả. Tôi nhìn thấy trên chiếc thuyền nan đó một đồng sắt vụn và một cục gì rất to, tôi liền gọi ông trưởng ca và chỉ tay về phía có cục sắt to đó: "Lấy cái đó làm neo, nhanh... chú cho mấy người sang đi".

"Huy ơi, Vũ ơi, kéo thuyền vào sát mạn phà, mọi người giúp chúng tôi nào".

Thế là chẳng ai bảo ai, mấy ông khách phà (trong đó có tôi) xúm lại giữ ghì chiếc thuyền nan, hai ông nhà phà nhảy sang buộc dây chèo cùng với xích sắt vào cục sắt đó...

Thùm! Nước bắn tung tóe, chiếc phà quay lại khiến chiếc thuyền nan suýt lật úp. Thế là chiếc phà không trôi nữa, mọi người mừng rỡ ra mặt, vui vẻ, hoan hỷ.

Giọng ai đó cất lên: "Nhờ bác chài chạy nhanh về bến gọi canô kéo phà dùm, chúng tôi trả công hậu hĩnh".

Chưa nói dứt lời đã thấy đôi tay thoăn thoắt của ông chài tháo hai đầu chèo ra ném xuống thuyền.

Phành! Phành! Phành! Chiếc thuyền mất hút trong bóng tối.

Khoảng 20 phút sau thấy nhấp nháy đèn tín hiệu của chiếc canô cứu hộ. Thế là tôi được gặp lại anh em tôi, người thân của tôi rồi... Thoát chết! Hú hồn hú vía!

Thế đấy, trong cuộc sống, trong công việc, trong tất cả những cái rất bình thường chúng ta có thể gặp bất trắc bất cứ lúc nào. Chỉ có sự đoàn kết, niềm tin cùng với sự may mắn mới có thể chiến thắng.

Cám ơn mọi người đã cố gắng nghe câu chuyện tôi kể.

(Chuyện này hàng chính hãng FPT - Bảo hành mãi mãi)

MỘT NGÀY NHƯ MỌI NGÀY

VÕ THỊ BÍCH PHƯƠNG - FMB

Thế là cho đến ngày hôm nay tôi đã bước chân vào làm ở FMB đã được 5 năm 1 tháng 5 ngày kể cả ngày tôi viết lên câu chuyện này.

Ngày nào cũng như ngày nào tôi đều phải bước chân ra khỏi nhà vào cái giờ gọi là sớm không phải sớm và muộn cũng không phải muộn nhưng vẫn còn sớm hơn nhiều người (trừ chủ nhật) để có mặt tại showroom (SR). Công việc của tôi không có gì là phức tạp lắm ngoài làm cho SR sạch sẽ, thơm tho và luôn bóng bẩy toàn kính trong veo.

Ngày nào cũng vậy, một ngày mà không ôm chồm nhiều lần thì tôi có vẻ khó chịu, đây là chưa kể nếu phải mùa lá rụng thì tôi không biết phải ôm chồm bao nhiêu lần (bởi hễ quét đường này thì đường kia gió thổi ngược lại). Chính vì thế, mấy người SR hay gọi tôi là “phù thủy cưỡi chổi”. Tôi nhớ, một hôm tôi đang quét vỉa hè thì gặp anh làm môi trường đô thị cũng quét tới nơi, anh nói: “Em quét làm gì nhiều, chặt phéng cái cây này đi là không phải quét”. Tôi cười và nói: “Chặt thì đơn giản nhưng còn SR chúng em thì mất bóng mát làm sao được”. Anh cười. Đó chỉ là một ví dụ nhỏ mà tôi gặp.

Từ ngày tôi chuyển sang chỗ mới, tôi sướng nhất là thoát cảnh không phải đánh sần nhà nhưng lại gặp phải cái sần nhà màu trắng chỉ cần vết dép nhỏ thôi là cũng

hằn lên gạch rồi, đúng là “tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa”. Tôi làm nghề này chỉ sợ nhất trời mưa thì lại càng phải ôm chồm nhiều. Nhưng thực sự tôi vào làm FMB từng ấy năm đều được sự động viên, an ủi của đồng nghiệp và những người làm cùng công ty. Họ đều thông cảm cho tôi và hiểu được công việc mà tôi đang làm.

Tôi làm cũng đã lâu so với nhiều người và cũng chứng kiến được nhiều sự kiện của công ty. Tôi thích nhất là những chuyến dã ngoại của công ty hay sinh nhật tổng công ty. Đó là dịp để tôi được thể hiện sức khỏe và tài năng của mình trong những trận bóng sọt nảy lửa, hay những trận bóng đá nữ gay cấn và hồi hộp của toàn công ty. Tôi là người luôn thích tham gia hoạt động phong trào của công ty (tuy hơi già một chút) nhưng cũng vì phải chăm hai con nhỏ mà một số chương trình tôi không tham gia được.

Từ ngày làm ở công ty đến nay tôi và tất cả mọi người đều được quan tâm, được tham gia rất nhiều chương trình như học nấu ăn, cắm hoa, nhảy cổ điển, chơi các môn thể thao... và những cuộc thi “Sao chổi”, hội diễn 13/9. Sau những lần được tham gia hội thao của công ty hay các chương trình của Tổng hội tôi cảm thấy tinh thần sảng khoái hơn, quên đi mệt mỏi và những lo toan thường nhật để bắt đầu một ngày làm việc mới.

HỘI ĐỘC THÂN

HOÀNG MINH NGUYỆT - FHR

Trước khi vào FPT, tôi không nghĩ là FPT lại nhiều người trẻ đến thế, mặc dù cũng đã biết FPT qua tivi hay qua những người bạn làm trong đó. Lúc đó, tôi nghĩ ở FPT sẽ là những người mắt mũi dăm chiêu vì phải làm phần mềm, vì căng thẳng buôn bán. Đến khi vào FPT mới thấy hóa ra không phải vậy, toàn những người trẻ tuổi năng động lại còn luôn vui tươi nữa chứ. Tất nhiên, tổ chức nào cũng sẽ có những cái hay, cái không hay, nhưng tôi xin kể với các bạn về một hội rất hay của chúng tôi tại công ty gồm hơn 10 người có tên là “Hội độc thân”.

Gọi là Hội độc thân nhưng chủ yếu gồm những đứa đã có người yêu, khi ai nói thì chúng tôi cự lại rằng chưa cưới nên vẫn còn độc thân và cười đắc thắng với nhau. Hội có một quỹ riêng, cứ mỗi tháng đến kỳ lương chúng tôi lại bỏ ra mỗi người 50K vào một cái hòm đã bị mất chìa khóa, mục đích là để dành cho người đầu tiên trong hội cưới sẽ được lĩnh 80% số tiền có trong hòm, còn 20% chúng tôi duy trì hòm và cứ đóng góp cho đến khi người cuối cùng trong hội cưới mới thôi.

Trong hội có những người rất hay cãi, chửi nhau

nhưng chúng tôi chơi với nhau rất thân, rất bền và cười suốt ngày, từ những cuộc khẩu chiến trên mail đàn cho đến lúc ngồi uống trà đá với nhau hay những buổi đi chơi cả hội đứa nào cũng thấy mình như trẻ lại.

Hội có một nguyên tắc bất di bất dịch là mọi cuộc ăn chơi của chúng tôi đều phải “cầmpuchia”, không cần biết hết nhiều tiền hay ít tiền, cứ ăn chơi hôm trước về, hôm sau lại có bảng Excel chêm trệ trước mặt, thế nhưng mọi người luôn tuân thủ một cách rất nghiêm túc và vui vẻ.

Chúng tôi chia sẻ với nhau rất nhiều điều, từ những câu chuyện hay cho đến những câu chuyện hài, hoặc có những thứ chả đâu vào đâu cũng gửi mail cho nhau rồi lại bình phẩm chửi nhau ầm ĩ trên mail đàn và ngồi cười một mình.

Chà, nói về hội của tôi thì nói cả ngày không xong, chốt lại một điều là chúng tôi rất vui khi được hoạt động trong một tập thể đoàn kết như vậy và hy vọng tất cả mọi người trong tập đoàn FPT cũng sẽ đoàn kết để tạo nên một tập thể vững chắc.

VIẾT VỀ CÁC BẠN GÁI FYT

(Trung tâm Phát triển Tài năng Công nghệ Trẻ)

HIEPPT - FYT

Có những xúc cảm chợt đến trong một ngày rất đẹp. Có những lời muốn nói khi đọc những dòng viết cho CON TRAI của một người chị, người bạn đáng mến. Không hẳn là một bài dự thi, chỉ muốn viết tặng các FYT girl những lời chưa bao giờ nói...

Cười thật khê trước những ước muốn rất CON GÁI. CON TRAI thấy mình hạnh phúc. Bỗng bệnh giấc mơ mang bóng hình CON GÁI. Thăm trong tim hai chữ yêu thương...

Không cần yêu để thấy CON GÁI đẹp.

Không cần quá mộng mơ để thấy rung động trước một nét cười.

Không cần nhiều lời để thổ lộ những gì rất thật và rất yêu.

Lắng lòng lại cho xúc cảm dâng lên gửi tới những người tôi yêu mến mỗi khi ngày 8/3 đang đến rất gần. Gửi một lời cảm ơn đến một nửa đẹp nhất của thế giới, một nửa của FYT, một nửa của những trái tim...

Những lời cho chị ThủyNN...

Có những lời em chưa bao giờ nói với chị. Những lời yêu thương của một đứa em nhỏ. Chị mang đến cho mọi người một cảm giác yên bình và rất dịu ngọt. Hơn cả sự gần gũi. Hơn cả những lời sẻ chia. Một cảm giác mơ man như đứng ngắm cánh hoa trong gió thoảng. Chỉ tiếc là chưa có thời gian để nói chuyện cùng chị nhiều hơn. Bởi những bận bịu cuốn người ta ra khỏi xúc cảm an lành. Bởi CON GÁI còn có những ước mơ thật

lớn, thật xa, khó khăn nhưng đầy kiêu hãnh.

Em quý chị một phần bởi chị "học giỏi và làm giỏi" (trích trong blog của chị). Em tin chị sẽ thành công và tìm thấy hạnh phúc trên đường chị bước. Và mong một ngày thật gần, sẽ có những phút sẻ chia thật nhiều với chị Thủy của em bên ly cà phê băng lạnh khó, để hiểu thêm và yêu thêm, để rồi vẫn thấy CON GÁI khó hiểu một cách đáng yêu. Và suốt đời không thôi "tò mò và bất ngờ", không thôi yêu mến, không thôi rung động.

Viết cho YênPT...

Có những ngày tháng 3 rất đẹp. Có những lúc tháng 3 thật buồn. Nhưng ít khi thấy trên môi cậu vắng nụ cười. Cậu cười rất đẹp! Nét cười mang màu vui vào FYT, vào những ngày của tớ, và của muôn người khác. Để tớ thấy những u buồn mình tự chuốc lấy chỉ là vô nghĩa, để thấy sống tích cực và giàu yêu thương. Nhìn cậu cười, thấy trong lòng rạng rỡ nắng...

Chẳng cần chúc nhiều đâu cho một girl như YênPT. Bởi cậu chưa khi nào thôi ước mơ, chưa khi nào thôi nỗ lực, luôn cười cho cậu và cho mọi người. Chúc cậu mãi là YênPT như bây giờ, vậy thôi!

Dòng này cho MinhNN...

Anh thấy em hạnh phúc, bởi những yêu thương trong ngày 8/3 và muôn ngày khác. Quá ít thời gian để hiểu về cô bé răng khểnh ấy. Đơn giản là đáng mến. Có những người vì em vẫn vờ ngồi viết dòng thư tình vụng dại. Có những người vì em trần trở trước ngày đi xa. Em làm FYT quanh quẩn chỉ thấy kể chuyện tình yêu. Nói gì về ngày sau, cố nhiên còn quá vội vàng. Chỉ biết bây giờ không chỉ 2 hay 3 người yêu em đâu, mà là tất cả!

MinhDTB, cô em nhỏ của FYT...

Dễ thương nhưng cứng cỏi, dễ gần nhưng lúc nào cũng kiên định trong cách cảm, cách nghĩ. Anh chỉ viết được về em vậy thôi. Bọn anh gọi em là búp và bê, một cô búp bê thật đặc biệt. Búp bê mang vào FYT một không khí rất lạ. Búp bê tranh luận thật tài và rất thuyết phục. Em sẽ tìm thấy gì trên bước đường phía trước? Tất cả, anh tin là thế. Bởi em là một FYT girl đúng nghĩa, đi bằng đôi chân không khuất phục, yêu thương bằng cả trái tim ấm nóng.

Dành tặng chị ThanhNH một lời chúc hạnh phúc...

Ài bảo con gái Bách Khoa cứng nhắc và ít cảm xúc? Em vẫn thấy chị mang trong tim một khát vọng yêu

thương và chia sẻ. Có gì xấu khi nói về một tình yêu rất đẹp trong mộng tưởng? Chị sẽ có cho riêng mình một tình yêu như thế, mỗi tình cho một trái tim biết yêu. Còn bây giờ thì hãy cứ hạnh phúc đi chị ạ. Có FYT bên cạnh để cười vui và ném hết đi những ưu lo, buồn bực. Có những người bạn biết lắng nghe để thấy từng ngày qua không hề buồn bã. Let's smile!

Chị TĩnhCT, ấn tượng trong tất cả...

Tham gia vào những sự kiện nóng bỏng của FYT: trang trí sinh nhật, tranh cử..., việc nào em cũng thấy chị hết mình lắm. Sống nồng nân như một bông hoa màu đỏ. Cười nói như một cô học sinh trung học. Hôm nay đã thành công hay chưa có quan trọng gì? Chị đã sống rất nỗ lực, em cảm nhận rất rõ. Thế là đủ cho những bước rất đẹp của ngày mai, thật thành công và hạnh phúc. Mãi ấm nóng như sắc đỏ, chị nhé!

Yêu thương thật nhiều nhưng đặt bút viết thật khó. Còn thật nhiều điều muốn nói, muốn viết nhưng CON TRAI cứ chôn giấu mãi trong lòng, để đôi lúc lấy ra nhìn ngẫm và mỉm cười. Tình yêu đơn giản thế! Đem cho đi yêu mến và nhận về niềm vui. CON GÁI có nghe CON TRAI nói tiếng nói lòng mình? Khẽ lắm, đằng sau những dòng viết kia. Nơi sâu thẳm tim mình...

FIS BANK – FIS ENT: TƯNG BỪNG SẮC ĐỎ

HÀN4 - FIS Bank

Cái nằng như đổ lửa trên khu liên hợp thể thao An Dương không thể khiến người hâm mộ bớt quan tâm đến trận đấu tâm điểm của vòng 2 FIS Close Cup diễn ra giữa Bank và ENT. Sự e ngại thiếu cổ động viên của Ban tổ chức FIS Close do cái nóng kinh người đã trở nên thừa thãi và vô duyên khi sức hút của trận đấu Bank – ENT là quá lớn. Khán giả đến sân đông như kiến, khán giả đứng, khán giả ngồi, khán giả chen lấn; có lẽ BTC cần phải tính đến tình huống bạo loạn do cổ động viên gây ra mỗi khi FIS Bank thi đấu.

Trước khi trận đấu diễn ra hai nhà ứng cử viên vô địch này được đánh giá ngang nhau về cơ hội giành chiến thắng. Thậm chí, nhà cái AsianBookie cũng chỉ dám thận trọng đưa ra bóng hoà, được, thua cho trận đấu kinh điển này.

Quay trở lại trận đấu, sau hồi còi mở màn của trọng tài; Bank và ENT đều tỏ ra thận trọng khi hai đội đã quá hiểu nhau sau những trận giao hữu gần đây. Khoảng 10 phút thi đấu đầu tiên, không có đội bóng nào chiếm được lợi thế rõ ràng và trên bảng điện tử ghi nhận thời gian cầm bóng của Bank – ENT là 51% và 49%. Lúc này, quanh sân vận động An Dương, khán giả đã bắt đầu la ó và họ yêu cầu được xem một trận đấu quyết liệt và máu lửa hơn. Tuy nhiên, khán giả không hiểu rằng đối với Bank 10 phút thăm dò là cần thiết để có thể tìm ra những điểm yếu bên hàng phòng ngự của ENT; và họ đã tìm ra khoảng trống giữa tiền vệ giữa và hậu vệ cánh của ENT; khoảng trống này xuất hiện là do thể lực của các cầu thủ ENT là không đủ để chiến thắng cái nóng kinh hoàng của tiết trời tháng sáu, hơn nữa, trong trận đấu này lực lượng của ENT là rất mỏng khi họ chỉ có 1 cầu thủ dự bị. Những phút sau đó cầu thủ MinhDH3 và

ChiếnCA của Bank liên tục khoét sâu vào lỗ hổng bên trái của hàng phòng ngự ENT và cơ hội ngon ăn đầu tiên của Bank được giành cho DũngLT2 khi anh có cơ hội đối mặt với thủ môn của ENT, tuy nhiên pha dứt điểm khá hiền của DũngLT2 đã không chiến thắng thủ môn của ENT

Gần như ngay lập tức, ENT gia cố hàng phòng ngự của mình, các cầu thủ phòng ngự của ENT kéo lại gần nhau, thi đấu tập trung và đeo bám quyết liệt; đồng thời phía trên hàng tiền đạo của ENT đã được tiếp đạn nhiều hơn; cầu thủ SinhDD và ĐạtPT2 đã bắt đầu có những pha chớp cơ hội và tung ra những cú sút nguy hiểm về phía cầu môn của Bank. Chấp nhận sức ép của Bank, ENT phòng ngự khu vực khá hay, lúc này tỷ lệ kiểm soát bóng của Bank lên tới 60%, tuy nhiên chưa có một pha bóng nào thực sự nguy hiểm để có thể đe dọa cầu môn của ENT. Ngược lại, hàng phòng thủ của Bank lại có những thời điểm tỏ ra sơ suất và một trong những lần đó là ở vào phút thứ 18 của hiệp đấu đầu tiên, khi tiền vệ phòng ngự MinhDH3 đã có đường chuyển về thiếu lực và ngay lập tức ĐạtPT2 của ENT đã cướp được bóng và tung ra một cú sút rất mạnh về phía cầu môn của Bank, rất may là bóng đi không thực sự chính xác. Sau những pha bóng thiếu tập trung, ban huấn luyện của FIS Bank lập tức yêu cầu các cầu thủ phòng ngự thi đấu tập trung và có lửa hơn; với những điều chỉnh hợp lý này, hàng phòng ngự của Bank đã khoá chặt được tiền đạo SinhDD – tiền đạo rất nguy hiểm của ENT và Đạt, một tiền vệ biên thi đấu đầy kỹ thuật.

Hàng phòng ngự của Bank được tổ chức tốt, lập tức hàng công được giải toả tâm lý và sức ép, họ liên tục đưa ra các phương án tấn công lên cầu môn của ENT. Và cái

gì đến đã phải đến, vào phút thứ 22 của hiệp một, bàn thắng đã đến với Banksau những nỗ lực không biết mệt mỏi của hàng công. Trong tình huống này, MinhDH3 dắt bóng từ giữa sân chéo sang bên trái rồi lập tức chuyển sang cánh phải cho ChiếnCA trong tư thế thuận lợi; ngay lập tức ChiếnCA khống chế bóng đơn giản, thực hiện một pha giả sút khiến hàng phòng ngự của ENT bị động và chuyển bóng sang trái cho tiền đạo DũngLT2; DũngLT2 khống chế đơn giản và đưa bóng vào góc xa của khung thành ENT trong khi thủ môn của ENT đã lên cao. 1 – 0 cho Bank. Sau đó ít phút, trọng tài nổi hơi còi kết thúc hiệp đấu thứ nhất.

Hiệp hai của trận đấu diễn ra khá giống với kịch bản của hiệp một. ENT không làm được nhiều điều với lực lượng quá mỏng. Thời tiết khắc nghiệt đã gây bất lợi lớn cho ENT khi khả năng kỹ thuật tốt của họ không được

hỗ trợ bởi nền tảng thể lực sung mãn; họ đã mất quá nhiều sức cho việc chống lại cái nắng kinh hoàng. Tiền đạo SinhDD thực sự cô đơn trên hàng tấn khi anh liên tục phải khống chế bóng bóng và xoay sở trong vòng vây của các cầu thủ phòng ngự của Bank. Không có được sự hỗ trợ cần thiết, SinhDD đã không thể có được bàn thắng cho mình và cho ENT. Gần cuối trận đấu, Bank ghi được bàn thắng thứ hai do công của ChiếnCA sau đường chuyển của MinhDH3 khép lại chiến thắng 2 – 0 giành cho Bank.

Thực sự rất đáng tiếc cho ENT, nếu họ có thêm 2 hoặc 3 cầu thủ dự bị nữa thì thế trận đã có thể trở nên cân bằng và quyết liệt hơn, tuy nhiên, chiến thắng của Bank là hoàn toàn xứng đáng.

Chúc mừng Bank, chúc mừng sắc đỏ!

ĐỒNG NAI CŨNG TỪNG

HANN2 - FIS

“Bến Nghé cửa Tiền tan bọt nước
 Đồng Nai tranh ngôi nhuộm màu mây...”

Thế là đã hơn 4 tháng rồi, kể từ ngày chúng tôi tay vali, vai máy tính tạm biệt 101 Láng Hạ thân yêu lên đường triển khai dự án SmartBank cho Ngân hàng Đại Á. Hơn 4 tháng, một khoảng thời gian không ngắn với người ở nhà nhưng với những người ra đi lại thật khó xác định độ ngắn dài.

Đã qua rồi những ngỡ ngàng bắt đầu với một quản trị dự án mới trẻ măng, non nớt kinh nghiệm, những thành viên dự án không có cùng cách sống. Đã quen rồi cuộc sống thâm trầm lặng lẽ của thành phố Biên Hòa. Đã yêu rồi những con người nơi đây, hiền lành thật thà và tốt bụng...

Còn nhớ những ngày mới vào Biên Hòa, chúng tôi những công dân Hà Nội năm 2000 vốn đã quen với những tòa nhà cao tầng, những khu mua sắm đông đúc, những con đường đầy ắp xe cộ, tưởng như chẳng thể thích nghi nổi với những con đường vắng vẻ thưa thớt người qua lại.

Cuộc sống ở đây ngày nào cũng như ngày nào. 7h sáng chúng tôi cùng thành phố thức dậy. Giờ đi làm nhưng chẳng thấy thành phố tắc đường bao giờ, đi lại vô tư như ở Hà Nội lúc 12h trưa vậy. Mỗi tội, phương tiện đi làm của nhóm rất khó khăn vì tài xế taxi ở đây không thích đi gần dưới 3km nên cứ nghe đài gọi “Cho một xe 7 chỗ đến phở Nam Ngư 2” là họ sợ như sợ ma. Sau nhiều ngày cứ sáng sáng mỗi mắt chờ taxi, chúng tôi đã chuyển phương tiện sang xe ôm và cũng chỉ có hai chú xe ôm gần nhà nên phải thay phiên nhau đi. Càng gần trưa, đầu giờ chiều thành phố càng vắng vẻ vì hình như mọi người trốn biệt trong các công sở để tránh cái nắng gay gắt của miền Nam. 5h chiều, thành phố đông lên một chút khi người người tan sở về nhà. Nhưng muốn gặp được nhiều người, bạn chỉ có thể đến một khu chợ hoặc một siêu thị nào đó. Chợ nổi tiếng nhất ở đây là chợ Biên Hòa kéo dài gần hết một khu phố bán rất nhiều

hải sản và trái cây với giá cả phải chăng. Vì thế, hiếm hoi lắm vào cuối tuần hay những dịp có khách từ “trung ương” về thăm mấy đứa lại ra đây mua thức ăn tươi cải thiện. Đặc biệt, chắc chắn không ai được may mắn như chúng tôi khi đêm đêm làm việc khuya lại được lót dạ món “Trứng vịt lộn gia truyền Thu Hà”. Hồi mới đến tôi cũng thắc mắc mãi chẳng hiểu gia truyền ở điểm gì mà sao quán đông thế, lúc nào cũng nghẹt người, phải chen vĩa mồ hôi mới mua được mấy trái trứng ăn thử.

Nơi chúng tôi ở gần khu tập thể của Quân chủng Phòng không Không quân nên cứ chiều về là mấy đứa lại rủ nhau đi chợ nấu cơm ở một chợ cóc gần nhà gọi là Sân bay.

Ăn cơm tối xong, thỉnh thoảng nếu không phải làm việc ngoài giờ thì có thể đi dạo hoặc đi thăm chợ đêm Biên Hùng. Cũng giống như tất cả các chợ đêm khác ở Hà Nội và TP. HCM, chợ đêm Biên Hùng cũng bán rất nhiều trang sức, đồ chơi cho tuổi teen như vòng pha lê, nhựa... Nhưng có một điểm đặc biệt mà không ở đâu có, đây là hàng “cắt”. Hàng “cắt” là quần áo ở các khu công nghiệp quanh Biên Hòa sản xuất. Sản phẩm để xuất khẩu nhưng do lỗi cộng chỉ hay thớ vải nào đấy nên bọn Tây trả lại và dân mình được mua với giá rẻ.

Chợ đêm Biên Hùng náo nhiệt, quảng trường Tỉnh lộ 9, bờ sông Đồng Nai thơ mộng cũng là nơi chúng tôi kiến chuyện tình đẹp như mơ giữa người đứng đầu nhóm chúng tôi với một cô nhân viên IT ngân hàng nhẹ nhàng duyên dáng như dòng sông.

Nói đến Biên Hòa không thể không nhắc đến con người nơi đây. Con gái ở đây rất ngoan, bằng chứng là đến 9h tối gần như các hàng quán đều đóng cửa, ai về nhà nấy, thành phố chuẩn bị mặc màn và 10h30' thành phố đi ngủ. Đó cũng chính là điểm làm tôi nhớ lâu và quý nhất những con người cực kỳ dễ mến. Biên Hòa là nơi tập trung rất nhiều dân Bắc, chủ yếu là ở Ninh Bình

di tản vào đây từ nhiều chục năm trước. Sự đan xen giữa văn hóa Bắc và Nam khiến bạn sẽ không cảm thấy xa lạ lắm về cách sống như ở TP. HCM. Nhân viên ngân hàng nơi nhóm DAB triển khai rất dễ tính và hiền lành nên bọn tôi không có cảm giác như người đi ở nhờ mà tự nhiên còn hơn cả nhân viên ở đây. Người ở đây ít nói và thật thà nên từ khi chúng tôi đến cả phòng IT như rộn rã hẳn lên. Cả nhóm cười đùa, ném đá nhau... thậm chí tranh cãi nhau như ở nhà, họ cũng chỉ cười trừ. Người ở đây cũng rất lạ và khác biệt so với nhân viên FPT, vì hầu như cả ngày không thấy họ nói chuyện với nhau chứ không nói đến việc đùa giỡn. Cứ ai làm việc người

đấy, hết giờ làm thì về. Chán thật, chắc là vì họ không có Tổng hội, không có văn hóa STCo.

4 tháng trôi qua, dự án đã đi được 1/3 quãng đường, ngày hoàn thành công việc để trở về chưa xác định vì khách hàng còn chưa chuẩn bị xong cơ sở vật chất để đón nhận phần mềm mới. Sẽ lại tiếp tục những ngày triển khai dài và lặng lẽ nhưng chúng tôi sẽ tiếp tục đến cùng. Ngày trở về đang mở ra trước mắt. Đành tự an ủi nhau bằng câu ca xưa:

"Làm girl cho đáng nên girl
Phú Xuân đã trải Đồng Nai đã từng"

Ngày 20/08/2007

NGÀY TRỞ VỀ

Để hôm qua sau lưng cất bước quay trở về
 Để bữa tối ấm áp bên mẹ hiền
 Để đêm đông lùi xa
 Khi bước chân bên hiên nhà...

Thế là đã trở về, cuối cùng cũng đã trở về sau 7 tháng triển khai xa nhà dài đằng đẵng. Thời gian thật khủng khiếp, chỉ sau 7 tháng, bao nhiêu sự thay đổi chóng mặt diễn ra ở Hà Nội, chỉ có chúng tôi, nhưng người đi triển khai trở về là vẫn thế. Chỉ khác một điều, trong hành trang mang về có thêm là dạt dào tình cảm, là nỗi nhớ không nguôi, là một chút kinh nghiệm sống...

Sẽ nhớ lắm Hội sở Ngân hàng nằm nép mình bên góc đường Cách Mạng Tháng Tám, nhớ quán café Lido, nhớ Thủy Tùng, nhớ phòng Lab nơi làm việc với các anh chị phòng IT...

Nhớ nhiều chị thủ quỹ cá tính mà thân thiện, nhớ các chị kế toán tiền gửi duyên dáng, điệu đà, lúc nào cũng thật nhẹ nhàng. Nhớ em kế toán tiền vay trông giống người Trung Quốc mà tính cách lại xởi lởi như người Việt Nam. Nhớ bạn bè ở các chi nhánh đã chia sẻ với mình bao nhiêu là nỗi nhớ Hà Nội, đến nỗi... tình yêu Hà Nội của mình đã lây sang các bạn từ bao giờ.

Sẽ rất nhớ con đường từ ngân hàng về nhà mình, sẽ phải đi qua UBND tỉnh, vòng qua bệnh viện Đồng Nai, rồi lại rẽ, rồi lại rẽ tiếp... và đến Sở Công an là gần về đến nhà rồi.

Sẽ nhớ ngôi nhà nhỏ trong con hẻm của phường Trung Dũng. Ngôi nhà thật đẹp với khu vườn nhỏ có

bao nhiêu là loại cây. Từ nhà đi qua ngõ bên trái sẽ đến khu chợ mà buổi chiều chỉ có rau và cá, rẽ qua ngõ bên trái sẽ đến chợ của người Bắc với rất nhiều thức ăn.

Nhớ N, nhớ H...

Nhớ những người bạn, những người chiến hữu còn ở lại tiếp tục triển khai. Chỉ cầu mong sao công việc thật trôi chảy để "đường xa không sao ngăn những bước chân trở về" nữa.

Thế là đã trở về rồi, bước chân lại đặt diu trên hè phố quen thuộc, lại nhún nhảy khi bước vào ngõ nhỏ, lại hét toáng khi đứng trước cửa nhà... Tất cả đã không chỉ còn là giấc mơ đứng bên bờ hồ Tây, là ước mơ được mặc áo len, không chỉ còn là những lời hẹn hò qua SMS, qua YM... Tất cả đã trở thành hiện thực!

Hà Nội đón người trở về vào một chiều đầu đông, xuống sân bay hơi gai người bởi cảm giác se lạnh và những cảm xúc thật khó tả... Vì vụ phở xá trên chiếc xe quen thuộc, đi đến đâu cũng như gặp lại người thân. Chợt nhận thấy sự trở về không chỉ có những niềm vui. Thấp thoáng đâu đó là cảm giác hẫng hụt như mất đi một điều gì đó.

Có thể lắm, vì Đồng Nai ơi... đất đã hoá tâm hồn từ bao giờ?

HAI KỶ NIỆM

PHẠM THANH TOÀN - Phó TGĐ FPT Telecom miền Nam

Tôi có hai kỷ niệm cùng với gia đình anh Châu

Ngày ấy, ông cụ nhà anh Châu là cựu chiến binh, khi ông bị bệnh nặng gia đình đưa ông từ Lâm Đồng xuống Sài Gòn chữa trị. Nghe được tin, mấy chị em chúng tôi rủ nhau đến thăm ông.

Chị Thanh, Chị Phương, tôi và một vài chị em khác mua cam và nho mang vào thăm ông. Tới nơi, thấy ông rất tinh táo, nói chuyện với chúng tôi, và ngồi dậy bắt tay từng người và với ai cũng vậy, ông nói "Chào đồng chí". Ông nhìn thấy giỏ quà của chúng tôi mang đến có cam nên ông có nói với con cháu (các chị con dâu và con gái ông đang túc trực quanh ông và trò chuyện cùng chúng tôi): "Cho tôi uống tí nước cam". Tôi quay ra Mai, vợ anh Châu và Chị Thảo, vợ anh Công. Hai người bảo bác sĩ không cho cụ uống.

Lúc sau, đang nói chuyện, ông lại nhắc lại đề nghị uống nước cam. Tôi nói Mai hỏi lại bác sĩ xem có cho ông uống được không? Mai trả lời là "Uống một ít cũng được" thế là tôi đã tìm dao và cắt cho ông nửa quả. Ông uống xong và đã không quên nói lời cảm ơn với tôi "Cảm ơn đồng chí".

Sáng sau, Anh, cậu em bạn chị Mai chạy vào công ty nói với tôi: Trưa hôm qua, sau khi chị cho ông uống nước cam đến chiều là ông phải đưa vào phòng cấp cứu đấy. Tôi sợ quá, gọi điện cho Mai, Mai có kể lại sau khi ông uống nước cam ông lại thêm ăn đu đủ, gia đình đã phải đi mua đu đủ về cho ông ăn và chiều đó thì sức khỏe của ông kém nên đã phải đưa vào phòng cấp cứu. Vài ngày sau ông mất, tôi day dứt mãi, mang kể với gia đình anh Châu. Gia đình anh bảo tôi cả nghĩ.

Dù sao tôi cũng thấy ân hận

Đám tang ông, rất đông anh em, bạn bè thân hữu của gia đình và công ty đến viếng. Số lượng vòng hoa rất nhiều, nếu bỏ đi thì rất phí phạm nên có người khuyên tôi liên hệ với cửa hàng bán hoa cườm để họ mua lại. Không ai khác, chính là tôi. Tôi đã không được đưa ông

ra nghĩa trang mà nhận nhiệm vụ ở lại phòng tang lễ của bệnh viện Thống nhất để thu dọn và liên hệ bán hoa cườm. Tôi trầm nghĩ, đã cho ông uống nước cam để ông đi cấp cứu, giờ còn bán vòng hoa của ông nữa không biết ông có oán trách gì tôi không. Rồi tôi tự trả lời là không, vì lúc đó ông đã rất thèm nước cam và tôi đã giúp ông uống cho đã cơn thèm, sau đó khi được tin ông mất tôi đã thay mặt gia đình anh Châu đi xin đất để chôn cất cho ông và tôi nghĩ ra phương án là liên hệ bán hoa xong yêu cầu họ ghi lại biên nhận để rồi hôm sau báo gia đình đến nhận. Khi làm việc này tôi luôn miệng khẩn và nói với ông rằng "Ông ơi! Ông ra đi để lại nỗi tiếc thương cho con cháu và gia đình. Có rất nhiều bạn bè, thân hữu đến viếng ông, vòng hoa nhiều lắm, bỏ thì phí nên ông cho con bán lại nhé. Số tiền này con sẽ chuyển cho bà và gia đình lo nhang đèn cho ông". Thế là tôi bán và ngày hôm sau đưa Mai đến cửa hàng của họ để Mai nhận tiền.

Băng đi, tôi cũng đã ít nghĩ về kỷ niệm với cha anh. Tới gần đây, mẹ anh bệnh nặng. Chúng tôi đến thăm, bà kể bị đờm chấn cổ họng. Khắc khổ cách nào cũng không ra. Bà là người chịu đau giỏi và cứng rắn nên dùng cán thìa chọc vào cổ họng quăn đờm. Nghe chị Thảo và gia đình kể lại tôi sợ quá bèn gọi chị Thảo vào và hướng dẫn chị Thảo phượng thuốc giúp bà tiêu đờm. Vì thuốc tôi biết từ lâu là lá hẹ chưng cách thủy với đường, lấy nước uống để tiêu đờm.

Chị Thảo nghe lời làm theo, một lúc sau chị Thảo bung vào một chén nước nói với bà: "Đây là thuốc của cô Toàn bày đây, bà uống đi cho tiêu đờm". Lúc đó tôi cũng hơi ớn lạnh và nhớ lại kỷ niệm về ông. Tôi về nhà trong tình trạng lo lắng nên đã gọi điện lại gia đình để hỏi xem bà uống phượng thuốc đó có sao không? Nhưng sau một tuần rồi bà không làm sao, do bệnh tật nên ngày bà càng yếu.

Hôm nay, bà đã mất. Tôi đã tới viếng bà cùng mọi người và trong lòng lại nhớ lại chuyện đã qua.

CHUYỂN NHÀ VÀ NHỮNG ẮN TƯỢNG TỪ “CĂN PHÒNG TỐI”

LẠI HƯƠNG HUYỀN - Chánh văn phòng FPT

Năm 1992, FPT có trụ sở tại 25A Lý Thường Kiệt chỉ với hơn 70m². 30 con người tập trung làm việc trong không gian này, chưa kể việc phải dành đất cho một showroom bán thiết bị văn phòng do anh Tô Tuấn phụ trách.

Mọi người thường nói, hàng ngày chỉ nhìn thấy ánh sáng vào ban ngày thôi, còn không gian làm việc thì lúc nào cũng tối om. Các nhóm làm việc trong không gian ấy nhưng được trải sâu vào trong vì “mặt tiền” đã được ưu tiên để bán hàng. Thời gian làm việc là tiếp xúc với toàn vách và tường.

“Ban ngày cũng như tối”, dân văn phòng thường nói chuyện với nhau như vậy bởi cứ đi qua khoảng sáng phía ngoài, tới chỗ làm việc thì “ngày cũng như đêm”. Không phải tối vì không có ánh sáng đèn mà thực sự là không có chút ánh sáng trời nào lọt được vào bên trong. Nên bây giờ, khi FPT đã có tòa nhà Cầu Giấy, thì quả là một địa điểm làm việc như trong mơ.

Khi FPT chuyển về 1A Yết Kiêu vào năm 2004 cũng không khả quan hơn nhiều. Tổng diện tích cũng chỉ 200m² (hiện nay là trụ sở của FSM). Nếu so sánh với quy mô của tập đoàn như hiện nay thì không gian làm việc khi đó không đủ cho các phòng ban thuộc FHO hiện nay làm việc.

Rồi đầu năm 2006, FPT có đại bản doanh mới tại 89 Láng Hạ. Ban đầu địa điểm này mang số nhà 37 Láng Hạ và cổng chính là Láng Hạ. Khi xây dựng trụ sở của FPT nơi đây, để thuận tiện cho cán bộ nhân viên ra vào công ty đã quyết định đổi cửa ra vào sang cổng Thái Hà nhưng vẫn giữ nguyên cổng Láng Hạ.

Sau đó, thành phố tổ chức đánh số lại và công ty lại được số nhà tuyệt đẹp là 89 Láng Hạ. Trụ sở này có lẽ sẽ đi vào lịch sử của FPT mãi mãi. Khi chuyển về tòa nhà FPT Cầu Giấy, rất nhiều người FPT “nhớ” tới địa điểm cũ này.

Lần đầu tiên có được tòa nhà của mình, các đơn vị tự

hội lại và được phân chia diện tích. Phải nói rằng, khi 89 Láng Hạ xây xong, mọi người rất hào hứng chuyển nhà... Lễ tổng kết, Hội làng FPT 2005 được tổ chức linh đình trên toàn bộ sàn tầng 5 tòa nhà này. Hơi duy tâm một chút, nhưng có lẽ một phần hợp đất thế nào đó mà FPT đã phát triển rất mạnh trong thời gian ở đây.

Đồng hành với sự tăng trưởng của FPT, được thành lập vào ngày 31/12/1995 trên cơ sở tách ra từ Phòng Tổng hợp do anh Đào Vinh phụ trách với quân số ban đầu 12 người, văn phòng tọa lạc ở một vị trí khiêm tốn trên tầng 4. Sau một thời gian các cán bộ cần đóng dấu, xác nhận leo cầu thang mới chân quá nên văn phòng được hạ thổ xuống tầng 1.

Năm 2007, FPT dọn về tòa nhà Cầu Giấy, văn minh hơn, hiện đại hơn với đội ngũ đông gấp nhiều lần và khởi đầu một giai đoạn mới đầy khó khăn, thử thách.

Trải qua 13 năm từ ngày thành lập, văn phòng FPT rất tự hào vì đã cung cấp cho cả tập đoàn một số lượng lớn lãnh đạo, cán bộ nhân viên là hơn 40 người, từ Huent, Huyennt, Thuydl, Hiennm, Hương beo, Quyen, Hienn, Chung... rồi đến thế hệ sau là Tuyết, Quỳnh Anh. Nếu tính tỷ lệ nhân sự FAD đào tạo cung cấp cho tập đoàn trên tổng số cán bộ nhân viên FAD là 100% luân chuyển.

Cùng với tốc độ tăng trưởng đến chóng mặt của FPT qua từng năm, với việc tuyển dụng ào ạt của cả tập đoàn, văn phòng FPT với số lượng nhân viên tăng lên rất ít so với những năm 2000 nhưng thêm vào đó công việc trở nên rất nhiều, yêu cầu về chất lượng cũng đòi hỏi chuyên nghiệp hơn.

Dù là ở địa điểm nào, Văn phòng công ty luôn là đơn vị chăm lo chung cho tập đoàn. Bây giờ, dù là ở một tòa nhà cao đẹp, thảnh thơi tôi vẫn nhớ tới những góc tối của FPT ngày nào, như là một sự khởi nghiệp đầy khó khăn nhưng chúng ta đã vượt qua một cách ngoạn mục.

KỶ NIỆM CỦA TÔI

HOÀNG XUÂN VIỆT – FMB

Thấm thoát vậy là đã hơn 5 năm tôi vào làm việc tại FMB, nhớ ngày xưa khi còn là một nhân viên mới, tôi nhìn cái gì cũng mới, cũng lạ, những gương mặt quanh tôi họ trẻ trung, nhiệt huyết của họ căng tràn. Mọi người có chung một ước mơ, đó là được sống và làm việc hết mình, được cống hiến và chơi hết mình. 5 năm, khoảng thời gian đó có thể chưa đủ dài với một đời người, nhưng nó cũng đủ để làm thay đổi một cuộc sống của một con người. Giờ đây xung quanh tôi không còn nhiều gương mặt cũ nữa nhưng cũng đã có những gương mặt mới, những gương mặt đang dần trở nên thân quen và gần gũi, những gương mặt đang hàng ngày sống và làm việc quanh tôi, họ rất dễ thân quen, còn những nhân viên đã ra đi, mỗi người có một lý do phải rời xa ngôi nhà FMB, nhưng trong tâm trí họ, luôn luôn hướng về nó, nơi đã cho chúng tôi biết bao kỷ niệm vui buồn, nơi đã cho chúng tôi chứng kiến phần nào những thăng trầm trong cuộc sống và hoạt động, nó đã giúp chúng tôi gắn bó với nhau hơn, đoàn kết với nhau và nghĩ về nhau nhiều hơn.

Nhớ ngày đó khi nhận được tin được nhận vào FPT làm việc, không thể diễn tả được cảm giác của tôi như thế nào. Tôi vui sướng và hãnh diện vô cùng, vì từ thời sinh viên tôi đã biết đến FPT như là một công ty lớn mạnh, hoành tráng về quy mô, và rất có tên tuổi hoạt động trong lĩnh vực công nghệ cao. Niềm vui còn chưa kịp nhấm nháp hết thì cảm giác hụt hẫng xâm chiếm khi tôi tới nhận việc tại cửa hàng kinh doanh điện thoại di động tại 63 Lý Thường Kiệt, tổng hành dinh của FMB tại thời kỳ đó. Tiếp nhận tôi tại đây là một anh có dáng người nhỏ con, hàng ria con kiến rậm trên viền môi, đôi mắt sáng và tinh anh. Ngoài những đặc điểm đó ra thì tôi chẳng thấy anh có điểm gì nổi bật hay có dáng vẻ của một sếp cả, tôi tự nhủ, liệu có sự nhầm lẫn gì hay không nhỉ, mình được nhận vào FPT cơ mà, một FPT to lớn hoành tráng lắm cơ, sao lại đi làm ở một cái cửa hàng bán điện thoại di động bé xíu thế này, nơi mà

không gian làm việc cho sếp lẫn nhân viên đều chung một phòng, không gian cho cả một công ty từ giám đốc, phòng kinh doanh, phòng kế toán, kho bãi, showroom, tất tạt đều làm việc và sinh hoạt trong một diện tích khoảng 30m².

Những ngày đầu tiên đi làm, tôi và Cường cave thay nhau sáng sủa pha chè cho các “đại ca” vì theo quy định bất thành văn, nhân viên mới thì phải chịu khó mà làm những việc vặt, tranh mất việc của mấy thằng nhân viên cũ hơn tôi có nửa tháng như Kiên bé tí, Hùng cận, Linh mẫu, lúc đó nhìn khuôn mặt đặc chí và oai oách của chúng mỗi khi chúng đùa sai tôi đi rửa chén pha chè mà đáng ghét, tuy nhiên dù sao tôi cũng học được kỹ năng pha chè, bài học đầu tiên của tôi tại FPT...

Rồi những khó khăn ban đầu cũng qua đi, công việc của tôi cứ thế trôi qua... Với bao kỷ niệm vui buồn, thời gian cứ thế trôi qua, tình cảm của nhân viên chúng tôi ngày càng gần gũi với nhau, chúng tôi dần dần hiểu nhau và giờ đây FMB đã trở thành ngôi nhà chung của chúng tôi

Những bài học đầu tiên về kỹ năng kinh doanh, bán hàng đã theo chúng tôi trong suốt quá trình làm việc tại đây, cùng với sự phát triển là việc mở rộng quy mô kinh doanh, đầu tư chiều sâu về nhân sự và cơ sở vật chất, giờ đây nhìn lại cơ ngơi của FMB chắc ít ai nghĩ tới. Giờ đây trong mắt tôi cái anh nhỏ nhỏ có hàng ria con kiến trở nên to lớn hơn bao giờ hết.

Phòng FMT lập ra đứng đầu là anh Bình, người đứng mũi chịu sào chèo lái nó đi đúng hướng, trải qua nhiều khó khăn từ khi thị phần Motorola còn nhỏ xíu, gặp thời cơ tốt, cũng như đường hướng kinh doanh đúng đắn của các anh, kết hợp những buổi hướng đạo cho một mục tiêu chung do thuyền trưởng Bình chỉ đạo đã giúp cho cán bộ FMT gắn kết thành một khối thống nhất, chúng tôi đã cùng nhau xây dựng, cùng nhau làm việc, cùng nhau chung sức tạo ra những thành quả lao động cho mình. Việc chúng tôi đạt được những thành

công như 3 năm liền hoàn thành vượt kế hoạch mục tiêu đã tạo ra một sự phấn khích hăng say lao động hơn cho chúng tôi

Kỷ niệm tại FMB thì nhiều, nhiều lắm nhưng có lẽ kỷ niệm đầu tiên mà tôi học được những kinh nghiệm quý báu cho mình sau này đó là kỷ niệm về giá trị quyền lợi của nhân viên...

Ngày xưa, tất cả các cán bộ nhân viên công ty đều còn nhiều khó khăn, từ các cụ ban lãnh đạo đến nhân viên, từ nhân viên cũ tới nhân viên mới. Chúng tôi làm việc và cuối tháng nhận một khoản lương để chi tiêu cuộc sống. Tất cả trông chờ vào cuối năm công ty làm ăn có hiệu quả thì sẽ được chia cho một phần thưởng để mua sắm những tài sản mình mong muốn. Cuối năm đó, tất cả chúng tôi nhận được thông tin công ty sẽ chia thưởng bằng quyền mua ưu đãi cổ phiếu, đan xen lẫn lộn buồn vui trong lòng mọi người. Với nhân viên cũ họ thường giữ số cổ phiếu lại để làm tài sản, còn đám nhân viên mới chúng tôi, luôn luôn trong tình trạng thiếu thốn, cần tiền, do vậy khi thấy trên diễn đàn công ty họ rao mua, rao bán đấy, và lại thời gian đó cổ phiếu là một khái niệm hoàn toàn mới mẻ với chúng tôi, cũng như nhiều nhân viên khác khi có người trả giá lời, tôi đã

không ngần ngại đem bán ngay. Khoảng gần 1 năm sau, công ty niêm yết trên sàn, lúc này giá trị của số cổ phiếu này tăng lên gấp khoảng 60 lần. Có lẽ, không ít người đã đứng tim vì xót ruột. Lúc này, nhiều người đã hiện thực hóa lợi nhuận bằng cách đem bán chỗ cổ phiếu của mình đi, và trở nên giàu có. Mọi chủ đề lúc này xoay quanh vấn đề cổ phiếu và phần nào tâm lý làm việc của mỗi người cũng ít nhiều bị ảnh hưởng. Tâm lý con người khó đoán định, khi tất cả người FPT đang sôi sục lên vì giá cổ phiếu thì thị trường tan vỡ, mang theo giấc mộng làm giàu của bao người, tâm lý mọi người uể oải hơn. Nhưng dần dần mọi người cũng tự cân bằng được cuộc sống và chợt hiểu ra giá trị của sức lao động, nó giúp mọi người lấy lại được tinh thần hăng say lao động ngày xưa.

Từ những nhân viên non trẻ cả tuổi đời và kinh nghiệm giờ đây chúng tôi đã trưởng thành lên rất nhiều. Trước đây, cả phòng chúng tôi đều độc thân thì nay đã phân nửa có gia đình, mọi người chững chạc hơn và có trách nhiệm với cuộc sống của mình. Và chúng tôi vẫn luôn hy vọng vào một ngày mai tươi sáng hơn, ngày mai đó chúng tôi sẽ càng ngày càng thấm được đầy đủ tôn chỉ mục tiêu của công ty "FPT luôn nỗ lực..."

P1 - GIA ĐÌNH TÔI

TUYLT - FSoft HCM

“Những gì em nói với chị thì chị cứ làm, còn nhiệm vụ là nhiệm vụ, phải hoàn thành.” Cái giọng nói lạnh lùng và kẻ cả đó gieo vào lòng tôi nỗi nhớ về P1- nơi những con người thân yêu, một thời gắn bó chung vai với nhau trong dự án NextG. Ở đó mỗi con người đều hòa đồng, cư xử nhẹ nhàng chứ không hề có cách nói trưởng thượng như vậy. Nhưng hôm nay thì mỗi người mỗi ngả, như tôi chẳng hạn, hiện đang làm thuê cho một G khác, phải xa những con người mà tôi luôn yêu quý, xa đại gia đình của tôi.

Tôi nhớ cái buổi đầu tiên chân ướt chân ráo vào công ty, được các anh các chị bảo sẽ vào dự án P1, chẳng hiểu P1 là cái chi chi. Rồi cái ngày gọi là kick-off dự án P1 cũng đã đến. Ngày ấy P1.D3 chỉ khoảng mười mấy hay hai mươi người gì đấy. Mới vào chẳng ai biết ai, tất cả đều xa lạ. Nhưng chỉ một vài buổi làm việc với nhau, tất cả như trở nên thân quen tự bao giờ. Cái không khí làm việc của con người P1 không im ắng mà nó rất ư ồn ào, sôi nổi. Không phải bắt gặp những gương mặt chỉ luôn dán mắt vào màn hình mà ở đó mọi người luôn cười nói, trao đổi công việc sôi nổi và đôi lúc còn... tám nữa. Tôi bắt đầu thấy yêu công việc của mình, yêu những con người tràn trề sức trẻ kia, yêu cả những giờ “happy hour” nữa. Đó cũng là một điều đặc biệt chỉ có trong P1 của tôi thôi, 1 giờ trong tuần vào mỗi thứ sáu, mọi người quây quần tùm tùm ăn trái cây và... tám. Tôi nghĩ đó là cách rất hay, mọi người cảm thấy gần gũi và hiểu nhau hơn. Tuy lúc bắt đầu dự án mọi thứ cứ rối bời lên, ngay cả các anh cũng không biết sẽ như thế nào, cứ làm thế này rồi lại thay đổi, rồi lại update lại, chưa có một cái gì gọi là chuẩn hết. Cũng vì sự chưa thống nhất ấy mà tôi đã bị một trưởng nhóm giáo huấn là “Em kiu anh bỏ xong, rồi bi giờ kiu giữ lại, thôi không thêm làm nữa, khi nào có quyết định cuối cùng rồi sửa luôn thể. Em cứ ngồi chơi đi, mai mốt test.” Thì là vậy, chỉ tại chưa đưa ra quyết định cuối cùng mà làm cho dev mất công hết biết, code xong rồi xóa, rồi sửa, rồi lại update vào,

không giận mới là lạ!

Nghे nói những người P1 toàn là người trẻ, đa số mới tuyển vào. Dự án được đánh giá là quan trọng, được ưu tiên hàng đầu, nhưng toàn người mới tham gia thì cũng liều thật nhỉ. Nhưng biết đâu được, liều sẽ được ăn nhiều sao! Mới đầu một app mỗi team làm 2-3 tháng chưa xong, vì ai cũng mới làm quen với Sharepoint, với Lotus note, và còn hàng trăm thứ linh tinh khác chưa được thống nhất. Nhưng rồi thời kỳ ấy cũng nhanh chóng trôi qua và P1 tôi chào đón thêm những chiến binh mới gia nhập. Đội lớn lên nên phòng P1 ở tầng 8 Etown không thể nào chứa hết. Chúng tôi lại rục rịch chuyển đồ sang.

Đi đâu cũng vậy, P1 vẫn không có gì thay đổi, vẫn ồn ào, vẫn ăn... hết mình và làm việc hết sức.

Mọi người trong công ty không ai không biết khi nhắc đến P1, một tập thể với tinh thần đoàn kết cao và đi đâu cũng... ồn ào. Một kỷ niệm tôi nhớ mãi trong lần tổng kết vào cuối năm ngoái tại Bình Châu. P1 đã biểu diễn một tiết mục văn nghệ mà tôi chắc chắn rằng không ai không cười khi xem. Tôi đã xem rất nhiều lần khi mọi người diễn tập, nhưng vẫn cười muốn vỡ bụng khi nhìn họ biểu diễn trên sân khấu. Các bạn có thể hình dung nó vui thế nào khi mọi người đều ngừng ăn uống để... cười. Còn anh quay phim nhí của công ty thì bảo: “Trời ơi, hay quá, cứ ngoác miệng ra cười mãi mà quên quay lại luôn rồi.” Và con bạn tôi lại phán một câu: “P1 mày, thiệt tình, đi chụp hình kỷ niệm, người ta kêu mặc đồ tắm mà sao cả đám mặc áo thun trắng trông y như... đàn cò.” Số là cũng vào ngày tổng kết đó, công ty tôi có chụp cho toàn thể nhân viên tắm hình làm kỷ niệm, khuyến khích mọi người mặc đồ tắm cho nó... cool, nhưng toàn thể P1 lại mặc cái áo thun đồng phục màu trắng, đúng là trông giống... cò, tự làm nổi quá xá, nhưng nhìn rất dễ thương. Tôi không biết nhờ bạn tôi phê phán hay là nó đang ghen tỵ nữa? Tuổi trẻ là thế mà.

Không phải P1 (tự làm nổi) như thế mà trở nên lạc lõng, cách biệt, bởi đó là những con người hòa đồng, vui tươi, nhiệt tình và rất năng động. Nếu không tin thì bạn thử tham dự một buổi tiệc nào của công ty tôi xem, sẽ nghe ngay những tiếng “1,2,3 dzô, dzô, dzô” của P1 ngay.

Nhưng cuộc sống thì có lúc vui, có lúc buồn. P1 cũng thế, cũng có lúc thật căng thẳng khi biết là mình phải overtime. Giai đoạn cuối của dự án là lúc mọi người thật sự căng thẳng, không khí trong khoang vẫn ồn ào, vẫn nhiều tiếng nói, nhưng tranh luận về công việc, rồi issue, rồi bugs thì nhiều. Nếu như hồi đầu dự án 2-3 tháng cũng chưa hoàn thành 1 app thì bây giờ, có khi 2 tuần phải xong. Có xin extend ngày thêm thì sếp bảo, “Commit với Hà Nội thế rồi, không extend được em ui.” Thế là biết số phận mình sao rồi đấy, overtime chứ còn gì nữa! Trong nỗi buồn cũng bắt gặp nhiều niềm vui, mấy ngày ở lại làm thêm, cả bọn cùng kéo nhau đi ăn, nói đủ chuyện linh tinh trên trời, dưới đất, rồi lại kéo vào làm tiếp. Cứ vậy, Hà Nội nhận hàng đều đều mỗi ngày, mỗi tuần, mỗi tháng.

Rồi onsite cần nhiều người, D3 lục tục cử người sang Malaysia. “Mọi người ra thư viện, có quà chia tay đi onsite của...”, thế, ai đi cũng phải tổ chức trái cây hay món gì đấy đãi mọi người, ai chưa tự nguyện cũng sẽ bị “bóc lột”, “bóp cổ” cho kỷ được bữa ăn mới thôi. Chia tay lẽ ra phải buồn ngủi, nói câu gì đó thật sến để đưa tiễn chứ nhỉ? Không có đâu, toàn nghe tiếng cười nói, tiếng nhai rào rào, cùng với lời trêu chọc lẫn nhau thôi. Đúng là tuổi trẻ.

Rồi cái ngày mong đợi nhất của toàn thể P1 đã đến, dự án NextG thành công tốt đẹp. Những con người P1 cuối cùng rồi cũng giành được thắng lợi, một thắng lợi mà lúc đầu nhiều người cho rằng đó chỉ là không tưởng, nhưng giờ thì đã thành sự thật, họ đã làm được đấy. Hết thấy mọi người đều cảm thấy vui mừng và hạnh diện vì đã góp một phần nhỏ bé vào sự thành công to lớn ấy. Không say mãi trên chiến thắng, chúng ta phải làm việc, thế là các anh lại lao vào săn tìm dự án mới, hy vọng một ngày P1 lại sẽ đoàn tụ bên nhau và gia đình chúng tôi sẽ cùng nhau chiến đấu một con tựa như NextG nữa chứ! P1 Stick Together.

VĂN HÓA SEMINAR

LCM - FSoft

Ở Fsoft, người ta không còn lạ gì với việc đều đặn hàng tuần hay hàng tháng lại có mail “bắn” tới tập mời tham dự Seminar, hiếm có nhóm nào lại chưa từng biết đến Seminar. Người tổ chức thì bận túi bụi với công tác tổ chức: Nhờ design poster, in rồi đi dán ở các bảng thông báo, thông báo trên Intranet, VOF, rồi lại tổ chức hậu cần (ăn uống mà nếu gọi lịch sự ra là tea-break). Không ít việc nếu bạn đứng trên cương vị người tổ chức. Thậm chí, sau khi Seminar kết thúc, bạn cũng không ít việc: Lấy feedback từ người tham dự, input data và báo cáo cho những người liên quan về việc Seminar thành công hay thất bại.

Còn nếu đơn thuần chỉ đứng trên cương vị người tham dự thì có lẽ chẳng có việc gì khác ngoài việc đến giờ cái Meeting Request nó báo trước 15’ thì đi. Ít nhất cũng có chút “hoa quả” nhắm nháp, sau mới là “coi” cái người thuyết trình kia là ai, thuyết trình ra sao và có đáng để nghe hay không...

Thường khi bắt đầu bất cứ buổi Seminar nào, dân số cũng rất đông, thậm chí có buổi còn không có chỗ đứng. Điều đó chứng tỏ rất nhiều người quan tâm và có lẽ đó là dấu hiệu của một buổi Seminar thành công. Nhưng ôi thôi, chỉ khoảng 15’ sau khi bắt đầu, dân số bắt đầu “rơi rụng”. Một vài người đi ra, tiếp theo là vài người nữa và cứ thế mọi người đi về lạng lẹ. Tính đi tính lại cho đến khi buổi Seminar kết thúc thì chỉ còn lại vài người còn gọi là “tâm huyết” ngồi lại nghe. Vậy mà đến khi kết thúc, khi người tổ chức nhờ lấy feedback thì may lắm chỉ thu lại được vài tờ, trong khi con số tham dự ban đầu có thể lên tới vài chục người. Nếu buổi Seminar dở thì chẳng nói làm gì, nhưng thậm chí có những buổi Seminar được đánh giá là rất hay cũng rơi vào tình trạng tương tự như vậy. Lý do từ đâu liệu có ai

quan tâm?

Bạn đã bao giờ đặt mình vào cương vị những người tổ chức, bạn đã bao giờ tự hỏi nếu người thuyết trình trên kia là mình và mình rơi vào tình trạng tương tự thì bạn sẽ cảm thấy như thế nào? Đó là chưa kể khi những người thuyết trình là khách mời của FSoft, họ sẽ đánh giá chúng ta như thế nào?

Tôi có thể bạo dạn nói rằng có lẽ do chúng ta quá coi thường cái gọi là “văn hóa” Seminar. Chúng ta đều là những người có học nên chúng ta phải viết tôn trọng lẫn nhau. Nếu chúng ta không tôn trọng người khác thì đương nhiên chẳng ai tôn trọng chúng ta. Nếu bạn bảo Seminar không phải lĩnh vực bạn quan tâm thì bạn nên nhường ghế cho những ai quan tâm thực sự. Nếu bạn đã quan tâm và muốn tham gia thực sự, hãy tham gia thật nghiêm túc như những người có văn hóa. Bạn chê người thuyết trình, bạn chê buổi Seminar chán, cái đó hãy cho vào feedback – không có gì là không dám nói thẳng trong môi trường tự do của chúng ta. Còn nếu bạn có việc đột xuất, không ai có thể nói gì bạn. Còn nếu bạn tham dự 15’ đầu rồi đi ra với những lời nói vô cùng khó nghe thì đúng là không có từ nào có thể nói thay bạn được nữa.

Seminar là nơi dành cho những ai quan tâm và tâm huyết thật sự. Một buổi Seminar thành công không dựa vào số lượng người tham dự mà nó dựa vào nhiều yếu tố khác hơn là về số lượng. Có khi chỉ khoảng chục người nhưng mọi người bàn luận cho ra vấn đề, thảo luận và tranh luận sôi nổi, thế mới gọi là một buổi Seminar thành công. Bạn cũng đừng ngại khi phải tranh luận bất cứ một vấn đề gì, bởi thậm chí những người thuyết trình cũng có thể sai. Bạn hãy là chính bạn, hãy xây dựng một “văn hóa” Seminar mới cho FSoft.

MỘT BUỔI CHIỀU ĐÁNG NHỚ

MÃNH M - FDC ĐN

Tôi là nhân viên mới của FPT cho nên có nhiều điều trong phong cách sống của FPTers tôi vẫn chưa rõ. Theo thời gian, tôi nhận ra nhiều điều bất ngờ và thú vị trong môi trường làm việc, tạo nên một nét văn hóa riêng của tập đoàn FPT.

Chuyện là thế này, hôm đó nhân dịp các vị lãnh đạo cấp cao của FDC ngoài Hà Nội vào công tác, cũng trong chuyến công tác đó có gặp gỡ ngài Giám đốc Kinh doanh Sản phẩm Samsung tại khu vực châu Á. Sau một ngày làm việc vất vả, các vị có một buổi tiệc nhỏ thân mật.

Lúc bấy giờ, tôi mới chỉ là một nhân viên mới của FDC, chưa gặt hái được thành tích gì trong công việc, cũng chưa có mối quan hệ rộng rãi nào với các cấp trên. Thế nhưng, buổi chiều hôm đó, tôi nhận được lời mời đi dùng bữa tối với các vị lãnh đạo, thật vinh hạnh, nhưng cũng thật sợ sệt vì toàn là những cây cổ thụ trong khu rừng FPT. Tôi e dè không dám đi, nhưng anh Tuấn ĐH, trưởng bộ phận của tôi, đã giải thích mọi

FPTers là bình đẳng, là thân thiện, là cởi mở trong mối quan hệ tình cảm, kể cả đó là giữa vị lãnh đạo cao nhất với người nhân viên bậc thấp nhất.

Buổi cơm tối đó rộn rã tiếng cười đùa, đầy không khí thân mật và ấm áp (chứ không như qua trang trọng, nghiêm nghị như tôi nghĩ). Giám đốc có, trưởng phòng có, giám đốc hãng có, nhân viên có nhưng tất cả đều như một, trong mối quan hệ giữa người với người, thật tuyệt vời khi được làm việc trong một môi trường như vậy, giúp mọi người cảm thấy tự tin hơn, phát huy hơn nữa năng lực.

Được gần gũi, tâm sự thân tình với các vị lãnh đạo, đơn giản là dùng một bữa cơm thân mật trong một ngày bình thường, tôi nghĩ không phải ở bất kỳ công ty nào cũng có. FPT là vậy, mỗi ngày một niềm tin, "FPT - cùng đi tới thành công" - đó là câu slogan hay nhất, ý nghĩa nhất, là gốc của mọi nếp văn hóa tại FPT.

CHUYẾN ĐI ĐẦU NĂM

HANDTN – FSoft

Mồng 5 Tết, chia tay bánh chưng, thịt gà, giò, chả,... những hương vị ngọt ngào của quê nhà; tạm xa cái nểng hanh hao, cái gió đồng quê trong lành cùng những giấc ngủ vui đến 8, 9h sáng, những cô gái chàng trai G7 hồ hởi gặp lại nhau tại quán kem quen thuộc để đi chúc Tết một số gia đình của G7 members ở Hà Nội.

Đợi đến 10h30, hôm hôm cũng được khoảng 12 người gồm: ThaoPT, Thuy3T, HieuNT, HieuNT, ĐìnhNT, HongNTT, SonPT, ThanhNT, NenLT, LeNT,... và tôi, HandTN.

Không phân biệt, ưu tiên trước sau, chuyến đi bắt đầu từ nhà anh ĐìnhNT ở Cầu Diễn. Vào nhà anh, ai cũng cố hít bầu không khí trong lành thơm mát đến từ những bông hoa bưởi ở vườn nhà anh. Thích hơn nữa là được bố anh và vợ anh - chị HươngNT chiêu đãi món bưởi Diễn nổi tiếng. Chả mấy chốc, đội quân trẻ tuổi đã oanh tạc gần hết chai sâmpanh nhà anh cùng 5 trái bưởi Diễn ngọt lừ.

Chia tay gia đình anh Đình cùng lời chúc gia đình anh năm nay có tin vui, chúng tôi tiếp tục cuộc hành trình sang nhà anh QuỳnhND. Ở đây lại được gặp nhiều điều may mắn. May mắn đầu tiên là được anh mừng tuổi, không biết tôi ra đường hôm nay bước chân trái hay chân phải trước mà cào ngay được mệnh giá 50K trong số các bao lì xì của anh. May mắn tiếp theo là được thưởng thức món vớtka độc đáo và các món giò đặc sản. Một không khí thật vui vẻ ấm cúng và thân thiện, khiến ai cũng thấy ấm lòng, chắc hẳn một năm mới nhiều tài lộc.

Chả mấy chốc đã quá Ngọ, chúng tôi định sang chúc Tết nhà anh LiêmLĐ và anh QuanNH nhưng vì hai anh không có nhà, lại đúng lúc gia chủ đang có khách ăn uống nên chúng tôi đành hẹn hai anh đến Tết sang năm. Cũng đã khá mệt sau một chặng đường dài loằng ngoằng khắp ngõ ngách của Hà Nội, chúng tôi quyết định dừng chân tại nhà Thuy3T tại khu đô thị mới Định Công.

Dưới sự tiếp đãi nhiệt tình của bố mẹ Thủy, tất cả bánh chưng, giò nạc, giò xào, rau, quả còn lại trong nhà được huy động hết để thỏa mãn những cái bụng tuy không trống rỗng lắm nhưng cũng đã đến lúc đòi ăn.

Rời nhà Thủy, chúng tôi sang nhà anh chị Cây-Lan thăm công chúa mới chào đời của anh chị. Cô bé chưa đầy tháng nhưng rất khẩu khinh, háu ăn, đặc biệt giống bố như tạc. Sang thăm nhà anh chị mới thấy anh Cây thật đảm đang, phần thì lo giúp vợ cho con uống sữa, phần thì lo bóc bánh để đãi khách. Chúng tôi có thể cảm nhận niềm hạnh phúc tràn ngập trong căn nhà khiêm tốn của anh chị. Thuy3T không giấu nổi niềm ước ao mình cũng sẽ sớm có được niềm hạnh phúc như vậy. HongNTT và ThaoPT chắc cũng cùng suy nghĩ như thế! Chị Lan chụp cho cả bọn hai bộ ảnh, ảnh chụp xong rồi mà ai vẫn cứ ngồi yên chỗ đó, lưu luyến như không muốn rời khỏi nơi này.

Chặng cuối cùng của chặng hành trình là về Long Biên nhà HandTN rồi kết tại nhà anh SonPT. Lại thêm một điều ấn tượng nữa là được ăn chiếc bánh chưng khổng lồ cùng những khoanh giò to bự do tự tay anh Sơn và mẹ anh gói. Cũng tại đây, ThaoPT, Thuy3T và HongNTT hạnh phúc hơn ai hết vì không những được mẹ anh Sơn mừng tuổi chúc phúc mà còn được em PhuNA mới về mừng tuổi toàn xu Nhật.

Còn rất nhiều nhà nữa muốn đi tiếp nhưng trời đã nhá nhem tối, lưng đã muốn mỏi, đành luyến tiếc chia tay về nghỉ để mai còn đi làm sớm (đi sớm còn nhận tiền mừng tuổi của anh Râu nữa).

Chuyến đi đầu tiên trong ngày đầu năm mới thật vui và nhiều may mắn. Tuy hơi mệt nhưng ai cũng thấy phần chấn, hy vọng một năm mới sẽ mang đến nhiều hạnh phúc cho tất cả mọi người. Riêng tôi, thấy thật hạnh phúc vì được mọi người đến thăm nhà mình, một sợi dây vô hình gắn kết thêm sự gắn gũi với những người đồng nghiệp thân thiện.

NHỮNG LẦN ĐẦU TIÊN

CƯỜNG TẠO - FPT ĐN

“Cái phút ban đầu lưu luyến ấy - Nghìn năm hồ dễ mấy ai quên”. Ai trong chúng ta cũng có những kỷ niệm khó quên, đặc biệt là những “lần đầu tiên”. Tôi đã có những cảm xúc “lần đầu tiên” như vậy từ ngày vào FPT Elead, những điều mà trong thời gian đi học, đi làm tôi chưa hề gặp. Hôm nay, tôi lại có dịp ngồi nhìn lại những cảm giác đầu tiên ấy...

Ấn tượng ban đầu: Công ty to, văn phòng bé, nói chuyện thay phỏng vấn!

Đó là một ngày cuối tháng 6 và tôi được hẹn đến gặp một người phỏng vấn. Nghe tên nhiều nhưng chưa một lần vào FPT, trong tâm trí tôi, FPT là một công ty to, đẹp, hoành tráng vì đây là “ông lớn” trong lĩnh vực CNTT. Trở thành nhân viên FPT cũng là ước mơ của bao thanh sinh viên mới ra trường như tôi. Nhưng khi đối diện thực tế thì hoàn toàn khác, tôi đã nhầm. Công ty gì mà xe cộ để rất lộn xộn, văn phòng vừa bé lại lưa thưa người, đồng phục áo mao cũng không hề có, người mặc sơ mi người mặc áo thun, kẻ đi lên, người đi xuống. Phòng ốc thì lộn xộn và nhất là phòng tôi đến phòng FPC, ban đầu, không vách ngăn, không máy móc hiện đại như tôi tưởng, bàn gần nhau và càng lạ hơn khi giám đốc cùng ngồi chung với nhân viên chứ không có phòng riêng. Mọi ấn tượng trong tôi về FPT hoành tráng tan biến vào và bắt đầu lo không biết đây là đâu? Và mình sẽ như thế nào?

Ngạc nhiên hơn khi thời gian phỏng vấn chỉ giống như một cuộc nói chuyện. Anh hỏi tôi học gì, đã làm những đâu, biết những công việc gì, gia đình thế nào... đại loại toàn là những câu gần như chỉ hỏi thăm tình hình và thiện chí làm việc. Tôi băn khoăn mình chỉ tốt nghiệp cao đẳng nhưng anh lại trấn an anh chỉ cần người làm được việc. Đến đây tôi mạnh miệng: “Vâng, em làm được việc” và mấy hôm sau vào làm thử việc.

Mãi sau này khi vào làm vài tháng tôi mới biết ngày tôi đến là thứ 7 nên người thưa vắng là tất nhiên và

FPT thì có phát đồng phục, thẻ đeo nhưng do tính cách người FPT không thể bắt buộc được nên nhìn không chuẩn như nhiều công ty khác. Trụ sở mới thành lập nên chưa có gì nên tất nhiên sẽ cũng không có phòng riêng như bây giờ và cầu thang 41 luôn có người lên xuống do FAD và FAF nằm tầng trệt và ai cũng phải đến để làm thủ tục hay ký giấy tờ. Việc phỏng vấn thông qua hình thức nói chuyện cũng là một loại hình mà sau khi tham gia đào tạo lớp Lãnh đạo FPT tôi mới được biết thêm. Thế đấy, ngày đầu tiên vào FPT của tôi bắt đầu như thế đó.

Cảm giác khó chịu đầu tiên: Ai dzô! ISO 9001:2000

Nó là cái quái gì thì những ai chưa đi làm hoặc có làm trong các công ty tư nhân hay là SV sắp tốt nghiệp cũng có hiểu, chỉ biết nó có tên ISO mà thôi, còn cụ thể thì đụng đến nó mới thấy hơi ôi. Khó hiểu, phức tạp và chán ngắt. Nhất là những ngày tham gia học ISO, buồn ngủ đến mức phải uống hết hai ly café mới chống mắt lên được, và rồi lần đầu tiên tôi nghe: FPT cái gì cũng có ISO kể cả đám tang. Tôi không tin vào mắt mình và thật sự nó là vậy. Mỗi khi có tang sự của các cấp lãnh đạo, ai làm gì, như thế nào. Rồi các công việc của FPT đâu đâu cũng là biểu mẫu và quy trình, có lẽ các công ty bán giấy cho FPT hẳn là vui sướng lắm vì doanh số bán giấy cho FPT tăng hàng tháng, hàng năm, mỗi khi có bộ phận mới thành lập, quy trình mới chỉnh sửa. Khổ sở nhất mỗi khi có việc phát sinh ngoài quy trình thì phải

tìm được 5 chữ ký của các cấp lãnh đạo, đến mức tôi đã có lần suýt không tìm được bức bối với anh Toàn kho (trước đây làm kho chung cho FHO HCM), nguyên do cả lô hàng 50 chiếc của FPC không thể xuất do thiếu chuột, mà chuột thì liên quan quái gì đến laptop, ấy vậy mà bác thủ kho nhất quyết không là không, tôi thẩm nguyên rửa ISO và không còn cách nào khác phải nhờ đến sếp QuangNT liên hệ với chị Phương - Trưởng phòng Kế toán, anh Phong (lúc ấy anh PhongNP còn là Trưởng nhóm Quản lý Vật tư) và sau đó lô hàng mới được đặc cách.

Sau này càng làm qua nhiều vị trí và càng thấy FPT phát triển, tôi mới thấm hết hiệu quả của ISO và khám phục các sếp đã sớm lấy ISO phục vụ việc kiểm soát quá trình. Và ngày nay đối với tôi, ISO là một phần không thể thiếu bởi lẽ thiếu nó thì các giám đốc của FPT sẽ chìm trong núi công việc phải nhớ và phải kiểm soát. Được tham gia xây dựng nhiều quy trình, tôi càng nhận thấy phải viết, phải làm, phải sửa chữa, cập nhật thì quy trình mới ngày càng hoàn thiện chứ không phải chỉ làm một lần. Âm ảnh đến mức mọi việc xung quanh tôi tự nhiên ISO hóa, mở miệng nói chuyện bạn bè cũng hỏi công ty mà có ISO không, không thì không được, ngay cả việc dọn nhà cũng list ra ai làm gì, khi nào, giấy gì, ở đâu và từ đây. ISO đã trở thành công cụ đặc lực của tôi.

Cảm giác ngổ đầu tiên: STCo (Sờ tí cô - Sờ tí coi....)

Riêng tôi, STCo là thứ không thể nuốt được ngay khi lần đầu tiên nghe hát. Đó là ngày huấn luyện về Đoàn do Anh Nam Dũng và chị ToànPT đào tạo. Khi anh Dũng bắt nhịp bài Đoàn FPT, tôi ngỡ người ra như ở trên trời rơi xuống khi nghe từng lời từng chữ! Công ty to lớn nghiêm nghiêm thể này lại có thể hát bậy một cách thoải mái, cái trò mà tôi cứ tưởng chỉ có đám sinh viên xa nhà hay thời đi học chúng tôi mới nghe ngao hát. Hàng tá đầu hỏi trong đầu tôi và tay vỗ theo nhưng tôi không thể mở miệng được, càng ngạc nhiên hơn khi nghe vài người trong công ty nghe ngao hát, nào "Thằng Tây nó tiến thì mình giạt lùi, thằng Tây nó lùi thì mình giạt tiến đây túi mới thôi", rồi "Ra đi ra đi áo quần không có"... và khi hỏi ra mới nghe nói đây là văn hóa FPT, rồi những bài hát chế lại có cả một kho làm tôi càng tò mò, thắc mắc. Sau hơn một năm, khi tôi nghe nhiều, thấy nhiều (Lễ hội STCo 10 năm), các buổi tổng kết, các buổi liên hoan, tôi mới dần vỡ lẽ...

Và cảm giác thứ 3, cảm giác ngổ người đứng nghĩa

khi nghe, nhìn, đọc về STCo, đến giờ này, định nghĩa chính xác nó hình như cũng chưa ai công nhận, nào là Sáng tác Company hay Sờ tí coi hay là Sướng thì chơi... Tùy theo quan niệm, suy nghĩ mà mỗi người có một cách định nghĩ riêng. Và rồi máu STCo tự ngấm trong tôi từ bao giờ, đến mức tôi cũng buộc miệng nghe ngao hát và ngồi truyền lửa STCo cho các thế hệ tiếp theo của FPC với lời nhắn nhủ: FPT = STCo và tự hào mỗi khi tụi bạn ngồi nhậu nói: Hát vài bài FPT nghe mà...

Cảm giác sướng đầu tiên: Nghỉ hè!

Cũng lại là dịp mới vào, cũng là lúc công ty vừa đi nghỉ hè về, râm ran trong buổi café sáng và những dịp cơm trưa là những bình luận đi ở chỗ này vui, chỗ kia khỏe, chỗ nọ dịch vụ sướng... Tôi cứ tự hỏi: "Ừ đi đâu vậy?" Thì ra là nghỉ hè, tôi ngạc nhiên hơn khi nghe đứa bạn lâu ngày gặp lại nói "Mày làm FPT hả, công ty gì kỳ cục, ham chơi qua trời, khách hàng điện thoại tới lại nói: "Hiện nay, công ty chúng tôi đang nghỉ hè..." Tôi thấm sướng nghĩ vậy là năm sau mình được đi nghỉ hè, khá khá. Kỳ cục kẹ, miễn là được nghỉ ngơi.

Ấy vậy mà tôi cũng nhầm, đâu phải ai cũng được nghỉ, đâu phải công ty đóng cửa nghỉ, tùy theo chế độ và tùy theo bộ phận, may mắn thay tôi vào đầu năm và 6 tháng sau thành nhân viên chính thức, tôi được đi nghỉ theo quy định và bắt đầu cảm nhận cảm giác sướng mà mình mơ ước rằng đi làm cũng vui đâu kém gì đi học, mỗi dịp nghỉ hè lại là dịp mọi người được gần nhau hơn và mọi vui buồn khúc mắc đều được giải quyết trên bãi biển, trong nhà hàng và các bữa nhậu, thậm chí còn có cả những mối tình xuyên bộ phận phát sinh sau đó nữa...

Cảm giác chán đầu tiên: Trục Tết ngày Giao thừa!

Trục là một khái niệm quen thuộc. Từ hồi còn đi học, khi đi làm, trục mấy ngày cận Tết và Tết là việc tất yếu, vậy mà nghĩ cảnh năm, ba tên ngồi nhâm nhi và uống chung rượu xuân lòng cũng thấy lằng lằng. Ừ thôi thì xung phong cho những người có gia đình họ chăm lo tổ ấm. Tôi và anh HiếuNC xung phong trục Tết khi anh QuangTN hỏi có ai trục không vì nghĩ là mấy hôm đó cũng không làm gì, trục trước Tết để sau Tết nghỉ thêm một hai hôm thăm nhà. Và các bạn biết không, ngày 29 đó cũng là ngày giao thừa, tôi lại được bố trí trục Aptech chứ không phải văn phòng 41 và khi qua đến nơi, tôi hơi ngỡ ngàng, vắng lặng như tờ và phòng nào cũng niêm

phong khóa cửa trừ khu lễ tân. Tôi trở mắt hỏi anh bảo vệ thế có tờ báo nào không? Anh đưa tôi một tờ Tuổi trẻ cũ tự đời nào và nói chỉ có thế.

Tôi tự hỏi sẽ phải làm gì cho hết 8 tiếng đồng hồ? Internet không? Điện thoại không? Tivi hỏng? Báo cũ? Bảo vệ sắp về? Cửa đóng then cài kèm niêm phong? Và cũng vô vọng thôi khi dạo ra cổng ráng tìm ai đó quen hay cố tình bắt quen nói chuyện đỡ buồn, vô ích khi xung quanh đa phần là công ty và giờ này là giờ đóng cửa then cài mùa Tết. Tôi hết đứng, ngồi, đi qua, đi lại, đọc gần thuộc lòng những tin tức cũ mèm, kể cả tên tác giả. Hic. Đúng là lần đầu tiên tôi gặm nhấm nỗi buồn và chán. Đến gần 5h chiều, tôi gần như không còn sức sống vì quá chán và buồn ngủ, may thay có anh bên Aptech đến trực thay và tôi như thấy bình minh, bàn giao xong phóng như bay vào đường phố phơi phơi xuân. Chỉ còn hơn 10 tiếng nữa đến giao thừa, từ đây tôi xung phong và chờ mong ngày trực vui về đầu xuân. Đã vậy HiếuNC sau đó còn kể lại tại mày không qua 41 trực, có anh ChâuHM lì xì, có tức không cơ chứ!

Và sau này, FAD đã chọn giải pháp mà ai cũng vỗ hai tay là thuê bảo vệ ngoài trực và ai cũng được vui xuân cùng gia đình.

Cảm giác sương đầu tiên: Hòa nhập Tổng hội FPT HCM

Có lẽ khó mà giải thích hết cho ai đó hiểu rằng, có quái gì tôi lại sướng nếu nói đúng nghĩa là hạnh phúc, nhưng nếu ai cùng tôi tham gia các hoạt động FPT trong những năm đầu của FPC thì sẽ hiểu rõ. 13/03/2004, tôi nhớ như in ngày đó và lòng tràn đầy tự hào hãnh diện khi FPC trong trang phục chỉnh tề, mũ nón xì tin bằng giấy và đặc sắc hơn là mô hình máy tính FPT Elead có cả màn hình, cây và chuột KB do các anh em công nhân làm mất mấy ngày trời. Ai cũng ngạc nhiên với FPC kể cả các đội bạn FIS, FOX, FHO, FDC vì không nghĩ FPC mới đây thôi còn lộn xộn, tả phỉ lù như thế lại có thể hoành tráng và xôm tụ vậy. Thêm vào đó, FPC cũng máu lửa không kém trong các phần thi khác: giải nhất nhảy cao, giải 3 nhảy xa. Và quan trọng nhất trong đợt thi ngày đó là giải Nhất giọng ca vàng do TuyểnKN mang về, (TuấnNHO cũng với giọng nam trầm hấp dẫn không kém nhưng chắc là với ban giám khảo FPT thì không bao giờ một bộ phận hai giải nên TuấnNHO vui vẻ nhận giải khán giả yêu thích nhất). Đêm thi giọng ca vàng, tôi lặng nhìn từ khán đài khi khán giả FPC đông đảo cổ vũ cho tiết mục dự thi, các băng rôn, khẩu hiệu

được chuẩn bị chuyên nghiệp kể cả người tặng, múa phụ họa, diễn viên quần chúng... FPC đã có một buổi ra mắt khá ấn tượng và nối tiếp sau đó là hàng loạt hoạt động phong trào, thành tích thể thao. Tuy mức độ đầu tư chưa chuyên nghiệp và lịch sử chưa nhiều như: FIS, FDC hay FOX nhưng với nhiệt huyết và tinh thần FPT cao độ, tôi luôn tin Tổng hội FPC sẽ còn tiến xa hơn nữa trong phong trào chung FPT.

Ngày 31/12, ngày STCo 10 năm, ngày, 13/9, 13/3 và các buổi lễ hội các năm 2002, FPC bị coi luôn là một thành phần của FHO do chỉ có vài người và chưa có phong trào, chưa có thành tích gì. Tôi luôn nhìn thấy sự hùng mạnh của FIS, sự chuyên nghiệp và mạnh dạn đầu tư của FDC và tính lịch sử của các BP khác mà cứ thắm mơ ước một ngày nào đó, FPC cũng sẽ lớn mạnh ngang hàng, sánh vai với các Tổng hội khác trong FPT. Và nay thì nó đã là sự thật. Vì vậy, ngày FPC được nhận cờ và bó hoa động viên từ chị ThanhTT "Các em làm tốt lắm, FPC năm nay hoành tráng quá, cố gắng nữa nhé", tôi thực sự xúc động và nhớ mãi giây phút đó.

Cảm giác thỏa mãn đầu tiên: Hoàn thành doanh số và chiến thắng

Trong các ngày 31/12 của 3 năm tôi có mặt tại FPT, ngày 31/12 năm nay là năm tôi cũng như mọi người trong FPC cảm thấy phấn khích nhất. Bởi lẽ trước đó 3 ngày, FPC chính thức lần đầu tiên hoàn thành doanh số sau gần 3 năm hoạt động và vượt ngưỡng 10 triệu USD, một con số mà các công ty tin học đều mơ ước. Cả Ban giám đốc FPT HCM và các anh chị lãnh đạo khác ở Hà Nội đều mail chúc mừng khiến anh QuangTN lằng lằng vui sướng, đi đâu cũng cười. Và đây cũng là một kết thúc đẹp cho một năm gian khó vừa qua, chuỗi kết nối của hàng loạt cúp, cờ, huy chương, bình chọn, giải thưởng của các hội ban ngành thành phố trong cả nước. Kể cả giải thưởng danh giá Sao Vàng Đất Việt cho thương hiệu FPT Elead. Nhưng đáng nhớ nhất là ngày nhận giải "Thương hiệu được yêu thích nhất" do PCW tổ chức và người tiêu dùng bình chọn đã khiến cho đêm đó thành đêm không ngủ của Ban lãnh đạo FPC. Ngay sau khi nhận giải, anh QuangTN nhắn tin cho anh Phong "Chúng ta thắng rồi..!" và chưa đầy 15' sau, gần như toàn bộ ban lãnh đạo đã có mặt đầy đủ bên trong nhà hàng Lion nằm sát bên Caravell (nơi tổ chức) để ăn mừng. Chưa bao giờ anh QuangTN uống bia nhiều như đêm đó. Niềm vui nhân lên khi Elead vượt qua đối thủ ngang tầm lâu nay là CMS và đứng trên cả HP, IBM là

các thương hiệu sở hữu giải này trong mấy năm qua. Tôi cũng chia vui cùng mọi người cho đến lúc không còn uống được nữa.

Thế đấy, không ai nghĩ vì sao tôi sướng nhiều vậy, là vì trong các lần tổng kết 2002, 2003, chưa một lần Elead được nhắc tên trong các giải thưởng nội bộ, vùng miền, có chăng cũng là những giải an ủi. Tôi cứ luôn tự hỏi ? Đến bao giờ FPC mới có thể cùng hoàn thành doanh số, mới có giải thưởng vàng bạc cấp công ty vùng miền? Và niềm trăn trở đã theo tôi vào công việc với nỗ lực cao nhất của mình thậm chí mong muốn ngày FPC hát khúc vinh quang. Với đối thủ CMS, dù tiềm lực không mạnh nhưng do lịch sử hình thành và đi trước Elead gần 5

năm nên luôn là một trở ngại cho Elead khi tham gia các dự án, các giải thưởng. Và năm 2004 thực sự là cuộc bức phá khi Elead ẵm hầu hết các giải trên đối thủ một bậc mở màn cho năm 2005 là sự bứt phá và khác biệt. FPT là thế, phải đứng đầu trong những lĩnh vực tham gia.

Có thể FPT Elead sẽ còn tiến xa và tiến nhanh hơn hôm nay. 5 năm, 10 năm hoặc lâu hơn không ai biết được đến mức nào, và rồi tôi cũng không biết 5 năm, 10 năm sau đó tôi có còn ở FPC hay không nhưng những kỉ niệm lần đầu tiên và những cảm xúc lần đầu tiên đó mãi đọng lại trong tôi trong những tháng ngày còn lại như những ký ức đẹp.

BUỔI BÌNH MINH

HÀNH6 - FDC

Ngày Phòng Nhân sự thông báo trúng tuyển vị trí nhân viên kinh doanh Nokia, khó có gì diễn tả được niềm hạnh phúc ngất ngây trong tôi lúc ấy. Được sống và làm việc bên các đàn anh vui tính, thẳng thắn đầy nhiệt huyết, bên các chị admin xinh đẹp trong mái nhà chung F9 là điều tuyệt vời đối với một sinh viên mới ra trường như tôi.

Ở nơi đây, tôi học được rất nhiều, từ những cái nhỏ nhặt như sử dụng máy fax, máy photocopy... cho đến những vấn đề lớn hơn có liên quan đến công việc. Lần đầu tiên cầm điện thoại nói chuyện với đại lý sao mà run rẩy vậy. Lần thứ hai đỡ hơn và lần thứ ba thì thoải mái rồi. Cảm giác ngỡ ngàng nhanh chóng qua đi nhờ sự hướng dẫn tận tình của các anh chị đi trước.

Văn hóa tổ chức là những giá trị chung mà cả tập thể tôn thờ. Ở F9 là tôn trọng giá trị cá nhân, đề cao giá trị tập thể, văn hóa F9 là văn hóa hợp tác, chia sẻ. Trong

công việc, anh em chia sẻ với nhau từng dòng hàng bán chạy, để làm sao mọi người cùng đạt đủ doanh số trong thời điểm khó khăn. Thông tin giá cả của đối thủ, thị trường luôn được anh em cập nhật. Trong cuộc sống, triết lý: "Mọi người vì một người" luôn được đề cao thể hiện.

Ngày anh HienLCT chia tay F9, anh đã nói rằng, thật khó để có thể tìm được môi trường nào giống như F9, nơi các anh em có thể nói chuyện, chọc nhau rất "shock", nhưng không ai để bụng, để rồi lại cùng nhau chia sẻ những buồn vui trong công việc và cuộc sống. Quyết định ra đi với anh không dễ dàng, bởi với anh và nhiều anh em khác, F9 như ngôi nhà thứ hai của họ.

Ba tháng được làm FDCer, khoảng thời gian ngắn nhưng những gì được trải nghiệm với tôi quả thật rất tuyệt vời.

Buổi bình minh thật đẹp!

CẢM XÚC TOUR DU LỊCH AN DƯƠNG

NGÔ THANH DUNG – FMB

Mùa hè tháng 7, đội PG Samsung chúng tôi được công ty cho nghỉ phép mấy ngày để đi du lịch, nghỉ mát, xả hơi sau những tháng ngày làm việc có thể nói là căng cù như con ong chăm chỉ. Nhắc đến cái vụ chơi này là dân tình háo hức lắm, bàn bạc lên kế hoạch chuẩn bị sôi nổi như họp chợ giời, nào là mua lương thực, mua đồ bơi kiểu bikini, mua đủ thứ...

Đúng lịch là đi, địa điểm tập hợp là tư gia của “tỉ tỉ” Huyền TT. Trong lúc chờ xe đến thì tự nhiên trước cổng nhà Huyền tỉ tỉ xuất hiện bà bán lục tàu xá (tào phớ), cả hội quây quần “xì xụp” luôn, khai vị trước khi khởi hành trước mà!

7h hơn xuất phát, chúng tôi đi cùng tour với vài vị khách nước ngoài. Ngồi trên xe được một lúc, tự nhiên anh HảiPN mặt mũi biến sắc từ xanh sang đỏ, yêu cầu dừng xe tấp tệm vào một quán giải khát ven đường, anh lao ào xuống chạy “tọt” vào trong quán. PhươngNL và LinhND tưởng anh vào uống nước cũng le te chạy theo, theo đến cửa WC thì dừng lại... Lúc đó mới hiểu ra vấn đề, hậu quả của bữa tào phớ ban sáng. Hix! Khổ thân anh.

15 phút sau xe tiếp tục khởi hành. Anh HảiPN lúc này trông đã tươi tỉnh hơn, cười đùa với mọi người hớn hờ lắm... Lúc này xe đã đi đến vùng rừng núi, quang cảnh thiên nhiên rất đẹp... Nhưng rồi anh HảiPN lại yêu cầu dừng xe tập 2, nhằm vào mấy bụi chuối xa xa thẳng tiến, mấy người nước ngoài trên xe thì không giấu nổi vẻ ngạc nhiên vì những hành động kì quặc này...

Chậc! Cũng không biết phải giải thích làm sao...

Ròng rã một hồi xe cũng tới Hạ Long, chúng tôi đi tàu ngắm cảnh vịnh. Woa! Cảnh quá đẹp. Một liveshow ảnh nghệ thuật được dàn dựng tức thì, chúng tôi chụp rất nhiều ảnh, cười hết cỡ từ trên tàu cho tới thăm động Thiên Cung. Đến tầm chiều mới tới khách sạn, nghỉ ngơi ăn uống một lúc đến tối mọi người kéo nhau đi dạo, thong dong đi bộ ra biển chơi. Chúng tôi chụp rất nhiều ảnh buồn cười (như là mọi người xách guốc tạo dáng, các “man” thì kéo quần khoe chân, tạo dáng siêu nhân tung cánh...). Tôi thì có một kiểu ảnh rất ngộ bị chụp được đúng lúc đang “chạy đua với sóng thần”, “cong đuôi” lên chạy, nhe răng trợn mắt... Lúc về, cả bọn rủ nhau đi mua mực nướng rồi giấu trong mấy cái túi nhét đầy bimbim vì nhân viên khách sạn không cho mực lên phòng, lén lút thành công, tụ tập tại một phòng nhậu nhẹt, xem bóng đá... xong, còn đùn đẩy nhau trở về phòng, chả là không ai dám đi vì sợ ma.

Sáng hôm sau, mãi đến 9h mọi người mới bình minh, định đi tắm biển nhưng sau một hồi bàn bạc, mọi người quyết định “đi chơi cái đã chiều bơi sau”. Thế là chúng tôi kéo nhau đi bách bộ ra chợ hải sản Cát Bà, lại chụp được bao nhiêu ảnh ngoài trời đẹp “long lanh”. Trưa về khách sạn ăn uống xong cả hội lại kéo nhau đi ngủ một giấc tận mấy tiếng. Lúc dậy, định đi bơi thì trời hời mưa! Mưa dai dẳng, mưa lê thê, khiến cả bọn “lăn quay” ngủ tiếp. Ngủ chán, dậy lòi đồ ra “mắm”, “mắm” xong đi tắm rồi xuống khách sạn ăn tối tiếp... No nê xong, cả đội

bỗng nổi hứng yêu nhạc, thế là thuê phòng hát ở khách sạn để hò hét, đập, phá, “bay”, tha hồ “xõa” (theo ngôn từ diễn tả tâm trạng lúc đó của mọi người). Chúng tôi còn dựng cảnh để chụp ảnh kiểu như đây là một chốn ăn chơi thác loạn vậy. Mấy cái ảnh này mà cho đăng lên báo thì thôi rồi... hình ảnh trong sáng hơn 20 năm qua gìn giữ bấy lâu nay còn đâu!

Ngày cuối cùng, chưa bao giờ thấy bầu trời đẹp đến thế! Nắng vàng, biển xanh và... “chúng ta đi về thôi các em ơi” – Lời nói của anh hướng dẫn viên như “xát muối” vào tâm trạng đang tiếc “hùi hụi” của mọi người. Phải về sớm, bình minh trên biển chưa được ngắm (hẹn hò nhau dậy sớm đón bình minh mà có nhân nào thực

hiện được đâu), không được tung tăng dạo chơi với sóng (chị em ai cũng sắm vài bộ bikini quyến rũ mà có được bóc mác để mặc đâu). Đành ngậm ngùi mà thôi, đến đúng cái hôm trời đẹp thì lại phải về nhà, xin xỏ cho ở lại đến trưa mà không được.

Ôi!!! Kết thúc chuyến du lịch như đi an dưỡng này thấy ai cũng tròn trịa lên vài kilo, không đen đi được tẹo nào mà ngược lại còn trắng ra trông thấy. Tuy vậy, chuyến đi này quả thật là rất tuyệt, đội chúng tôi đã vô cùng vui vẻ và có rất nhiều kỉ niệm đẹp. Cùng nhau lưu lại những khoảnh khắc đáng nhớ trong cuộc đời để chúng ta sẽ luôn nhớ về nhau nhé ^^!